

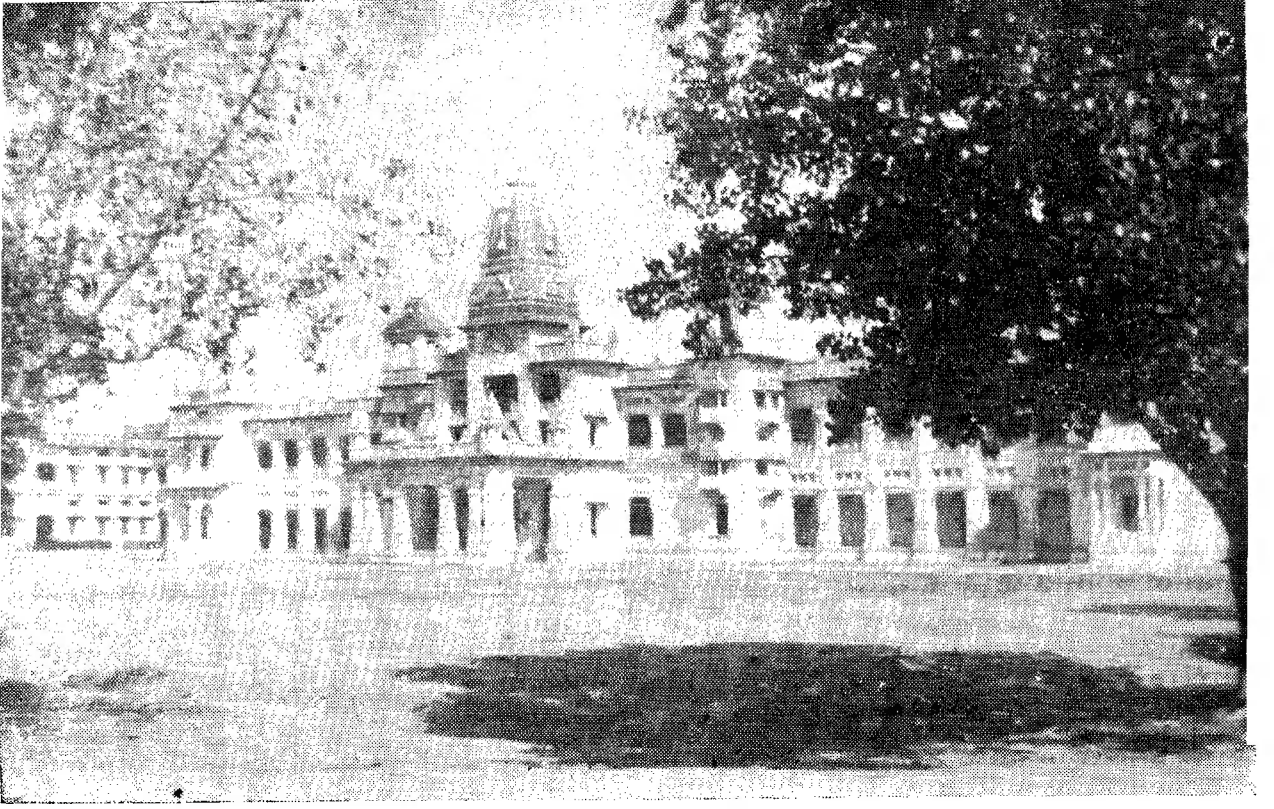
ఆంధ్రపత్రిక

సచిత్ర వారపత్రిక

4 అణాలు
5-8-'53

ANDHRA PATRIKA ILLUSTRATED WEEKLY

కాశీ హిందూ విశ్వవిద్యాలయం సంస్కృత మహావిద్యాలయం ఫోటో : శ్రీ ఆర్. భద్రరాజు, జెల్ల

కాశీ హిందూ విశ్వవిద్యాలయం సైన్స్ కాలేజ్ ఫోటో : శ్రీ హెచ్. యన్. వేదాంతం.

సంవత్సర పంపా
రు. 12-0-0
విడిపత్రిక 4 అ

ఆంధ్రపత్రిక

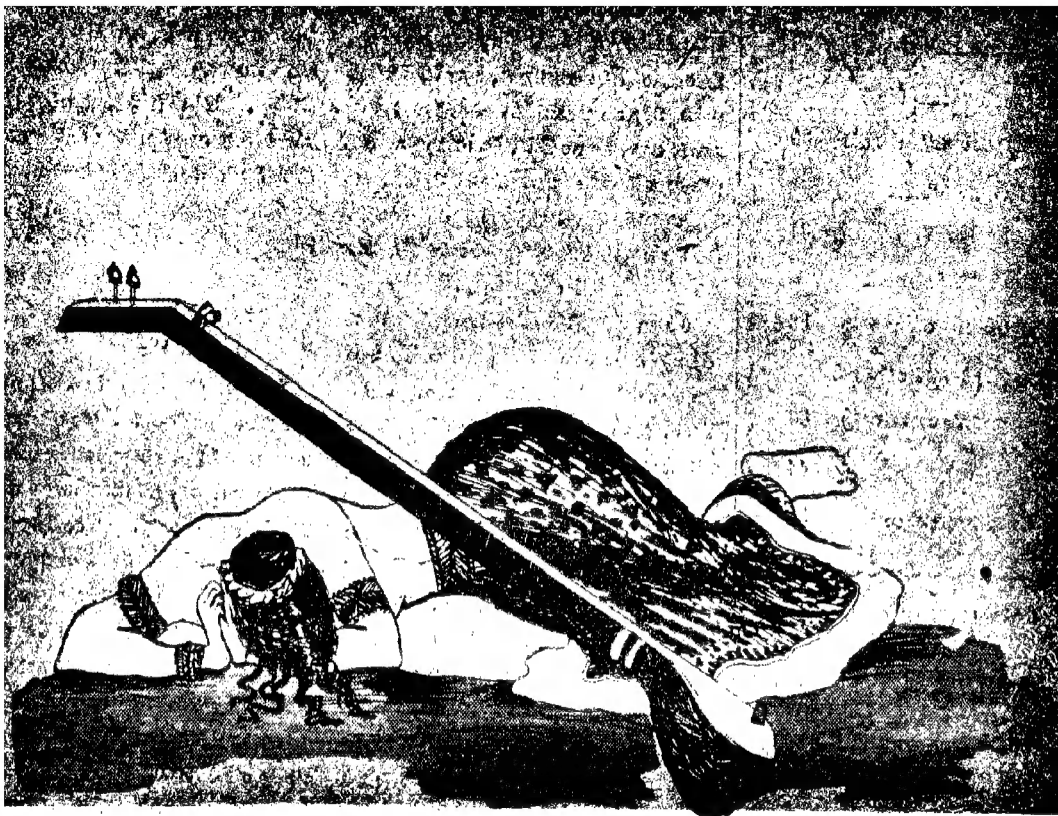
స చిత్త వారపత్రిక

Founder K NAGESWARA RAO

కంపుటను 45
నంబి 47
౮-౮-౮౩

విజయ అపాడ బహుళ ఏకాదశి; బుధవారం

“తెగినతీగల మీన—వగలబొగిలెడి మీన
మత్స్యనమ్మకమైన—నిస్వనింశని మీన”

చిత్రావళి ప్ర.వి.వి. కళా—కళాకళా

విషయానుక్రమణిక

ముఖచిత్రం : వర్మా ఫిలిమ్స్
వారి "జ్వెల్" లో పూర్ణిమ.

కాలక్షేపం-క్రిడాను వామనరావు	
కాళరాత్రి-హోవర్	
ఇర్వింగ్ యంగ్	6
రాగము క్రి-క్రి. వి.	
రమణమూర్తి	12
వల్లసీటి-క్రి. రి. బియ్యం	20
ఎనాబులూ థియేటర్-చందన్	22
స్వరంత్రం-క్రి. నిర్మల	
బ్రహ్మజీ	24
విజ్ఞాన పీఠం-డాక్టర్	26
ఎత్తుకు పైయెత్తు-క్రిమతి	
దోబాదుల సరోజినీదేవి	30
ముప్పటగా ముగ్గురు	
జెరోమ్ కె. జెరోమ్	31
దర్బారులో ఏకాంతం	
క్రి. నారిసిమిర్ రామారావు	36
దీర్ఘాయువు-క్రి. గోవిందులూరి	
సాంబశివరావు	38
నీనిమా	44
ప్రశ్నలు-సమాధానాలు	56

సంధి - విగ్రహం

సంధి విగ్రహం (పంచతంత్రం)
జామ్మల సీరియల్ కారణాంతరాల
వల్ల ప్రచురించలేక పోయినందుకు
చింతిస్తున్నాము. తిరిగి త్వరలోనే
ప్రచురించగలమని పాఠకులకు
మనవి.

—సంపాదకుడు.

"క్రిమిమహాయ సంకులము,
కేవల నింద్యము, పూరిగంధ పో-
యమును, నిరామిషంబును,
ఖరాంగధవంబును నెమ్మ గుక్కదా-
నములును, కెంతనున్న సుర-
నాధుని గన్గొని సిగ్గుకెంద;-ద
ల్పమని నిజస్వభావము
దలంపదు నీచపు బ్రాణి యెయ్యెదన్"
తా|| పురుగులు కలిగినదియున్నా, కేవ-
లము నిందింపదగినదియున్నా, కంఠ
కొట్టుటచేత రోత పుట్టించునదియున్నా,
మాంసము తేదదియున్నా, గాడిద కరీరము
లోని భాగము అయిన ఒక ఎముకను కుక్క-
నములుచున్నటువంటిదై, తన ప్రక్కను దేవే-
ద్రుడు వచ్చి నిలువబడియున్నప్పటికీ, ఆ
దేవేంద్రుని చూచి ఆ కుక్క సిగ్గుకెందదు.
నీచపుబ్రాణి తన నిజస్వభావము నీచమైన
దని ఎప్పుటికినీ గ్రహించదు.
తన స్వభావము ఎటువంటిదో తాను
తెలిసికొనలేకపోవడమే గ్రామసింహం
విషయంలో చెప్పబడిన దోషం. అంతే
కాదు. కుక్క విషయంలో మరొక్క నెపం
అరొపింపబడింది. ఆ కుక్క నములుచున్న
టువంటి ఎముక గాడిద కరీరం తాటాకు
కంటేలేని ఎండు ఎముక. అది పురుగుల
వల్లక మురికి ఎముక. ఆ కంఠు వాని కట్టా-
యినవయినదో ఊహించవాలం. నిజమే.
ఇదంతా వాని దోషం కాదు. అదంతా
ఊహించలేక పోవడం మన దోషం.
తన్ను తాను తెలిసికొన్నవాడు దెవ-
డు కలవాడు. అయితే దేహధారలైన
కారందయా దేహాంశ సంభూతులే. ప్రతి
ప్రాణిలోనూ, ప్రతి క్రిమిలోనూ,
ప్రాణం ఉంది - చైతన్యం ఉంది. "నిర్" అంటే జీవశక్తి. ఆ "చిత్" స్వయా-
వమే భగవంతునియొక్క అంశ. సత్తు,
చిత్తు, అవదం, అనే మూడున్న భగవం-
తుని లక్షణము లన్నార. తాను "నిర్వ్యం"
అని భావించి ప్రతివాడూ తన జీవితవ్యాపా-

రములను, తన నిర్వ్యక్తత కృతవహారములను
విర్యహిమూ ఉంటాడు. "తాను" అనేటటు-
వంటిది "నిర్వ్యం" అని ఊహిస్తాడు. కాని,
మాట్లాడుతూ మాట్లాడుతూ, ఆపురించి,
కళ్లుమూసికొని, చూడే అన్నవాళ్లు ఎందరో
ఉన్నారు. డెబ్బది ఏండ్ల వృద్ధు రాజయ్య
అటూయిటూ తేలకుండా నుంచుండు-
యింకా మూలుగుతూఉన్నాడు. కాని,
తన ఆ స్థితి తగిన ఔరములు తేరనిస్తే,
తాను కష్టించి గడించిన డెబ్బదివేల ఆస్తికి
నీలు నామాప్రాసీ బందోబస్తుచేయకపోతే
అది ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోతుం-
దనిస్తే, ఆ నేడననడుమకూ మరింత
మూలుగుతున్నాడు. వెంటనే సబు రిజిస్ట్రా-
రును తన యింటికి పిలిపించాడు. సబు రిజి-
స్ట్రారుగారైన ముఖ్యప్రాణరావుగారు ముచ్చడి
యెండ్ల సదీ వయస్సు వాడు. ఆ ఊళ్లో
రాజయ్యగారికి ముఖ్య ప్రాణరావుగారు
ముఖ్య స్నేహితుడు. నిలదానే సబురిజి-
స్ట్రారు యింటికి వచ్చాడు. "రాజయ్య
గారూ! మీరు నీలునామా వ్రాయించి
ఉంచడం మేలైనపని - అంతా సాంతంగా
చదివాను. మీకు యిద్దరు సాక్షులుయొక్కడీ
పోజరుగాఉన్నారు. వోయిగా వారిద్దరూ
సంతకాలు చేస్తారు. ఆ యిద్దరిలో ఒకరు
మీ డాక్టరుగారే - ఈ నీలునామా మీరు
వదిపూర్తమైన స్మృతియున్నా మన స్థిమిత
మున్నా కృతకయున్నా కలిగి ఉండగా
వ్రాయబడినదే అని డాక్టరుగారు వ్రాసి
సంతకంచేస్తారు. ఇంకంకావాలి? ఈనీలు
నామా నాయెదుట రిజిస్ట్రరుయొక్కటగా నేను
సంతకంచేసి దాని కిచ్చితే ప్రాణగ్రహితు-
నేస్తాను. దాని! నేను ప్రాణంపోసిన
తర్వాత, మీ ప్రాణం వోయిగాఉంటుంది.
మీరు వండిన పండు - భగవంతుని ఆజ్ఞ
కోసం ఆమతుణం ఎదురు చూస్తున్నారు.
ఈ విధి రిజిస్ట్రరుయన తర్వాత మీరు
ఇహానికి స్వస్తిచెప్పి పరం సంగతి చూడ-
కోండి. మీకేమిటండీ? అని విధాలా అదృ-

శాని వామన రావు

ప్రభువులు" అని రాజయ్యగారి మంచం ప్రక్కను ఈ ప్రసంగరాజమును ముఖ్య ప్రాణరావుగారు ముగించి, వీలునామామీద లేచియున్నాడు. మునుము వ్రాసి, తన సంతకం చేయడానికి సిరాయిడిలో కలం ముంచబోతూ, కుర్చీకి జేరగిలబడి, గుండె మీద ఏదో నొప్పిగా ఉన్నదని ఆపులించి, అంతటితో చాలించాడు ఇహలోకయాత్ర అక సామ్రాజ్యం.

ముఖ్య ప్రాణరావుగారు ముప్పయి యేళ్ళవాడు - గుమ్మడిపండు వంటి వాడు-కాని గుండె ఆగిపోయింది; ఆయువు తీరింది అకసామ్రాజ్యం అన్నాడు. డేబ్బది ఏండ్ల రాజయ్య జబ్బుతో మూల్యూతానే ఉన్నాడు. ఆయన వీలునామా రిజిస్టరు చేయవచ్చిన ముఖ్య ప్రాణరావు ఏ వీలు నామా లేకుండానే వేరే లోకానికి వెళ్ళి పోయినాడన్నాడు. ఇంతకూ చెప్పవచ్చిందేమిటంటే, రాజయ్యకంటే తాను నిత్యమని ముఖ్య ప్రాణరావు భావించి, బడాయిగా ప్రసంగంచేసి, ఆయనకు పరలోక ప్రాప్తి సమీపిస్తోంది అని చెప్పినవాడు తనకు సమీపిస్తున్న పరలోక ప్రాప్తిని గ్రహించలేకపోయాడు. తన భవిష్యత్తు తాను తెలిసికొన్న వాడైనట్లయితే, అవిధంగా ఆ ముసలి రాజయ్య ముందర తన పడుచు నీతులు, పారాయణం చేస్తాడా? మృత్యువు ఆసన్నమై, మృత్యు ముఖంలో తలకాయ దూర్చిన ముఖ్య ప్రాణరావు తన నిజాయితీ ప్రమాణ స్వభావమును తాను గ్రహించినవాడైనట్లయితే, తన వీలునామా రిజిస్టరు చేసికొనకుండా, మూలుగుతున్న ముసలి రాజయ్య వీలునామారీజిస్టరు చేయడానికి ఎందుకు వస్తాడు? రాజయ్య యిదంతా చూచి తన మిత్రుడు తన యింట్లో, తన ముందర, తన విరోధాగితం రిజిస్టరుచేస్తూ, చిత్రగుప్తుని రిజిస్టరులో అతడే ఎక్కడంచాలా చిత్రంగా ఉన్నాడన్నాడు. ఈ చిత్రం చూచి మానవుల అజ్ఞానం యిటువంటిదే గదా! అని తన మనస్సులో తాను అనుకున్నాడు. ఎవనిసంగతి వానికి తెలియదు.

మరొకక్షణానికి మనకు రాబోయేది మనకే తెలియదు. తన పూర్వపుత్రంతం దూత్రం తనకు తెలుసునా? పూర్వజన్మలో తాను ఎవరో ఎరుకపడినదా? తన పూర్వ ఎవరో అనగానాన అయినా? మన పూర్వ జన్మ కర్మ ఫలితం యిప్పుడు మనము అనుభవిస్తున్నామని మన తత్వవేత్తలు వ్రాశారు. ఒక కుక్క గ్రబుద్ది ఒక ముసలాగ్రప్రక్క భూలంగా వేళాడు. పూర్వ జన్మలో మనంచేసిన పాపం ఏదో మనకు తెలియడం

లేదుగదా! ఏ పూర్వ పాపానికి, ఏ పూర్వ జన్మ అవచారానికి యీ జన్మలో యీ అవస్థలు అనుభవిస్తున్నామో మనకు తెలియడంలేదు. కనుక, మనంచేసిన నేరమేమో మనకు తెలియబరచకుండా మనలను శిక్ష అనుభవించేటట్లు చేయడం న్యాయంకాదు. ధర్మ స్వరూపుడైన భగవంతుడు అటువంటి పనులుచేసేవాడు కాదు. కనుక, మనకు తెలియని పూర్వ జన్మ కర్మఫలితం యీ జన్మలో అనుభవిస్తున్నామని వాదించడం అవకతవక అవ్యక్త ప్రలాపం. మనపూర్వ జన్మావశాంతులను మనకు తెలియనివ్వకుండా భగవంతుడు మనలను యీ అవస్థలు అనుభవించవలెనని విధిస్తాడా? భగవంతుడు మన నేరం మనకు తెలియబరచకుండా శిక్షించేటట్లుంటే గుడ్డి దర్బారు కుటిల కాపాడుదా? అని ఒక కుక్కగ్రబుద్ది అడిగే ముసలాగ్రప్రక్క ఇది. కాని యిది చాలానుంది అడిగే సీసలైన ప్రశ్న.

అయితే, అడిగేవానికి చెప్పేవాడు లోకువ అనే భావంతో అడగడం కూడదు. మనం చేసిన కర్మయొక్క ఫలితమే మనము అనుభవిస్తాము. కాని భగవంతుడు అనే వాడు ఎవడో వచ్చి తీర్పుచెప్పి, సర్కారు తాళిదు జారీచేసి, తన దర్బారును జగత్తు అంతటా సాగించడం లేదు. ఈరోజున మనం ఏ హోటలులో ఏ కప్పలో ఏ కాఫీ తాగి వామో, ఆ కప్పలో ఏ క్రిములున్నాయో మనకు తెలియదు. కాఫీ హోటలులో ఫలాహారం చేసి యింటికివచ్చిన తర్వాత వైద్యవికారం కలిగి వాంతులు భేదులు అయినానా అవస్థతో తలతిరిగి తలప్రాణం తోకకు వచ్చింది. ఇదంతా ఎందుచేత కలిగింది? ఆ కప్పలో ఏ క్రిములు ఉన్నాయో గాని, అవి గర్భంలో ప్రవేశించి ఇటువంటి దుర్భరావస్థ కలిగించాయి. ఈ సంగతి మనకు తెలుసునా? ఈ జన్మలోనే ఈరోజున యీ క్షణంలో మనం చేసినటువంటి ఏ పనికి, ఏ కర్మకు ఫలితంగా యీ ప్రపంచవేదన అంతా పడ్డామో మనకే తెలియదు. తెలిసికొనలేకుండానే ప్రపరిస్తున్నాము. ఈ క్షణంలో మన కడుపులో జీర్ణకోశం ఏవిధంగా చూచుకున్నదో మనం చూచుకోలేకుండా ఉన్నాము. మన డబ్బు అంతా భద్రంగా గుండె నిబ్బరంతో ఏ బ్యాంకులో దాచుకున్నామో, ఆ బ్యాంకుయొక్క స్థితి ఊగిసలాడుతున్నదనే నిజపరిస్థితిని ఎంతో మెలకువతో ఎంచి చూచి పొంచిచూస్తూ ఉంటాము. కాని, మనగుండె విరోజన దివాలాతీసి ఆగిపోతుందో మనం గమనించలేము, గ్రహించలేము. రాత్రి అంతా హాయిగా నిద్రపోయి, తెల్లవారసరికి పక్షవాతంవచ్చి

రెక్కలు విరిగిన పక్షివలె పడిపోయినవారు వ్నారు. తన రిస్కుగడియారం ఎన్ని నిమిషాలు ముందుగా పోతున్నదో ఎన్ని నిమిషాలు వెనుకంజ వేస్తున్నదో ఎప్పటికప్పుడు సరిచూస్తూ, సవరిస్తూ ఉంటాడు. కాని తన తేడిరంలాంటి నాడులు ఏ విధంగా నడుస్తూన్నాయో ఎంచుచేత నాడికి వేడి తగ్గుతున్నదో, ఎప్పటికప్పుడు చెప్పలేదు. వాతం కమ్యేవరకు వాచ్ తిరుగుతూ ఉన్నదంటాడు - ఈమనసు, వర్తమాన కర్మఫలితంకూడా. పూర్తిగా మనం గ్రహించలేకుండా ప్రపరిస్తున్నాము.

అయినా, ఒక్క విషయం బాగా ఆలోచించాలి. మనం త్రాగేనీళ్ళలో అనేక నూళ్ళ క్రిములు ఉన్నాయి. భూత అద్దంతో పరిశోధించి చూస్తే అవన్నీ భూతాలులాగున కన్పిస్తాయి - నిజంగా ప్రతి కాఫీ కప్పను యీవిధంగా కంచుకొగడా వేసి పరిశోధిస్తే మనం ఆ క్రిములను చూచిన తర్వాత ఆ కాఫీని త్రాగనే లేము. నీరు త్రాగడానికి నీరు తెరువలేము. మనం త్రాగేది అంతా "క్రిమినముదాయ సంకులం" - మనం తినేది అంతా "క్రిమినముదాయ సంకులం". కళ్ళు మూసికొని తినడంవల్లనే, కడుపునిండా నిని కంటినిండా నిద్ర పోతున్నాం నిద్రంతగా.

మన వర్తమాన పరివర్తన పరిజ్ఞానమే ఇంత ఘోరంగా అఘోరిస్తూ ఉండగా, ఇక పూర్వజన్మ పరిజ్ఞానంకూడా మనకు ఉంటే, మతి చెడి గతి చెడి దుర్గుణిపాలై, "ఏదీ గతి వారు" అని ఏడుస్తాం. మన పూర్వజన్మలో మనము ఏ కుష్టరోగిగా ఉండి బాధ అనుభవించామో దివ్యదృష్టివల్ల మనం దర్శించగలిగితే, అదృష్ట్యం భరించగలమా? ఈరోజున తన సహధర్మచారిణిగా ఉన్న యిల్లాలు పూర్వజన్మలో ఏ వెలయాలుగా ఉండి ఎట్లా ప్రపంచినదో దివ్యదృష్టివల్ల దర్శించగలిగితే, అది ఈ దాంపత్యాంత్య దర్శక మవుతుంది. ఇక ఉభయంల పాత్రకూ స్వస్తి అంతటితో.

దివ్యరూపసందర్శనం అంటే మాటలతో అయ్యే పని కాదు. "కలయో వైష్ణవ మాయయో" అని దిగ్భాగిని పొందవలసి వస్తుంది. ఏ మహాయోగిభుంగవుడైనా మన ముందుకు వచ్చి, మనకు కలిగిన ముసలాగ్ర సందేహమునకు కథకునక కడుసంతసించి కరుణించి, తన యోగక్షేత్రము మనకోక తన్మయావస్థకు కల్పించి, మన భూత భవిష్య ద్వర్త మన పరివర్తనా ప్రపంచం అంతా ఒక ఫీల్డ్ లాగున పట్టికెట్టు లేకుండా చూపించినప్పుటికి ఆ విశ్వరూప సందర్శనం మనం భరించ

★ కాలక్షేపం ★

లేము. అంతేకాదు. అంతాచూచి ఇదంతా మోగమాయ అంటాను. యింకో దళాదా యిదంతా వైష్ణవమాయ అని శంకించింది. తల పంకించింది. నమ్ముకును ఇంకింది.

అంతాకా ఎందుకు? “ఇందుగలసిండు శే”డనే, భగవంతుణ్ణి నూపించగలవా? అని ప్రశ్నచేస్తే హిరణ్య కశపుడు సవాలు చేశాడు. కాని, చివరకు సరసింహాక తరంగా ప్రత్యక్షమయ్యేవరకీ ఆ రూప మును చూచిన “హిరణ్యకశపుడు” అనే నాణే హరించిపోయాడు. ఈ అవతార లేజోరూపమును ప్రశ్నచేసిన మూచి భరించి నమ్మలేనివాడు. కాని, సర

సంహారం కాకుండుటకై ఆ సరసింహా తరంగ చాలించవలె నని ప్రశ్నచేసినాడు.

భగవంతుని నిజస్వరూపం ప్రత్యక్ష ని దర్శనం గా పొందజేయించినప్పటికీ, మనం చూచి భరించగల తాళాతు మనకు ఉన్నదా? మన ఆత్మలేజున్న ఎటువంటిదో దాని ప్రభావం మనకు అనుభవం అనుదిన పాదకంవల్ల ముందుగా కావాలన్నాడు. ఆత్మశక్తి ఎటువంటిదో అనుభవకవేద్యం అయినట్లయితే, “తాను” అనబడేటటువంటిది యీ “ఆత్మశక్తి” యని బోధపడు తుంది. “తాను” అనబడే ఆత్మశక్తి నిజమై పడే అనినీ, అది ఉపాకల్పితం గాని అధూతకల్పనగాని కాదనినీ, అది అసత్యం కాదనినీ, అది సత్యమైనదనినీ, అది కాశ్యపమైన దనినీ గ్రహింపగలిగిన వాడే మహాత్ముడు. “తాను” అని చెప్పకొనేటటువంటి “ఆత్మ” సజీవేదికాదని మహాత్ములు అనుభవరీత్య గ్రహించారు. “తాను” మరణం పొందడం అసంభవం అన్నాడు. “దేహం” అనేది “తాను” కాదన్నాడు.

అందువల్ల ఈ దేహము దహించుకొనిపోయినా మహాభయం లేదన్నాడు ఆత్మజ్ఞులైన మహాత్ములు. అందువల్ల మహాత్మీ గుండ్ల కల్ల అపాయం లేదన్నాడు. వాధూరాం దివాల్యుడు శేరిస్తే “రాం! రాం!” అన్నాడు మహాత్ముడు. తన శరీరానికి “రాం! రాం!” అనిపించిపోయాడు. ఎవరికి విడిచిపోయాడు? వాధూరాంకు తన శరీరం సమర్పించాడు. అతడు కోరింది అనే - కాని, (Gandhi dies, Gandhism lives.) (గాంధీ నిశ్చయ - కాని, గాంధీతత్వము చిరంజీవి) ఆ విషయం పూర్తిగా గ్రహించినది, పూర్తిగా విశ్వసించినది గాంధీ మహాత్ముడే - ఆయన తన నిజతత్వం గ్రహించాడు. ఆ నిజతత్వం నిశ్చలతత్వం అని వాదించాడు. “గాంధీ” అంటే “గాంధీ” తత్వమే “అన్నాడు. “గాంధీని” గౌరవించడం అంటే, గాంధీ పాదపూజచేయడం కాదన్నాడు. గాంధీ ఆకారపటం ఆరాధించడం కాదన్నాడు. గాంధీతత్వాన్ని అనుసరించాలి అన్నాడు. రాబ్బం త్రిప్పి, సత్యం, అహింస అనుసరించాలి అన్నారాత్రాలు బోధించాడు. ఆత్మశక్తి ప్రభావం గ్రహించిన వాడే భగవంతుణ్ణి చూడగలుగాడు. కాని, ఆత్మజ్ఞానం లేక మాయలోపడియున్న వాళ్ళకు “భగవంతుడు” అని చెప్పబడేవాడు కూడా

అతిమూత్రవ్యాధి వారం రోజులలో నెమ్మదించును

మూత్రంలో అధికంగా చక్కెరపోవుట అతిమూత్రవ్యాధి అంటారు (Diabetes) ఇది యంత ఉష్ణద్రవకరమైన వ్యాధి అంటే, దీని పొందినవారు ఆరోజు కారోజు మృత్యువుకు అశస్త్రబోతుంటారు. దీనికి దాక్షిణ్య ఇన్సులిన్ ఇన్జెక్షన్ మూత్రమే కనిపెట్టారు. వాడేవం వ్యాధి పూర్తిగా నయం కానేరదు. ఇన్జెక్షన్ గలము వేస్తేవంకాలం మూత్రం చక్కెర కాత్మాలికంగా విడిచిపోతుంది. ఈజిప్టు అధిపతి లో ముక్కుమైనది దాహం, ఆకలి, తరచుగా చక్కెరతో మూత్రం విడుదల చేసలలము. చివర మొదలైనవి. ఈ వ్యాధి ముదిరితే రాని తుండు, మడుపులు, కంటిపోర ఇతర చిక్కులు కంటపించును. వీనస్ ఛార్మె అధునిక శాస్త్రంలో అద్భుతమైన చికిత్స. దీన్ని వాడటం వల్ల వేనకు వేలమంది మృత్యుముఖం నుండి విడుదలవారు. దీన్ని వాడితే రెండవ లేక మూడవ రోజునుండే మూత్రంలో చక్కెర తగ్గింది అత్యధికమూత్రం గూడ విచారిస్తుంది. మూడు రోజుల తరువాత మీరు బాగా తేలిక యవుతుంది. దీనికి పత్యం లేదు. ఇన్జెక్షన్లు అవకరం లేదు. ఇంగ్లీషులో వివరములుగల కర పుస్తానికీ ప్రాయుడి. ఉచితంగా సంపుటము.

54 నిల్వల బుడి అందురు. 8.12.0 యి ప్యాకింగు బోక్సేటి ఉచితము

వీనస్ రిపెర్స్ లేబరేటరీ, బోఫులాపు నం. 587, కలకత్తా (A. P. W)

ఒక మాయగానే, ఒక మోసంగానే కనిపిస్తూ ఉంటాడు.

“భగవంతుణ్ణి చూపించు” అని సవాలు చేసేవాడు చాలామంది ఉన్నాడు. కాని, భగవంతుడు ఏదో ఒక రూపంలో అటువంటివారి యింటికి, వారు ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు వచ్చినట్లయితే, “నీవు చూడ, వలెనని కోరిన భగవంతుణ్ణి నేనే” అని చెప్పి యింట్లోకి ప్రవేశించినట్లయితే, లోపలికి రానిస్తారా? తలుపు వేసి వెలుపలికి వెంటివేస్తారు. “ఇటువంటి మోసగాండ్లను యీ పట్టణములో చాలామందిని చూచాం. పో! ఆవతిరికి. పోకపోలే, పోలీసులకు ఒప్పగిస్తాను బాగ్గ!” అని తిరిమివేస్తాం. అయితే, ఆ భగవంతుణ్ణి తాగ్ర సందర్భ వాధిలామైన విలస వితర్క పురుషులు అనేది ఎటుంటి, “ఆ రూపంలో వచ్చిన ఆ భగవంతుణ్ణి గుర్తుపట్టి గురి ఎర్రురచుకో. గల శక్తి ఒకటి ముందుగా మాకు కలిగితే, అవిసంగా తిరిమివేయకుండా తప్పకుండా తిరిస్తాను” అంటారు. “శ్రావణ భాద్రప చాలు మేమే” అని వచ్చినప్పుడు నిజం అని నమ్మి, నెలల తరబడి భోజనం పెట్టింది ఒక యిల్లాలు. కనుక అటువంటి మోసం నుత విశ్వాసంవల్ల కలుగకూడ దంటారు. నిజమే - భగవంతుణ్ణి గుర్తించి నమ్మగల ఆత్మ విశ్వాసం ముందుగా కలగాలి. అదే ఆత్మజ్ఞానం. తనలో ఉన్న ఆత్మశక్తి ఏదో గ్రహించాలి. అనే తన నిజ స్వరూపం అని గ్రహించాలి. అప్పుడు మోసం అంటే భయపడదు. మరణం అంటే భయపడదు. తన సొమ్ము అపహరిస్తారనే భయం ఉండదు. తన ప్రాణం పోతుందనే భయం ఉండదు. తన స్వస్వరూపం, చూచి అసందిస్తాడు. ఆ భగవంతుని సైత స్యతేజం ఎటువంటిదో మృత్యుభీతిగాని, నేపాభిమానం గాని లేనివాడే గ్రహిస్తాడు.

ఈ మధ్య చిత్రవాడలో ఒక ఫోటో గ్రాఫరు వెలిశాడు. చిత్రవాడలో ఉన్న పెద్ద పెద్ద ఆనాములందరూ ఒకరి తర్వాత ఇంకోకరు వస్తామని లాగు ముస్తాబు అయి చాలా తేలిగా ఫోటోలు తీయించు కొన్నాడు. ఫోటోలో చూస్తే ఒక్కొక్కరు నేనేంద్రుని తల దన్నినట్లుగా ఉన్నాడు. ఒకరిని మించి యింకోకరు ఫోటోలలో పోటీ చేసినట్లున్నాడు. “ఇంద్రుడో చంద్రుడో మరీ యింద్రుడో” అన్నట్లున్నాడు. కాని, యీ ఆనాములనే పొలంలో వనిచేస్తున్నప్పుడు చూస్తే వారిని యీ ఫోటోలలో పోల్చి గుర్తించడానికి గోరంతయినా అవకాశం

(52 వ కేటీ కూడండి)

పిల్లలకు ప్రత్యేకాకర్షణ

కథలు, గేయాలు, చిత్రాల రచనలో

రాబోయే 'విజయదశమి' పండుగకు (1953 అక్టోబరు 17 వతేదీ) ఆంధ్రపత్రిక సచిత్ర వారపత్రిక పిల్లల ప్రత్యేక సంచికగా వెలువడుతుందని పాఠకులకు తెలుపడానికి ఆనందిస్తున్నాము. బాల బాలికలకు ఉల్లాసం, విజ్ఞానం కలిగించే చక్కని కథలు, గేయాలు, వ్యాసాలు, బొమ్మలతో పత్రిక ఆకర్షణీయంగా తయారవుతుంది.

బాల బాలికల రచనాశక్తిని, చిత్రలేఖనాశక్తిని ప్రోత్సహించడానికి గాను పోటీ పెడుతున్నాము. ఈ పోటీలో ఒక మంచికథకు, ఒక మంచిపాటకు, ఒక మంచిబొమ్మకు బహుమతులివ్వబడతాయి.

ఈ సందర్భంలో రచనలు, చిత్రాలు శంపదలిచేవారు ఈక్రింది అంశాలను గుర్తుంచుకోవాలి.

* పదిహేనేళ్లలోపు బాల బాలికలు మాత్రమే ఈపోటీలో పాల్గొనవచ్చును.

* కథలు, గేయాలు, బొమ్మలు స్వతంత్రమైనవై ఉండాలి.

* కథలు గేయాలు కాగితానికి ఒకేప్రక్క సిరాతో స్పష్టంగా వ్రాయాలి.

* బొమ్మలు రంగులలో కాని, రంగుకాగితం పైనకాని పెన్సిల్, సిరాలతో వ్రాసినవిగాని పనికిరావు. ఇండియన్ ఇంక్ తో మాత్రమే వ్రాసిపంపాలి.

* రచనలు, బొమ్మలు 1953 సెప్టెంబరు 15 వ తేదీలోగా మాకు చేరేవిధంగా పంపాలి.

* రచయితలు చిత్రకారులు తమ పూర్తిపేరు (ఇంటిపేరు కూడా) వయస్సు, చిరునామా అన్న వివరంగా రచనలూ చిత్రాలతో పాటు వ్రాసి పంపాలి.

* స్వీకరించబడని రచనల్ని బొమ్మల్ని తిప్పి పంపాలని కోరేవారు చాలినంత ప్లాంపుకూడా చేర్చి పంపాలి.

* కవర్లపైనా లేక రేపర్లపైనా "ఆంధ్రపత్రిక సచిత్ర వారపత్రిక దశకా పోటీకోసం" అని స్పష్టంగా వ్రాసినవి మాత్రమే పోటీకి స్వీకరించబడతాయి.

ముఖచిత్రం: ముఖచిత్రానికి అవసరమైన రంగులబొమ్మలు కూడా స్వీకరించబడతాయి. వీనిని కూడా పదిహేనేళ్లలోపు బాల బాలికలే పైయియమాలకు లోబడి పంపాలి. కవరుపేజీకి స్వీకరించబడే చిత్రానికి ప్రత్యేక పారితోషికం ఇవ్వబడుతుంది. ఈచిత్రాన్ని మాత్రం అగస్టు 15 వ తేదీలోగా పంపాలి.

మూలం: హావర్డ్ ఇర్వింగ్ యంగ్

అనుకరణ: శ్రీ ప్రభు శ్రీరామమూర్తి

పాత్రలు:

రాజారావు ... లంక జమీన్ దారు
వెంకన్న ... సేవకుడు.

రామానుజం ... డి. టెక్నిక్స్ వునవలారచ
యిత, రాజా అతిథి

సరహరి

నారాయణ } ... ఇతర మిత్రులు
మోహన్ }
సుకుమార్ }

కమల ... సరహరి భార్య

సళిని ... ఎస్టేటు మేనేజరు
కూతురు.

ఒకటో అంకం

[ఒకానొక నదీ ముఖద్వారంలో ఒక
లంక. రాజారావు ఎస్టేటులో ఇంకా
భాగం. ఇక్కడ మిగిలినదాన్ని పూర్వం
కట్టించిన ఒక పురాతన భవనం. భవన
ప్రాకారానికి లోపలే ఒక చిన్న యింట్లో
ఎస్టేటు మేనేజరు, ఆయన భార్య, పుత్రుక
సళిని, ఒక సేవకుడు ఉంటారు. రాజారావు
ఎప్పుడైనా ఏడాది కొకసారి వచ్చి కొద్ది
రోజులుండి వెళ్ళిపోతూ వుంటాడు.

ఒకసారి మిత్రులతో కలిసి సరదాగా
కొన్ని రోజులు గడపడానికి లంకకు వస్తాడు.

వచ్చిన మరునాటి రాత్రి గంటలకి
తుపాను వచ్చే నూచనలు కనపడతాయి.
గుడ్డివెన్నెల వచ్చినట్లే వచ్చి ఇల్లే
మూసుకుపోతూ వుంటుంది. ఆపవా దడసో
ఉరుములు, మెరుపులు, హోరుగాలి,
దురాన సముద్రఘోష భీతానంగా
ఉంటాయి.

భవనంలో నుండుహాలు. హాలులో కుడి
ప్రక్క గోడకు కుడిచివర కిటికీ, దానికి
ఎడమవైపున వరండాలోకి పోయే వాకిలి
వుంటాయి.

వెనకగోడకు ఎడమ చివర పడమటికి
పోయే గుమ్మం. కుడి చివరనుంచి వున్న
మెట్లు ఎడమగుల ఎత్తుగల బాల్కనీ మీదకు
తీసుకుపోతాయి. బాల్కనీ చివర రాజా
రావు పడకగదిలోకి ద్వారం వుంటుంది.

ఎడమవైపుగోడకు 40 సెం|| వయసుగల
ధీమత్రువుని త్రివల్ల చిత్రం ఒకటి తగి
లించి వుంటుంది. దానికి సరిగా కింద
భోజనాల గదిలోకి ద్వారం వుంటుంది.
హాలులో ఒక మేజా, మూడు కుర్చీలు,
రెండు సోఫాలు వుంటాయి.

తెర లేచేసరికి గది చీకటిగా ఉంటుంది.
ఒక్కడూం చీకటి. తరవాత పెద్దమెరుపు.
అంతా ఒక్కసారి ప్రకాశించి మళ్ళీ చీక
టవుతుంది.

మోహన్ ఒక కుర్చీలో కూర్చుని, రామానుజం
తేబిలమీద, సళిని సరహరి చెరో వైపు
సోఫాల్లోనూ కూర్చుని వుంటారు—మరో
కుర్చీలో కూర్చున్న సుకుమార్ చెప్పేది
వింటూ.]

రామా: ఆఁ - ఏం జరిగింది తర్వాత?

సుకు: ఏముందీ - మళ్ళీ ఆరాత్రికూడా
యిద్దరూ ఆ గదులోనే కలుసుకున్నారు.
ఎవళ్ళకంటా పడమసుకున్నారూ... కాని
అనుకోకుండా అవిడ మొగుడికంటే
బడారు. పడే పడటంతోనే ఇద్దరూ చెరో
సండుకీ ఆహుతి అయిపోయారు. అంతే!

[బాల్కనీమీద ద్వారం తెరుచుకుని
వచ్చి రాజారావు మెట్లుతెరిగిల బడతాడు.
పడక గదిలోంచి వచ్చిన వెలుగులో ఛాయా
మూత్రంగా కనపడతాడు.

మోహన్: అయితే - ఆమెని...
ప్రియమైనాడా మాత్రమేసింది ఆ భర్త
సంటావో?

సళిని: సరే - రామాయణమంతా విని.
[రాజారావు బాల్కనీమీద స్విచ్ ఆన్
చేసి గదితలుపులు మూస్తాడు. మెట్ల మీద
లైటు వెలుగుతుంది.]

సళిని: ఓ! రాజా!

రాజా: ఇంకా క్రైమ్ క్లబ్ నెవర్ వున్న
లోనే వుండే! బైటన్నా నేనుకోకుండా!
(మెట్లు దిగివస్తూ) విందుకు తీసుకోచ్చి
కుడువ కూర్చోబెడతే - హత్యలూ హంత
కులూ తప్ప మరేం లేదుబోయే మార్గాడు
కోటానికి?

సళిని: అడమిటి - అంత సరదాగా
అంత అద్భుతంగావుండేది మరోటేముందీ?

సుకు: హత్యకాండ కళ్ళారామానే
అవకాశమేవస్తే నాయెత్తు ధనం పోసినా
వదులుకుంటామా?

రామా: చాలా అనుకులం గావుండి
నాతావరణంకూడా యిప్పుడు! నిర్భా
నశ్యమైనలంక - నిశీధ సమయం - కన్ను
పొసుకుకున్నా కానరాని చీకటి - మెఱు
పులూ ఉరుములూ - రానో తూన్న
తుఫాను - ఓహో - ఇంకేం కావాలి హంత
కుడిన్నవాడికి?

రాజా: వనంకాయ దొరికినప్పుడే తిడ్డన
నున్నట్టు ఇప్పుడేకూడా ఒహత్య జరి
గితే బాగుంటుందంటారా?

సుకు: దివ్యంగా వుంటుంది.

రాజా: ఓరి - మీ దాహం గూల.

రామా: సరేగాని సుకు నార్థి! -
చెప్తున్నారే మీరు సంగులలో హత్యని
సురించి! సమంజసంగానే వుండగాని
అందులో మీ ప్రాణాచాలావరణం -

అహత్య అనుకోకుండా అప్పటికప్పుడు జరిగిందని కదూ అంటున్నారు మీరు?

సర నావుద్దేశం కూడా అంతేనండీ, ఆ క్షణంవరకూ కూడా హత్యచేద్దామనే ఆలోచనేలేదు. కాని ఆదృశ్యం కళ్ళారా చూడగానే కలిగిన తాత్కాలిక ప్రేరేపకంతో ముందు వెనకలు ఆలోచించకుండా ఘాతం చేశాను.

రామా : అట్లే. ఏమిటంటూ రయితే తారలం, ఆ కేసులు కాసువూ పోలీస్ పులికానికి? ఎందుకూ—అదింతా ముందే పన్నిన పన్నాగం.

సతీని : అవునవును. రామానుజంగారు చెప్పేటట్లుగా నమంజనంగానే వుంది.

రామా : కానూ మరి? అందుకే నేనేకాదు పోలీసులు పన్నుకోకాలు, యధాప్రకారం.

సకు : అవును మీ పన్నుకాళ్ళో ఇదే రాశాను. —నిజంగా మీ పన్నుకాళ్ళన్నీ కూడా బలేగా వుంటాయంటే. చివరికి చిదివి పోతాను చుక్కానవలెనన్నట్లుంటే నమ్ముండి.

మోహన్ : ముంకేకమా?

రామా : (మోహన్ వింక బిగారి నులిచుక మాని) ఏ ముందండీ అదరా. చివరికి నం అంటే! ఉదయించిందా చివరికి వేలు! అంటే!

సతీని : ఎంత సూచించు చూడకపోయినా నాగురా... అప్పుడు పన్నుకాళ్ళో రాసిన టే!

రాజా : (నివ్వారం గా) ఆఫ్ గుర్రాగ్గా అంటే.

[దూరాన ఉరుములకబ్బం]

సకు : అబ్బ ఏం వురుములు బలే భయ మేస్తుంది ఇలాంటి రాత్రి క్షు...మీరు రాస్తాంటారు—చూస్తున్నట్లునీ, భూత గృహాలనీ—

మోహన్ : ఎప్పుడూ ఎవళ్ళో ఒకళ్ళు హత్య చెయ్యబడుతూనే వుంటారు.

సకు : ఆ—అలాంటి యింట్లో ఉండకూడాలి!

రాజా : అవును—ఇక్కడున్నప్పుడే ఓ నవల రాసేసి చూస్తుంటావంటే చెయ్య రాదీరా రామానుజంగారు?

రామా : నెప్పుడూ వృథాకాలనే పం. చెయ్యడం ప్రారంభించా ఎప్పుడే ఒకటి!

సతీని : నిజం?

సకు : చెప్పండి సార్—ఏం రాస్తున్నాడు? 'హత్య' గృహంలా వుంటుందా ఇదికూడా? ఇందులో ఎవరండీ హతం హత్య చెయ్యబడేది?

సతీని : హంతకుడి పేరు ముఖ్యం చెప్పేయ్యకండి సార్.

రామా : పోనీ అదికూడా చెప్పేయ్యండి. మీరు రాయడం, అది అచ్చుకొవడం అన్నీ

మదనపల్లె లైలు ప్రమాదం వంటి ప్రమాదంలో

దుర్మణ్యాన్ని పొందినవాళ్ళలో

'బంగారేశ్వరుడు' ఒకాయన.

ఆయనొక పేరువడ్డ యువక

"లెక్కెరు" అవటమే కాదు.

కవీ, ఒకవిధంగా రచయిత

కూడా. గంభీర పన్యాసా

లివ్వటంతో ఆయనకి గల

ప్రత్యేకత బహు గొప్పది.

ఇంతకీ జరిగిన సన్నివేశం

సంగతి—మీ "ప్రిన్సిపాలు"

లేచి, ఆయనగారి మృతికి

సంతాపం వెలిబుచ్చారు;

ఆయనది పేగాతా అన్నట్లు అప్పుడోపం కడం!

[నెంకన్న వస్తాను భోజనాలగదిలోంచి. ఉరుములు—మెగుపులు—చల్లాలూ ఆయన పడిన సవ్వను.]

సకు : (ఉలిక్కిపడి) అదేమిటి—ఎవరో తిలుపులు పగలగొడున్నాను?

సంక : ఎవరూ లేరు భూమా—గాలి పాలు.

రాజా : ఏం నెంకన్నా?

సంక : భోజనాలు వడ్డించారు. లేవండి బాబూ.

సతీని : (లేచి) నే వెళ్తాను రాజా యింక.

రాజా : అదేమిటి? కిన్నెరుకి వుండేవో?

సతీని : లేదులే. నాన్నగారు పట్నం సంచి రాతేగా—ఈ మధ్యానం చూసి అమ్మ దినులు పెట్టుకుంది. వెళ్తాను..... కబోస్తాగా.

రాజా : సరే నీయిషం.

సతీ : (అందరితోనూ) వస్తానండీ.

[దూరాన ఘంటా వింటలు.]

రాజా : నెంకన్నా! బాంబీ వచ్చిన టుంది. బహు యేమన్నా వచ్చిందేమో వెళ్తావేమిటి? సతీనికి తోడు వెళ్ళినట్లు కూడా వుంటుంది.

సంక : చిత్తం చాబూ.....రంసమ్మ గారు.

[సతీని, నెంకన్న వరండాలోంచి వెళ్తుంది.]

ఆయన ఘనతని అధికంగా

అభినందించారు; "అంత

పిన్నవయస్సులోనే ఆయన

జీవితం అంతంతావటం యెంత

విషాదకరమో చెప్ప

నక్కర్లేదు" ఇకా ఇలా

అన్నారు—"పిల్లలైన మీరంతా

ఆయన అడుగు జాడల్లోనే

నడుస్తారని ఆశిస్తాను"

అన్నారోలేదో, సంతాప

సూచన సభలో మేము నవ్వి

సందుకు చివాళ్ళేశారు!

—పం. న. ఆచార్య, బంపూ.

రాజా : లేవకేం ఇంకా?

సకు : నీకోసమే చూస్తున్నాం.

[అంతా లేస్తారు, సరహరి తప్ప]

రామా : (దుట్లా కలయజూచి) ఏకీ కమూదేవిగారు?

సకు : (గొంతుగా) ఆమెయిక్కోస్తే నారా యామలు కెడీ?

రామా : ఆ—వచ్చింది జాపకం. వెళ్ళా రిందాక అలా ప్రవాహతీరాని కిద్దరూ కలిసి!

సకు : ఒహో! (సరహరిని క్రిగంటచూసి) మరి సరహరిగా రిక్కడే వున్నాడు!

[అంతా సరహరివంక చూస్తారు. అతడు కొత్తిగా చిరాగ్గా వుంటాడు.]

మీ : (చిసిగి మాట తప్పిస్తూ) అతనూ వస్తానే నువ్వు నడవోయ్ భోజనానికి.

[రామానుజం, సుకుమార్, మోహన్ భోజనాల గదిలోకి వెళ్తారు.]

రాజా : లే సరహరి నువ్వుకూడా.

సర : వస్తాలే నువ్వు పను. (రాజా కూడా వెళ్తాడు.)

[సరహరి వండుకున్న తల యెత్తి ప్రేక్షకుల వంక చూస్తాడు. కనుగోంచి సిగ గెట్ తీసి విషమూరితమైన చిరునవ్వు నవ్వి నోట్లో పెటుకుని అగ్గిపూజి గియబోతాడు— అతని ముఖం చాలా వికృతంగా భయంకరంగా వుంటుంది. ఇంకొకటి వరండాలోంచి ఎవరో వచ్చున్న వ్యక్తి, అతడు త్వరగా లేచి లైలు ఆపైసి పెట్టు నెంక దాన్తుంటాడు. మోహన్ సుద్ధి వెలుతురు

మాత్రం వుంటుంది. వరండా తలుపు తెరుచుకుని కమల వస్తుంది.]

కమల: (వస్తూనే చాలా ఆదుర్దాగా) భోజనాలు కూడా ఆయిపోయామో ఏమో బావా. సరాసరి అక్కడికి బోవడమే మంచిది.

నారాయణ: (వెనకాలే వచ్చి) ఏమిటంత తొందర? నామటుకు నాకేం ఆకలిగా లేదు.

కమల: మనం ఎక్కడవున్నా మనుకుంటున్నారో, ఏం చెప్తున్నా మనుకుంటున్నారో వాళ్ళు!

నారా: ఏమన్నా అనుకోనీ. మనకేం? [నారాయణ వరండా తలుపు వేసేస్తాడు. కమల భోజనాల గదికేసి వెళ్ళబోగా, నారాయణ చెయ్యిపట్టుకు ఆపుతాడు.]

కమలా!

[కిక్కిరింపించి ప్రసరించిన మెరుపులూ ఇద్దరూ మెరుస్తారు. ఒక్కతే గంభీరం నిశ్చలం.]

కమల: ఏంపని బావా? వొడ్డు నా మాట విను.

[చెయ్యి విడిపించుకుని అటు పోతుంది.]

నారా: (ఆమె ననుసరిస్తూ) ఇంతలోనే ఏం వచ్చింది? మన మాటలన్నీ అప్పుడే మరిచిపోయావా? (కమలను ఆపుతాడు)

కమల: సరేగాని - సరళి ఎప్పుడొస్తుంది?

నారా: ఏమో ఎవడికి తెలుసు?... వస్తుంది రేపు మధ్యాహ్నం మాయెప్పుడో... అయినా ఆ దెప్పుడొస్తే ముటుకేం యివ్వడు? నీ కంటే ఎక్కువగా నాకది? (అంటూ ఆమెని సమీపిస్తాడు)

కమల: (దూరంగాపోతూ) అబ్బా! - ఎవరన్నా వస్తే—?

నారా: ఎవడొస్తాడు - అందరూ భోజనాలదగ్గరంటే!

కమల: విలేమటుకు?... మావారికే కనక మన సంగతి తెలిస్తే? అసలే ఆయనకి పుట్టేడు అనుమానం.

నారా: నీ పిచ్చి గాని - ఈరోజుల్లా

ఎవరూ ఇలాంటివి అట్టే పట్టించుకోరు. మానీ మాదనట్టు పూరుకుంటారు.

కమల: అబ్బో - మీ మొగాళ్ళ సంగతి వరికి తెలియదు? పుస్తక టైప్ సెట్ నా ఆడది మీసాల మీద వచ్చినట్టు పడివుంటానీ అనుకుంటానా?

నారా: (నవ్వుతూ) నరహరి అనుకుంటాడేమో అలా అని - నేను కాదు.

కమల: అవునువును. అందుకే కాబోలు ఏదో నోరు జారి పారబాటు మాటన్నదని పెళ్లాన్ని పుట్టింటికి తోలి, రెండేళ్ళయినా ముఖం చూపించావుగాదు.

నారా: సరళి విషయం వేరు. అయినా రేపిక్కడికి రమ్మని రాకానుగా.

కమల: సరళి ఇలా చేస్తే...

నారా: ఉప్పు పోతే రేస్తాను. (ఇంతలో టేబుల్ దగ్గర, సవ్వడి, చీకటిలో నరహరి గబగబా లేచి భోజనాల గదిలోకి వెళ్తాడు.)

కమల: (ఉలిక్కి పడుతుంది. మెల్లిగా) ఎవరది?

నారా: ఏమిటి?

కమల: ఎవరో - (మాట పెగలదు.)

[ఇద్దరు గదిమట్టా మూస్తారు]

నారా: ఎవరూ లేరే!

కమల: నా చెవులారా విన్నాను. ఎవరో పరుగెత్తుకుపోయిన సవ్వడి.

నారా: పుట్టి భయం.

కమల: కాదు బావా, ఎవరో ఇక్కడ దాక్కున్న మాట నిజం!

[నారాయణ తలుపు తీసి వరండాలోకి వెళ్తాడు. (ఉరుములు మెరుపులూ)]

కమల: వద్దు బావా నువ్వు వెళ్ళి వచ్చేయ్—

నారా: (వచ్చి) నా కెవళ్లా కనిపించలేదే!

కమల: శేవిన్నాను. ఏదో తలుపు కూడా మూసుకున్న దెప్పుడయింది!

నారా: మరేం ఫరవాలేదు. నువ్వనవ సరంగా భయపడకు. హోరెత్తిపోతున్న గాలి దెప్పుడై వుంటుంది.

[భోజనాల గది తలుపు తెరుచుకుని నరహరి వస్తాడు. అక్కడేవున్న స్విచ్ వేసి లైటు వెలిగిస్తాడు. అతి కష్టమిద అనిచు కొన్న ఉండ్రేక అతని ముఖంలో తీలగా కనిపిస్తుంది. నారాయణ, కమల అతనివైపు తిరుగుతారు. చిక్కతో అతను చాలా సొమ్మంగా ప్రవర్తిస్తాడు.]

నారా: (గుక్కరింపుకుని) హల్లో నరహరి! మాకోసమే చూస్తున్నారా యేమిటి?

కమల: (భర్తవగ్గర కు వస్తూ) అబ్బ మాడలగా లేరండీ - గభాలూ వచ్చేశారు.

నర: భోజనాలు మొదలెట్టి చాలా సేపయింది. మీరు మర్చిపోయారేమో ననుకున్నాను.

కమల: లేదు - ఎప్పుడూ ఇలాంటి లంకలకు నులేదు గదా. అందుకని ఆదృశ్యాలన్నీ చూస్తూ కూర్చున్నాం.

నారా: లేదు లేదు. నేను మాత్రం నీ మొహమే చూస్తూ కూర్చున్నాను.

కమల: (బిక్కి మొహంతో తీగం సేపు మాట్లాడలేదు. తరువాత) బాబావా - నీ వేరొకటి చాలా అలస్యమైపోయిందా యేమిటి?... కోపగించకండి.

నర: (తెచ్చి పెట్టుకున్న చిలుక పువ్వుతో) కోపమెందుకూ?

[కమల భోజనాల గది లోకి వెళ్తుంది.]

నారా: (చాలా మామూలుగా వున్నట్టు) అవును. మా ముఠాదలపిల్ల ముఖారవిందం చూస్తూంటే ఎవరికి మటుకు ఎలాకోపం రాగలదు?

[వాకిలికేసి రెండడుగులు వేస్తాడుగాని నరహరి తలుపు మూసేస్తాడు.] నారాయణ అగిపోతాడు.]

నారా: కదూ నరహరి! చాలాచక్కని మొహం!... అవును-ఆ సొందర్య పాశంలో చిక్కుకుని ఆమె ప్రేమకోసం పరితపించే వాళ్ళని ఏం చేస్తావ్?

నర: ఏం చేస్తే బాగుంటుంది దంటావ్? నువ్వే చెప్పు.

నారా: వాళ్ళవలా వదిలేసేయ్. ఆ సొందర్య వమ్మిలో హుతమై చావనీ.

నర: (భారమూ క్రూరమూ అయిన స్వరంతో) చావడమా?... ఓ... అవును... అదే బాగుంటుంది.

నారా: (అతని స్వరం విని నిశ్చేష్టుడై) అదేమిటి? ఏదో పరిహాసానికి అంటే... ఆ... వెళ్ళేమాయక, చాలా సేపయిందన్నావ్ వడించి? (అని నరహరి పక్కగా వల్లి తిలుపు తెరుస్తాడు.)

నర: ఒక్కమాట... నీతో కాత్త మాట్లాడాలి.

[నారాయణ అతనివంక తెల్లబోయి మానీ తెరిచిన తలుపు మళ్ళీ మూసేస్తాడు. నరహరి మాట్లాడకుండా తన వంక తడేకంగా చూస్తున్న కొద్దీ అతని హృదయం మరింత చలించిపోతుంది.]

నారా: ఏం?... ఏమిటి?... ఎంతమా అలా చూస్తున్నావ్?

నర: అట్టే - ఏంలేదు. మాడటంకాదు. పూరికే ఏదో ఆలోచన తట్టింది... ఆ...

గానకళాబోధిని
 గొప్ప సంగీత గ్రంథము. మృదంగ, వేద్యము
 గవ్యములకు వేరువేరు వైమోచనము.
 800 పేజీల గ్రంథము. రెండు 10/-
బాలసరస్వతి పబ్లికేషన్స్ డిపార్ట్
 కర్నూలు.
 అధ్యాత్మిక విద్యా సంస్థ

నారాయణా! మీ ఆవిడకూడా వస్తుంది కదా యిక్కడికి?

నారా: (అర్థం కాలేదు ఎందుకనుకున్నాడో.)

సర: అహా - మీ యిద్దరూ రాజీపడిన తర్వాత ఇదేగా ప్రథమ సమావేశం.

నారా: అవును.

సర: మరి నువ్వు లాంటి తీసుకువెళుతున్నావా; ఆమెని తీసుకురావడానికి?

నారా: ఏమో - వివాహం అయితే ఎందుకప్పుడు?

సర: అబ్బే - యేమండీ... అహా - నీ భార్యకి పాపం నువ్వక్కడా కనిపించక, ఇక్కడా కనిపించకపోతే -

నారా: ఏం? కనిపించక ఏమాతానా?

సర: ఏమండీ - ఏంలేదు... ఏమీలేదు.

నారా: ఊహా -

[సరహరి ఆతని ముఖంలోకి చాలాసేపు సాలోచనగా చూస్తాడు. నారాయణ వెంటనే వెళ్ళి తిరిగి గబగబా లోపలికి వెళ్ళిపోతాడు. సరహరి ముఖం క్రూరంగా ఒక అడుగు ముందుకువేసి ఆగి సిగరెట్ ఆప్రేలో క్రూరంగా చిదికేసి పడమటింట్లోకి వెళ్ళిపోతాడు.

రాజారావు భోజనాల గదిలోనుంచి వచ్చి మెట్లెక్కుతూ వుంటాడు. వెంకన్న బయటనుంచి వస్తాడు - పోతిలో బహువుంటుంది.]

వెంక: (రాజాని చూసి) ఇనుగో బాబూ - బహు తీసుకోవచ్చును.

రాజా: (దీగివస్తూ) ఏమిటోయ్ ఇన్ని పుత్తెరాలు తెచ్చావ్!

[బహు తీసుకుని పేటిలుమీదకు వేసేస్తాడు.]

వెంక: గారీ జోరుగావుంది బాబూ. వర్షంకూడా వచ్చే అనవాల్సిన్నాయి. మీ కిలవైతే ఇంటి కల్లానని లాంటి ద్రోవను అడిగమన్నాడు బాబూ!

రాజా: హోరి - మనల్నుందర్నీ ఈ లంక కప్పగించి తనుమట్టుకు ఒడ్డుకు జేరుకుంటాడా!... సర - బామ్మకు. ఉండి మటుకేం జేస్తా డిక్కడికి?

వెంక: మళ్ళీ యెప్పుడు రమ్మని చెప్పమంటారు? ఆ రెనన్నో ఈవిడి తీసుకు రావాలి గామోను రేపు మద్దాన్ను పేళి?

రాజా: (ఉలిక్కిపడి లేచి) అవునవు నోయ్ - సరళి! జ్ఞాపకం చేశావ్ - మంచి పనే! అవిడగారి మొగుడు కూడా వెళ్ళి జేమా ఈలాంటిలోనే అమ్మగారికి స్వాగత మియ్యడానికి! (అటు తిరిగి) నారాయణా! (అని కేకవేసి మళ్ళీ వెంకన్నతో) చూడు - లోపలికి వెళ్ళి నారాయణ్ని కనారీ పిలు.

వెంక: (వర్ణితోనూ ఆగి జేబులోంచి పెరిగ్రాం తీసియున్నా) పెరిగ్రాం బాబూ.

రాజా: (తీసుకుంటూ) ఇదెక్కణ్ణం చోయ్.

[వెంకన్న లోపలికి వెళ్ళాడు. రాజా పెరిగ్రాం చిగువుతాడు. వెంకన్న నారాయణకు వెంటబెట్టుకు వస్తాడు.]

నారా: ఏమిటా రాజా?

రాజా: (చగావుతూ) సరళి దగ్గర్నుంచి వైరు... తను రేపు రావడం లేదట.

నారా: అంత చురుకైన వాయూ నేమిటి చిమ్మిరి నే రానేసిరికి?

రాజా: వాళ్ళమ్మకేదో సుస్తీగావుందట - ఎల్లుండి బయల్దేరుతున్నా నంటోంది.

నారా: అంతేనా - ఇంకేమన్నా వుందా?

రాజా: అంతే!... అవునూ.

నారా: ఓసారి చూడొచ్చా నేను?

రాజా: అంతే... ఓ... చూడొచ్చు. (వస్తాడు)

వెంక: విలే అను రేపు రారన్నమాట. అంతేగదా బాబూ?

రాజా: అ... ఎల్లుండి మధ్యాహ్నం... లాంటి ద్రోవనీ అందాకా అక్కడే వుండమని చెప్పి. ఒకరిగా వాళ్ళని తీసుకునే రావచ్చు.

[చూడాలి ఉంటుంటూ - గాలి]

వెంక: సరే బాబూ చెప్పాస్తాను. గాలి కూడా బాగా లేచింది - వి క్షణం ముందు కొస్తుందోమరి.

రాజా: అబ్బు.

[వెంకన్న వెళ్ళాడు. ఆ వాకిలి తిలుపులు మూసుకున్న చిప్పకు - పెరిగ్రాం

తాతా అగ్రికో పనిముట్లు

దాదా దృఢత్వము, బలవంతము మరియు మృత్తికగంధి - శ్రేష్ఠమైన కాంస్య స్టీల్ తో మరియు మృత్తికతోను చేయబడిన ఈ పనిముట్ల దాదా మాత్సమగా యుద్ధించిన శ్రమలకు దాదా సమర్థాధికరముగా మారును. అన్ని విషయములలోను శ్రేష్ఠమైన "అగ్రికో" పనిముట్ల మీకు కొనండి.

అన్ని రకముల భూమికి . . .

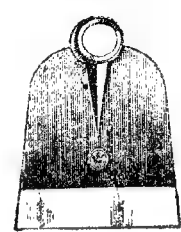
"అగ్రికో" యే

ప్రత్యక్షరము.

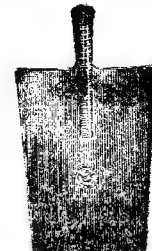

■ తాతా నిర్వన్ అండ్ స్టీల్ కం. లి.

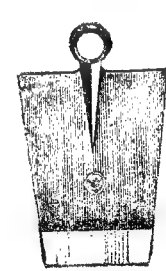
పేర్లు ఆపేను.
28-5 నేరాజీమహల్ రోడ్డు, కలకత్తా -
గ్రాంటింగు: బొంబాయి, మద్రాసు,
నాగపూరు, అహ్మదాబాదు,
విశాఖపాడు, విజయనగరం
కాన్పూర్ మొదల. ఇంకెందరో
కాన్పూర్ మొదల మరియు కాన్పూర్.

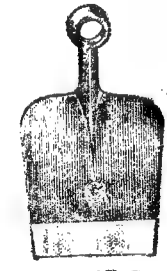
పల్లెమ రారక పాద

రేకు మమ్మూటి

మైసూరు మమ్మూటి

హిందూ మేడి మమ్మూటి

AG-3358

కాళరాత్రి

మానుషుని నారాయణ జీర్ణిపడతాడు.]

నారా: అదేమిటి?

రాజా: ఏది?... అర - వెంకన్న వెళ్ళా వెళ్ళా తలుచేసి పోయాడు. అంతే!

నారా: ఓరి దేవుడా! గుండె లబిసి పోయాయి.

రాజా: (కిటికి కేసిపోతూ) నిజమే!... ఈ లంక నిజంగా గుండె దడపుట్టిస్తుంది. రామానుజంగారికి నచ్చిందంటే ఆశ్చర్యం లేదు. ఇక్కడ పట్ట పగలు పట్టు గొంత కొనినా—

నారా: రాజా—

రాజా: అవునా! ఇక్కడ ఏం జరిగినా జరగొచ్చు. మానాన్న గారు కూడా ఈమటే అంటుండేవారు. ఆయనకి ఈ లంకంటే చాలా విచిత్రమైన ఆలోచనలుండేవి. నేనుమటుకు ఎప్పుడో ఘోర సంఘటన జరిగిపోతుందోనని ప్రాణాలు లిగబట్టు కూర్చున్నానని. అలాంటి దింత వరకూ ఏం జరగలేదనుకో. కాని ఇప్పుటి క్షణాల్లో ఇక్కడో నాలుగు రోజులుంటే చాలు ప్రాణాలు కడగడతయ్యే.

[దూరాన లాంటివిజలు]

అదుగో - లాంటివాడే వెళ్ళిపోతోంది. మళ్ళీ వాడొచ్చేదాకా మనకిక్కడ బండి బానాయ్! ఏంజరిగినా దిక్కు మొక్కు వుండదు.

నారా: ఇంకో లాంటివుందిగా?

రాజా: అదొక దొప్ప. శ్రేతాయగం నాటిది. ఈనాలుగుమెళ్ళూ తిరిందానికి దాన్ని నమ్ముకుంటే ఇక ఒడ్డెక్కినట్లే.

[కమల వస్తుంది]

కమల: (రాజాతో) కాస్త మీరైనా మందరించి మీ అతిథుల్ని.

రాజా: ఏం - ఏమంటున్నాను?

కమల: ఎంతసేపూ హత్యలూ హంతకులూ! అది వాడైందకు చంపింది. వాడు దాన్నెందుకు చంపాడు - ఇదే గోల! వింటూంటే హడలుపుడుతోందికూడానూ.

రాజా: మనం ముగ్గురమే ననుకుంటాను హత్యల్ని అలా హంతకులకి మాత్రం వదిలేసి పూయకున్నది!

కమల: బానా! రాజారావుగారితో కాస్త వంటరిగా మాట్లాడాలి. నువ్వు అవతలికి వెళ్ళావో?

నారా: తప్పకుండానూ. (వెళ్ళా ఆగి) కాని - కను సన్నల్లో మెలిగేవాళ్ళం... ముహూన కుండబద్దలు కొట్టడ మెండుకు చెప్ప... అన్నట్టు జాగ్రత్తయ్యే రాజా!

ఇందాక సరహరి నావంక చాలా తీవ్రంగా చూశాను.

కమల: పోబావా. (నారాయణ భోజనాలగదిలోకి వెళ్ళాడు. కమల చాలా ఆందోళనతో చేతిలో రుమాలు నలిపేస్తూంటుంది. అది రాజారావు గమనిస్తాడు.)

కమల: నాకు చాలా భయమేస్తోంది రాజారావుగారూ, తలుపులన్నీ వేసేవున్నా గదా?

రాజా: (అర్థంకాతేదు) వేసేవున్నై. ఏమిటసల సంగతి?

కమల: ఈ లంకలోకల్లా మనమేనా మనుష్యులం?

రాజా: మా నలిసిని చూచారుగా - అది, వాళ్ళ అమ్మ, నాన్నా - ఆయనేతే ఇక్కడ మా మేనేజరుగారు - ప్రస్తుతం ఆయన పూర్ణో లేడనుకో. పోతే మన పార్టీ పని మనుష్యులూ ఒకరిద్దరు జాలర్లూ తప్ప మరెవరూ లేరు... (కొంటేగా, భయపెడదామని) విళ్ళని మినహాయిస్తే మన చుట్టూతా అంతులేని గాలి - అగాధపు నీళ్ళూ - అదటుపుట్టించే హత్యారహస్యాలూ!

కమల: ఓహో - ఇక్కడ హత్యలుకూడా జరుగుతూంటాయా యేమిటి?

రాజా: నాకు తెలిసినంతవరకూ జరగలేదనుకోండి. జరిగినా జరగొచ్చు ననిపించడం లేదా మీకు?

కమల: అబ్బ - ఏమండీ—

రాజా: ఓ - తుమించండి. వాళ్ళందరి పిచ్చే నాకూ పట్టినట్టుంది కాస్త... ఆ - అసలు సంగతేమిటి? ఏం జరిగింది?

కమల: మీరంతా భోజనాలదగ్గరన్నారూ చూడండి - అప్పుడు, నేనూ మా బానా ఇక్కడికొచ్చి మాట్లాడుతూ నుంచున్నాం. అంతలోనే ఎవరో ఈ గదిలోనే నడిచి నట్టు పరుగెత్తి పోయినట్టుా వినిపించింది. ఇటు తిరిగి చూసేసరికి ఎవరూ లేరు. వాళ్ళోకీ కూడా ఇల్లి చూశేడు బావ... నిజంగా నాకు చాలా భయమేస్తోందండీ...

రాజా: అంటే? మీమీద ఎవరైనా నిఘాపెట్టి మాన్సున్నారంటారా?

కమల: (తీవ్రతనంగా) అల్లే అంత అవసరం ఏముంది అయినా? అహ - నేననేదేమిటంటే వాడెవరైనా దొంగవధవేనా నని!...

రాజా: (సాలాహకగా) సామాన్యంగా ఇక్కడికి దొంగలెవరూ రారు. అందులోనూ ఇలాంటి రౌతి—

కమల: పోనీతండీ - నేనే ఏదో భ్రమ పడి వుంటాను. సరే - నే లోపలికి వెళ్ళాను.

రాజా: వాళ్ళకి కొన్ని పుత్రులూ వచ్చాయి. తీసుకెళ్ళి ఇస్తారా? (ఇస్తా). కమల: ఓ - (తీసుకుని వెళ్ళా ఆగి) మీరు రారూ!

రాజా: ఇప్పుడే ఒక్క తుణుంటే వస్తాను.

[అని పడమటింటిలోకి వెళ్ళాడు. కమల ఆగి చేతిలోని పుత్రులూమాన్సుంది. ఒక కవరుతీసుకుని మిగతావన్నీ బల్లమీద పెతుతుంది. కవరు చింపి కొగితెంతిసి చదువుతుంది. చదువుతూన్న కొద్దీముఖంలో ఈసడింపు, చికాకు కనిపిస్తాయి. చదివి కొగితెం ముక్కులుచేసి చిత్తుకొగితాల బుల్బులలో పారేస్తుంది. బల్లమీదవున్న పుత్రులన్నీ చేతబట్టుకుని వెళ్ళుంది. చించిన పుత్రరంతాలూకు ఖాళీ కవరు కూడా ఆ పుత్రులలో నేడంది.

అప్పుడే వరండాలోంచి లోపలకు వచ్చిన నలిని వెళ్ళి పోతున్న కమలను చూస్తుంది. నలిని వచ్చి తేబిలువినా పుస్తకాలు తిరిగేస్తూండగా రాజారావువస్తాడు.]

రాజా: ఏం నలిని - మళ్ళీ వచ్చావో?

నలిని: ఇందాక ఒక పుస్తకం కింకొకటి తీసికెళ్ళానూ...

రాజా: ఏది? - (తీసుకుమచ్చి) “రక్తదాహం” గ్రంథకర్త రామానుజం!”

హరి భగవంతుడా! ఈకొంపలో రామానుజమా వాడి శత్రురాలిలా తప్ప ఇంకం లేవా?

నలిని: నువ్వెప్పుడన్నా చదివావా అవి? చదువుకున్నంతసేపూ ప్రాణం కొట్టుకుపోతుంటే!

రాజా: ప్రాణం కొట్టుకుపోతుంటే ఏమిటంత సరదా? మీలాటి వాళ్ళంతా నిజమైన హంతకుడే ఎదటపడితే ఏంచేస్తారో?

నలి: రాజా - ఆనూ...

[“రక్తదాహం” తేబిలువినా పడేసి మరో పుస్తకం తీసుకుంటుంది.]

రాజా: ఎలానూ మళ్ళీ వచ్చావో గదా - డిన్నరాతోంది. నువ్వుకూడా కానిచ్చే పోరారా?

నలి: మరి నువ్విక్కడే వున్నావేం?

రాజా: నా కొకలిగా భేద కాస్తంజే వచ్చేకాలే. నువ్వొస్తానంటే మళ్ళీ కూర్చుంటాను నీతోబాటు.

నలి: కాదులే - ముందీ పుస్తకం చదివెయ్యాలి.

[వరండా గుమ్మంలోంచి వెళ్ళిపోతుంది నలిని. రాజా ఆమె వెళ్ళినదైతే ఓ కుగిళి చూసి వరండా తలుపు మూసేసి మెల్లప్పుకూంటాడు. ఇంతలో భోజనాల గదిలోంచి నారాయణ వస్తాడు. రాజా బాల్కనీ

నీమీద ఆగుతాడు. నారాయణ అతన్ని చూడడు.

ఉలుములూ - మెలుపులూ—

తేబిలుమీదవున్న పుత్రులన్నీ గల గదాచూసి నారాయణ ఒకటి తీస్తాడు. వంతుకుతూన్న చేత్తో కవరు తెరవబోతాడు—

రాజా : (మెట్టుదిగి వస్తూ) ఏం నారాయణా - ఏమిటి వెతుకుతున్నావ్?

నారా : (ఉరిక్కిరిస్తూ కవరు చాచడానికి ప్రయత్నిస్తూ) ఆఁ - అట్టే - నాకేమన్నా ఉత్తరా లాచ్చాయేమోనని చూస్తూన్నా.

రాజా : ఇక్కడున్నవన్నీ నావే ననుకుంటాను. మిగతావన్నీ కమలకిచ్చి లోపలికి పంపానే. (దగ్గరకొచ్చి ఆతని చేతిలో కవరుచూసి) ఓ-ఏదో దొరికినట్టుండే మొత్తానికి!

నారా : (లేని నవ్వు తెచ్చుకుని) లేదు... (తిరిగి ఇచ్చేస్తూ) ఇది నీదే!

రాజా : మరి?

నారా : అది...నా ఆవిడదగ్గర్నుంచి.. కదూ?

రాజా : అలానే కనిపిస్తోంది దస్తూరీ.

నారా : ఆఁ - నాక్కూడా ఓ చీటీ రాసి అందులో వుంచిందేమోనని.

రాజా : వుంటేనే చెప్పేను.

నారా : ఓ-చీటీ సరే. థాంక్స్... (కాస్త కుప్పహంపేసి) సరే వస్తానూ - (వెళ్ళబోతాడు)

రాజా : ఆగు—

[కవరు చింపి పుత్రుల తీసి చదువుతాడు. ఖాళీ కవరు చిత్తు కాగితాల మట్టలో పారేసి.]

ఏమీ లేదు. రాజేశని తెలిగ్రాం ఇచ్చిందే - ఆ సంగతే ఉత్తరంద్వారా ఖాయంచేసింది. వాళ్ళమ్మ వెళ్ళమని బలవంతంచేసినా తనే బాగుండదని లేపటికి ఆగి ఎట్లాండీ తప్పకుండా వస్తానని రాసింది...చూడు...

[ఇస్తాడు. నారాయణ చదువుతూండగా రాజారావు ద్రావరులోంచి రివాల్యరు తీసి చూస్తూంటాడు. తోటలుకూడా తీసి వెతుకుంటాడు.]

నారా : ఇంతేకదా. సరే వస్తాను.

రాజా : కొంచెం ఆగు. నీతో మాట్లాడాలి.

[రివాల్యరు నారాయణవైపు తిరిగి వుంటుంది. ఒక టేబుల్ పాలగ్లాసు పెట్టుకు వచ్చిన వెంకన్న ఇది చూసి తృప్తిపడతాడు. రాజా అతన్ని చూసి చాచబోతాడు గాని లాభం లేదని మానేస్తాడు.]

సరే—నవ్వు వెళ్ళు నారాయణా— తర్వాతి మాట్లాడుదాం.

[నారాయణ వెళ్ళిపోతాడు.]

వెంక : (తెప్పరిల్లి) భోజనం కూడా సరిగా చెయ్యలేదుగా బాబూ - ఇవ్వైనా పుచ్చుకోండి - పాలు తెచ్చాను.

రాజా : (రివాల్యరు జేబులో పెడుతూ) మంచిపని చేశావ్ వెంకన్నా... వెంకన్నా! ఖర్చుంజాలక ఇవ్వాలే రాత్రి నా అతిథుల్లో ఎవరికైనా ఏదైనా ప్రమాదం సంభవిస్తే నువ్విప్పుడు చూసిన విషయం చెప్తావు కదూ!

[రాజా పాలు తీసుకుంటాడు.]

వెంక : నేనేం? హాళాను బాబూ? నాకేం కనిపించలేదే... నేనే మెరుగుదును?

రాజా : (నవ్వుతాడు) భలేవాడివి వెంకన్నా - మంచివాడివి. (పాలు తాగు తూంటాడు)

వెంక : ధరనాలేదంటే చెప్పండి బాబూ ఎప్పుడు జరుగుతుందిది?

రాజా : ఏది?

వెంక : అదే - ప్రమాదం!

రాజా : ఓ - అదా!... అదసలు జరక్కపోవచ్చు... కాని ఒకటి మాత్రం ఖాయం -

[ఉలుముల చప్పడు]

నా అతిథిల్లో ఎవరన్నా మాయం కావడమే కనక సంభవిస్తే దానికితగ్గ కారణం మటుకు వుంటుందని గుర్తించుకో.

వెంక : వుంటుంది బాబూ-తప్పకుండా వుంటుంది.

రాజా : అంతే.

[గ్లాసు టేబుల్ వుంచుతాడు. టేబుల్ తీసుకునిపోతూ, ద్వారందగ్గర, లోపల కొస్తున్న రామానుజానికి దారియిచ్చి లోనికి వెళ్ళిపోతాడు వెంకన్న.]

రామా : ఓ-రాజారావుగారు! వున్నారేమీ రిక్కడే! చూశానించాక నా పుస్తకం ఒకటి తేబిలుమీద! అది కావాలి—

రాజా : ఐలే - నాకు తెలిక అడుగు తాను - మీ పుస్తకాలు మీకే చదువుకుంటూ కూర్చుంటారా?

రామా : లేదండీ... బోధపడుతున్నా వాళ్ళకి 'సరపికాచి' విషయం - తార్కాణం చూపిస్తామని వచ్చా నా పుస్తకంకోసం. (తేబిలుమీద చూచి) లేదే పుస్తకం ఇక్కడ..

రాజా : నిజంగా బలేపని పెట్టుకున్నారండీ జీవితంలో మీరు.

రామా : అవుండీ! ఆ గాథ మైన విషయం ఇది ఏమండండీ! అంతా ట్రైనింగ్ లో వుండి! మానవచర్యల కారణాలని గురించి పెద్దపడ్డీ! చేశాన్నేను ముఖ్యంగా చూడకుల—

రాజా : కాస్త విస్కీ యేమన్నా తెప్పించమంటారా?

రామా : (నిర్ధారితపోయి) నో థాంక్స్. లేదండీ నా కలవాటు.

రాజా : ఏమిటి! అంటే-మిరీ పుస్తకాలన్నీ ఒక్కరిగిన స్థితిలోనే వ్రాస్తారా?

రామా : మరి?... రాజారావుగారు! అడుగుతా నొక్క విషయం—

రాజా : తప్పకుండానూ.

రామా : ఆ టేబుల్ పరిచయంకూడా మనిద్దరికీ లేదుగదా - ఎందుకు పిలిచినట్టు మీరీ విందుకి నన్ను?

రాజా : చెప్తానుగాని - (దగ్గరకు వస్తూ) కాస్త రహస్యంగా వుంచుతారా?

రామా : రహస్యంగానా?

[ఉరుములు]

రాజా : హత్యగురించి కొన్ని సంగతులు తెలుసుకోవాలి వచ్చింది. ఆ రంగంలో పేరెన్నికగన్న మీరైతే తాగుంటుందని—

రామా : ఎందుకు?

రాజా : ఎప్పుడో ఒకసారి నేనే ఓ హత్యకాండ ప్రారంభిద్దామని!

రామా : (నిశ్చేష్టుడై) ఆఁ! [లోపలి నుంచి మోహన్, అతని వనకాలే నరహరి, సుకుమార్, నారాయణ, కమల వస్తారు.]

మోహన్ : ఇదిగో రామానుజంగారు. మీరైనా చెప్పండి. ఇతను చెప్పేది చాలా తప్పని.

రామా : ఏది?

మో : అదే - నరపికాచి సంగతే.

(నారా : వరందాలోకి వెళ్ళబోతాడు.)

రాజా : వెళుకున్నా కేం నారాయణా?

నారా : అబ్బ! పోదూ వెదవ హత్యలూ వీళ్ళూనూ. (వెళ్ళిపోతాడు. రాజా కూడా అతని వెంటనే వెళ్ళతాడు.)

మో : హత్యలు జరక్కుండా వుండాలి అంటే హంతకులకి మరణభయం కలిగించాలంటాను. హత్యకు తగ్గ శిక్ష ఉరిశిక్షేనంటే, నరహరి అదేం లాభం లేదంటాడు.

నర : స్టేటిస్టిక్కు చూడరామా తెలుస్తుంది.

రాజా : ఏమని?

నర : ఏమీ నేమిటి - ఎన్ని ప్రతిశిక్షలు విధించినా హత్యలదోవన హత్యలు జరుగుతూనే వున్నాయి. హంతకుల్లో రెండు రకాలున్నాయి. చాలామంది తాత్కాలికోద్రేకంతో ముందు వెనక లరయలేని మొరటువాళ్ళు. వీళ్ళకి శిక్ష భయం వుండదు. చటం నిరుపయోగం.

మో : ఇదుగో—

నర : పోలే—వివేకవంతులు కూడా కొందరు కొన్ని కొన్ని పరిస్థితుల్లో హత్య (రక వ పేడీ చూడండి)

రాజు సత్యవతిమీద చెయ్యి చేసుకోబోతుండగా రవణ వెళ్ళింది. భయపడిన వాడిలా పోయాడు.

అతడు తన తలలు వొట్టోకి తీసుకుని ఎంతగా బిదాత్తుడు!

“అదేకాదు రవణా—ఎన్ను సురించిన సంకులన్నీ నీకు తెలుపలేక నీతో మరే నావు తీసుకోయాడని, అలా చేస్తే అది మోం అవుతుందని...”

సదల నేత్రాంతో తన “అశేషి రాజు” అని అవాలా చూసింది.

అతిసు విదో నిరాశగా ముగ్ధుడం వ్రారంభించాడు.

“అవును రవణా. పరివర్తన కష్టాలు అన్నీ పడి, ఒకరిని సురించి ఒకరు తెలుసుకో నలసిందంతా తెలుసుకున్నా క భార్య భర్త సంబంధం ఏర్పరచుకోవడం మంచిది. చూడు, ఇంకా వుంది ఎన్ను సురించి... మనం కల్పించాముని తెలిస్తే నన్ను నా భార్య తరపు వాళ్ళూ నావాళ్ళూ ఎన్ని విధాల వేటాడాలో, సామాజికంగా ఆర్థికంగా ఎన్ని విధాల అగణ్యక్రాంతాలో అన్ని విధాలా ప్రయత్నిస్తారు. ఆపాదులో నేను ఓడిపోవచ్చు. నీకు నాకు చాట్టి కొవల్సిన ధనం కూడా నేను ఆర్జించలేక పోవచ్చు. నాతో మంచిమంచి కార్త లోనూ, చీరలతోనూ తీరిగి, బంగారాలలో

నివసించగలవని ఆశలు పెట్టుకున్నా - ఎల్ల కన్నులూంటే ఇంట్లో ఉంటూ, బంధువుల వేటకే తప్పుకోలేక కంపించిపోతూ ఉండే మన జీవితాన్ని సురించి ఏమునుకుంటావు?”

ఆ మాటలలో రవణమరీ బేరగా విశ్చించి.

“ఇక నా రాజు నీ నేను. నన్ను పోనా తెలుసుకున్నా? ఇంతవరకూ నాకా సంతతి తెలియలేదు అని బాగపడితే, నిన్నేం గురు ప్రేమించామని విచారించి మనసు మార్పు కంటాననా అర్థం తీశావు?” అమెకి గుఱుం అగలేను.

అప్పటివరకూ ఎప్పుడప్పుడున్న అతని తండ్రి, తన అక్క ఇగుపురూ మానెస్తా ర్థింతి తెలిస్తే ఈ సంతతి తన కిప్పుడు తెలిసిందగువల్ల తనం ంధం వాంఛాలకు? బాగు ఆవ్యాధి క్షం కానె ఆ భార్య రేపు వచ్చి తనదానం తన కిమ్మని అడిగితే తన కక్కడ వుంటుందని?

“ఏమిటో నవ్వలా అం టా వు కాని రాజు, ప్రస్తుతం నా అందం, గ్లామర్ చూసి ప్రేమించా వేమా - నాల్లేళ్ళ పోయాక - నావల్ల అందరికీ దూరమై సామాజికంగా ఎంతో ఉన్నత స్థాయిలో ఉండవలసిన సువు తక్కువగా బతుకుతూ,

విల్లిలు పుకేతే అవ్యాధంగా తనకైనా నన్ను చూసి ఏమనుకుం టా వో నేను. నేన్నేవా?” అంది దీపంగా.

“తే అదంతా మరచిపో రవణా. ఎక ప్రేమ కాళ్ళెత్తమివది. నరేనా అన్నాడు. అప్పుచుంటి పప్పుటవరకూ అలాగే ఉన్నాడు - ఇంటవచ్చుచి ఎప్పుడు పోయింది. తనకి (రవణకి) వచ్చే ఎప్పు తోనే ఇద్దరూ గడుపుకుంటున్నారు. రోజులు నిమిషాల్లా గడిచాయి. ప్రేమ ఉంటే అంతే నేమో!

రాజు ప్రాణస్నేహితుడు నారాయణ కూడా ఆర్థిక సహాయం చేస్తున్నాడు. కొత్తలో అతన్ని చూసి తన భయపడేది. అతని ధర్మనా అని సంకటెత్తుకుని తనని సురించి ఏమిమైనా వాక్కు అతనికోబంబు రాలేదు. అతని కెన్ని దుష్టాలన్నా పెడు తుంది తను. కాని అతని కళ్ళలోకి నూటిగా చూడలేకపోతుంది తను. ఇంతలోకే ఈ కడుపు. తనం భయపడడం లేదు కాని వీళ్ళంతాతనని గాభరా ఎత్తిస్తున్నారు. నాన్న రాజుకే యిచ్చి శిశ్నిచెయ్యాలని నిశ్చయించాక; రాజు తనను కాదనడు. అయినప్పుడు భయం ఎందుకు? కాని అక్క

రాజమహేంద్రవరం

మూత్రం ఈ పెళ్లికి పూర్తి వ్యతిరేకం
రాత్రి అక్కడ నని భయపెట్టింది.
‘ఏం పెళ్ళి - పెళ్ళి ఏ ఏ ఏ ఏ తోడు -
పెళ్ళాం ఉండగా ఇంకో పెళ్ళాం అసలు
‘లా’ ప్రకారం భార్యకాదని తెలియదా?
మందు మందు నీపిల్లల స్టేటస్ ఏమి అంది
‘మియిష్టం అపైస్’ అని కూడా అంది.

* * *

తన ముందు మద్రాసు వెళ్ళి అన్ని
విర్యాటూ చేసి ఉత్తరం రాస్తాననీ, వెళ్ళి
మద్రాసులాంటి ఊల్లో అయిందని పిస్తేనే
గొడవ పడిపోకుండా వుంటామనీ చెప్పి
రవణ తండ్రి మద్రాసు వెళ్ళాడు. పది
రోజులైనా ఉత్తరంలేదు. రవణ గాభిరా
పడ్డం ప్రారంభించింది రాజు ఇన్ని
రోజులు ఉత్తరం రాయకుండా ఉండ
గలిగే దంపే, ఆమెకి చాలా భయం కలి
గింది అతని మనస్సులో ఏమేమి ఆలో
చనలు రేకెత్తుకున్నాయో! నాన్న వెళ్లి
10 రోజులైనా ఉత్తరం రాయక పోవడం
చూసి మరి హడలుగావుంది ఈ పరిస్థితిలో
ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. అది అమాంతం
పోస్టు బంట్రాకు చేతు లోంచి ఊళ్ళా
క్కున్నట్టే తీసుకుంది కవరు మీద రాజు
దస్తూరి ఆసవాలు కట్టింది కాని తీరా
చింపి చూస్తే అందులో ఒక్క తెల్లకాగితం
తప్ప ఏం లేదు. రవణ తలమీద అకిలిపాత
మైంది ఆపుకోలేనంత దుఃఖంవచ్చింది.
తనమీద రాజుకి కోపంవచ్చి ఉంటుంది
అలా వెళ్లిపోయినందు కతని మనస్సు విరిగి
పోయివుంటుంది. ఉత్తరం గుండెల కడ్డు
కుని తన దురదృష్టానికి గుండె లవినీపో
యేలా ఏడ్చింది రాజుకే కోపంవస్తే తన
బతకగలదా!

ఏడ్చి ఏడ్చి నిద్రించి న రవణ
కావ పిలుపుకి తుళ్ళి పడితే చింది ‘మీ
నాన్న వెంటనే మద్రాసురమ్మని తెలి
గ్రాం ఇచ్చారు అక్కా సువ్రావెళ్ళండి’
అన్నాడురావ

2

మర్నాజే బయలుదేరి మద్రాసు వెళ్ళింది.
రాజు కూడా స్టేషన్ నిరవాహకుడు. కాని
వాళ్ళందరి మధ్య వాతావరణం ఏమిటోలా
వుంది అంతా ముఖంగానే వున్నార
రవణ అతనిని చూసి కళ్ళనీళ్లు తెచ్చుకుని
మాటాడకుండా ఉడుకుంది అతనేనా
‘చా’ ఎందుకేమిటి అన్నాడే కాని ఊర
డించడానికి పిలు చిక్కలేదు. ఆ తర్వాత

రాజే చెప్పాడు, భలానరోజు మన పెళ్ళి
అని

‘మీనామ్మ నా మీది ప్రేమ కొద్దీ
కాదులే ఈ పెళ్ళికి అంగీకరిస్తానన్నాడు
నవ్వుతూ.

‘ఏంబో అందుకు మనిద్దరం ఒక
టవారి. అంతేగా కావల్సింది అంది
రవణ.

తెల్లకాగితం సంగతే మనసులో
మొదలై ఆమె అతనితో మాట్లాడేటప్పు
డల్లా అదోలా అయిపోతోంది. అందరూ
ఉండడంవల్ల అతనికి తనతో మాట్లాడాని
కవకాశం చిక్కడంలేదు రవణకి చాలా
కించగానే వుంది ఈ పెళ్ళి అతని కిష్టం
లేదేమో అని దీనికి తోడు తన అక్క
చెప్పిన సంగతీ అబద్ధంకాదు ఏం పెళ్ళికి
తనకని గురించి ఆలోచించుకుంటే రవ
ణకి మరిపోతోంది ఈ గర్భం నిలవకుండా
వుంటే ఎంతబావుంటు! తన భవిష్యత్తు ఎలా
ఉండబోతోందో! అసలిదంతా నాన్నా
అక్కా చేసినతప్పు తనని మద్రాసు వదు
వుకి పంపకుండావుంటే ఎంతబావుంటేది
రాజంలే తనకి ప్రాణమే అయినా
ఏమిటో భయంగావుంది ఎవరితోనన్నా
చెబితే, మొదట ఎరగనా ఎంత సంగనాచి
తనం, అంటారు! వెంకటేశ్వర్లుకే ఉండేది
తనను పెళ్ళాడాలని. కాని తనదే అభ్యంత
తరం అంతా ఆతన్నే పెళ్ళాడితే జీవితం
ఇంకా బావుంటేదికాబోయి! రేపు తన
పెళ్ళికి నారాయణ ఒకసాక్షి ఇతనికొకర్న
సాక్షిలా వున్నాడు తనపాలిట! తన జీవితం
అంతా ఇతనికి తెలుసు! ఇతను రాజుకి
ప్రాణమే పోతుడు.

ఒకనాడు నారాయణవచ్చాడు. రవణ
ఒక్కరే వుంది ఇంట్లో తన దీపస్థితిని
గురించి ఆలోచిస్తూ కన్నీళ్లు తెచ్చుకుం
టూంది అతన్ని చూస్తే ఏదో అడగాలని
పించి ‘మీతో మాట్లాడాలి’ అంది. అతను
అగాడు. ‘రాజు ఉద్దేశాలు మీకు తెలు
స్తాయి మాపెల్లనిగురించి అతని ఉద్దేశం?’
‘కోరిన కోర్కె సవ్యంగా అందరి
యిష్టంతోటి తీరుకున్నందుకు కొండెక్కి
సంత సంతోషిస్తున్నాడు’ రవణకి మళ్ళీ
దుఃఖంవచ్చింది

‘అబద్ధం ఈ పెళ్ళి అంత సింపుల్ అను
కోడంలేదు రాజు అసలు అంతా కలిసి
నన్ను పాడుచేతారు మానాన్న అక్కా
చదువంటూ పెట్టి-ఆతర్వాత మీరూ-నన్ను
గురించి మీకు తెల్సినదంతా ర

చెప్పేస్తే నాకే బాధలేకుండా పోనుగా?
అనేసింది ఏడుస్తూ.

‘చూడండి ఎందుకూ బాధపడతారు?
రాజు విమర్శిస్తూ ప్రాణ సమానంగా
చూస్తాడు. అతనికి మీకూ నమ్మకంఉన్న
ఈ పెల్లని గురించి ఇన్ని సంజ్ఞలుపడి
మననందుకు పాడు చేసుకుంటాడు?
ఏమిటి పెళ్ళిపిట్టే? నన్నడిగితే, మీరెంతో
సంతోషంగా ఉండాలి రాజులతో
ఉత్సాహంగా ఉన్నాడు. జీవితం అంటే
అంత నిరాశతో అడుగుపెట్టవలసిన అవ
సరం మీరెంతమాత్రం లేదు’

రవణ తనలోనే సిగ్గుపడింది ఆవేశంలో
అనేసింది. తన రహస్యాలన్నీ తెలుసున్న
వాడు కవళ సరిపోయింది. ప్రవాళు ఏమను
కుంటారు! రవణ లోపలికి వెళ్లి పోయింది.

రాత్రి రాజు అడిగాడు ‘ఒక్క ఉత్తర
మైనా రాకావుకాదు మీవూరు వెళ్లి
నన్ను మరిచిపోయినట్లుంది’ అని ‘నీ తెల్ల
కాగితం జాబుకి సమాధానమేమిటి?’
అంది రవణ.

అతనూ ఆశ్చర్యపోయాడు. పొరపా
టున తెల్లకాగితం కవర్లో పెట్టేశాడు!
ఉత్తరం ఇంట్లోనే ఉండి ఉంటుంది
‘పోనీలే ఇక్కడే చదువుకో’ అన్నాడు.
ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు

‘అబ్బ వచ్చి ఎన్నాళ్ళకీ నవ్వేవు! దిగులు
గావున్నావు - నన్ను పెళ్ళాడడం ఇష్టం
లేకా? అన్నాడు నవ్వి

‘ఊ! మరే-లేదు ఇలాంటి ఉత్తరాలు
రాసి ప్రేమమాపిస్తోంటేను!’ అంది వెలు
కారంగా.

3

‘అమృత్యు ఇద్దరం ఒకటయ్యిం.
మనల్ని ఇక ఎవరూ విడలియ్యలేరు కదూ
రాజా?’ అన్నది పెళ్ళివాటిరాత్రి రాజుని
ప్రేమావేశంతో బుజులు పట్టుకు ఉపుతూ
రవణ

‘ఇంతవరకూ అపవమృతమే నన్ను
మాట’ అన్నాడతను నవ్వుతూ

ఆ ప్రశ్నలో తన భావం ఏదో, ఈ
నిశ్శబ్దంలో ఆలోచించుకుంటే, రవణకి
స్పష్టంగా తోస్తోంది ఆటూట రాజుమీది
ప్రేమలో వికళయై అన్నదనడంకంటే, తన
స్థితికి పెళ్ళాగిట్టే, జీవితానికొక స్థిరతల్న
ఏర్పడిందనే సంతృప్తి వెలుబుచ్చిందనాలి.

అతని ప్రేమలో ఆమె కెప్పుడూ నమ్మ
కమే. ఈమధ్య ఉవా సాధారణంలే జీవి
తంలో స్థిరత్యంకోసం తను పాకులాడు
తోంది - సమాజం, ప్రపంచం అంతా
తనకి వ్యతిరేకం అని తెలుసు అందరికీ వ్యతి

లేకంగా నడిచే తప బ్రతుకులో ఒక అండ తెలుసు - వెంకటేశ్వర్లు వి. న. యం. లో టేకస్టర్లు సంగతి తన అంతరాంతరాల్లో
కోసం తపించడం సహజమే ఈ బాహ్య అలాగే అయింది! కూడా జ్ఞాపకం లేదనుకున్నా, అతని విశ్
శత్రువులే కాక తనకి తన చేతలే ఎక్కువ ఇవేళ వెంకటేశ్వర్లు వర్తమం... తనె యంలో కలిసిన అనుభవ ఫలితంగానే పెళ్లి
అపకారం చేస్తాయని అనుభవంవల్ల ఆమెకి వృద్ధా ఆశించని ఉత్తరం వచ్చింది వెంక నాటి రాత్రి - రాజాతో ఎలా సంభాషి

సౌందర్యమునకు ఆధారము మీ చర్మము

మీ ముఖ సౌందర్యమును కాపాడుకొనండి

వేడిమి మరియు చలి, శేమ మరియు పొడిదనము, ఎండ మరియు దుమ్ము... ఇండియాలో వీటినుండి మీ చర్మమును కాపాడుకొనవలెను. విపరీత శీతోష్ణ స్థితులనుండి మీ ముఖ సౌందర్యమును కాపాడుటకై హిమాలయా బుకే స్నో ప్రత్యేకముగా తయారుచేయబడినది. మీ చర్మమును మృదువుగాను, స్వచ్ఛముగాను సుంచేటందుకై దానిని ప్రతిదినము వాడండి. పొడరును రాసుకొనుటకు ముందర దానిని వాడుట మీరు మిక్కిలి ఇష్టపడుతారు. దాని మనాసనను మీరు మెచ్చుకొంటారు,

హిమాలయా బుకే స్నో

మరియు దివ్యమైన ఇలాస్మిక్ వరణ

HDL 9-152 TL

ఇలాస్మిక్ కంపెనీ లిమిటెడ్, లండన్ వారి వరపున ఇండియాలో తయారుచేయబడినది

★ రాగముక్త ★

కళ్ళబుచ్చిందో ఆలోచిస్తే ఆశ్చర్యం కలిగిందామెకి. “వెంకటేశ్వర్లుని నేను పెళ్ళాడక నందువలనే మళ్ళీ ఈ జీవిత ప్రవాహంలో కొంతదూరం కొట్టుకుపోయాక కానీ ఈ ఆలంబనం దొరకలేదు. మళ్ళీ రెండవసారి పొరపాటు నేనెయ్యలేదు” అనుకుంది. కానీ ఇవేవే వెంకటేశ్వర్లు ఉత్తరంగానే అసంతృప్తి ఒక ఎండమావి అనిపించింది. ఇదివరకు కంటే తన బతుకులోనూ, తన కడుపులోని పసిపాప స్థితిలోనూ ఏంమార్పు తెచ్చిందీ చెప్పి “—మీరు మిక్కిలి ఇతని ఉత్తరంలో అన్నట్లు, ఇది రాజా సంతృప్తికి వెంకటేశ్వర్లు ఆత్మ తృప్తికి తప్ప ఉపయోగం లేకపోయింది!!

ఈ మనోవేదనలో ఆమె కుదురుగా కూర్చోతేకే లేచి అటూ ఇటూ తిరగడం మొదలుపెట్టింది. ఆ ఉత్తరం మళ్ళీమళ్ళీ చదివింది. అతను తన కెప్పుడూ ఒక్క ఉత్తరమైనా రాయలేదు. ఈ ఉత్తరమైనా చిన్నది.

“రవణా,

నువ్వు రాజా వివాహమాడతావని నిశ్చయం అయిందని తెల్పి చాలా సంతోషించాను. ఎప్పుడో తెలియలేదుగాని ఈపాటికి జరిగేవుంటుందని తెల్పింది. నేనెన్ని ఎరుగుదును. మీకు నా శుభాకాంక్షలు. అత్యంత సౌఖ్యవంతము, ఆనందమయమూ అయిన దాంపత్య జీవితం, అభ్యుదయం మీకు సమకూడవలెనని నాకోరిక.

మాజేశ్వరికిందట మనం ఆఖరుసారిగా మాట్లాడుకున్నప్పుడు కూడా నేను నా జీవితంలో కలిగిన మార్పుల్ని వివరించి నీకు చెప్పడానికి ప్రయత్నించలేదు. నువ్వు అవకాశం ఇవ్వలేదు - ఇది నా మనసులో ఒక కల్యంలా ఉంది. ఇప్పుడు నా మనసు లోంచి ఒక పెద్ద ఆరాటం తొలగిపోయింది. మీకు శుభం కలుగాక.

ఎప్పుడోనా క్షేమం రాస్తాను.

ఇటు

వెంకటేశ్వర్లు.

ఎంత చిన్న ఉత్తరం! అయినా దానితో పాటు ఎన్ని జ్ఞాపకాలను మోసుకువచ్చింది! ముక్కులు ముక్కులుగా చింపింది ఆ పుత్రరాన్ని... గడచిన జీవితం కళ్ళముందు కట్టి, కళ్ళవంటి నీళ్లు వచ్చేస్తున్నాయి.

తను రాజాతో ఇప్పటివ్వడే అన్న మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. రాజా అడిగితే తను ఆశ్చర్యం చెబుచున్నాడు.

“నాకూ వెంకటేశ్వర్లుకి పెళ్ళిమాటలా?

ఎవరూ అనుకోలేదే—నన్ను పెళ్ళాడాలని అతని కుండేజేమాకాని నాకుమటుకు లేదు. ఎవరుచెప్పారీ సంగతి?”

“నారాయణ అని మా కిద్దరికీ స్నేహితుడే. అతని స్నేహుడువా? నిన్ను చూశానన్నాడు.”

“ఛా! వాడెవడో నాకు తెలియదసలు. వాడి మొహం కాదుగదా పేరైనా ఎరగను”

ఈ నారాయణనే మొన్న అతనికి తెల్పినంత రాజాకి చెప్పలేదని మొన్న తిట్టించింది!!

వెంకటేశ్వర్లు తనమీద కనిపిస్తున్నందుకు ఈ ఉత్తరం రాశాడు ఇంతకంటే బల్లెంపెట్టి పొడిచినా మాయగా వుండేది. తను ఇండా కటిసుంచీ ఆలోచిస్తున్నట్లు, తన పెళ్ళి ఇతని తృప్తికిసం ఉపయోగించిందంటే— “నేను రాజాని పెళ్ళాడుతున్నానని విని— అమృత్యు; నా నైతికబాధ్యత తప్పింది. ఆమె హృదయమే అనాధని క్షమింపవలసి— నేనెవరో నేరం చేశానని ఏమివడం ఎందుకు” అనుకున్నా డన్నమాట!

ఇంతకీ వెంకటేశ్వర్లు ఏం చేశాడు పాపం! తను ఇండాకనే అనుకున్నదిగా, తనదే పొరపాటని. తను ఊర అంటే ప్రపంచాన్ని తల్లిదండ్రుల్ని ఎదిరించి పెళ్ళాడతానన్నాడు - తన బతుకెలా నడచాల్సి ఉంటే తనలా ఊ అనగలదు? ఆపైన, తన కప్పటికింకా ధైర్యంలేదు. అక్క అంటే విపరీతమైన భయం. మృదానువచ్చి నవ నాగరికంగా తయారై ఎవరైనా ఎదిరించి గలనని భరవనా వచ్చాకే రాజాని పెళ్ళి చేసుకుందుకు నిశ్చయించుకుంది. అప్పుడు తనంత కష్టంగా వుండేదో! తన ఇంటర్ పరీక్ష తప్పిపోవడం ఒక కథ - కెమిస్ట్రీ ప్రాక్టికల్ పరీక్ష చేస్తోంటే ఏసెడ్ తన చీర మీద ఒరికిపోయింది. అంచేత పరీక్ష పోయింది! కొద్ది రోజులుముందే అక్క పెళ్ళి, అందులో పరిచయం అయిన వెంకటేశ్వర్లు తనకి పుస్తకాలు తెచ్చిపెట్టాడు మళ్ళీ పరీక్షకి, తనవిపోలే. అవి ఈ నారాయణవేట!!

రాజాతో పరిచయం చాలా విచిత్రంగా జరిగింది. కాలేజీ నాటక సంఘ కార్యదర్శి పదవికి అమ్మాయిలంతా కలిసి తనచేత రాజాతో పోటీ చేయించారు. ఆడవాళ్ళంటే వుండే ఆకర్షణ కలిగివల్ల ఓటమి తనకే పడ్డాయి - నెగింది. కానీ అతను అభినయించడానికి వచ్చినప్పుడే తనకి ఒళ్లు విడి పోయినట్లయింది. “మీరే దీనికి తగినవారు”

అన్నాడు. ఆడవాళ్ళలోనే ఆ బలహీనత ఉంది. ఆనాటికి తనలో బాంధవుల పూర్తిగా మేల్కొన్నాయి. వెంకటేశ్వర్లుతో ప్రథమ పరిచయమైననాడు తనలో ప్రవృత్తులన్నీ నిద్రితమైఉన్నాయి. ఆనాడు తను నిర్వచించలేని, తనకే సరిగా తెలియని ఆనందమూ రాజాతో పరిచయం అయిననాడు విద్యుచ్ఛక్తివంటి “త్రికి” అనుభవించింది. నిజానికి ఈ విధంగా, ఒక వేళ్ళవలె, ప్రియులలో తారతమ్యం లేకుండానికి రవణ చాలా వ్యవహారంలేంది. కానీ మనసుకి రాక మానడంలేదు.

అక్క, బాద అప్పటికింకా చదువు తున్నాడు. వాళ్ళదిగ్గిర పదిరోజులుండి పద్దామని విశ్రాంతిపట్టుం వెళ్ళింది రవణ. వెంకటేశ్వర్లు వచ్చాడు. అతని సంతోభయం భయంగా నిగ్గుపడుతూ ఉండేవాడు. రాజులాగే అందంగా ఉంటాడు. అతనింటే రవణకి ఏదో అభిమానం కలిగింది. అస్తమానా తనే కలగ చేసుకుని సరదాగా కబుర్లు చెప్పేది. ఒకనాడు తనూ అతనూ బీచికి వెళ్ళి చీకటిపడిపోయాక తిరిగి వస్తున్నారు. ఎదురుగా వస్తున్న మిలటరీవాళ్ళిద్దరినీ చూసి రవణ చాలా భయపడిపోయింది. వాళ్ళగురించి విన్న కథలన్నీ భావకంపచ్చి కెప్పుడో కేక వేసి పక్కనన్న వెంకటేశ్వర్లుని పట్టుకుంది గట్టిగా. అతనూ నిర్భాంతిపోయి ఆమెను దగ్గరకి తీసుకున్నాడు. ఇంతాచేస్తే ఆ మిలటరీవాళ్ళు వాళ్ళదారిని పోనోపోయారు!! కానీ రవణ నిగ్గుపడింది. తను యిద్దరినీపుగ్గనా ఉండే అస్తవ్యస్తమైన తెరను ఆవిధంగా ఆ సంఘటన తొలగించింది. ఆ తర్వాత చనవుగా వుండేవారు. పెద్దవాళ్ళిద్దరూ కాలేజీకి పోయేవారు. ఇద్దరూ ఒకేసారి అన్నం తినడం ప్రారంభించి, ఒకే కంచంలో తినడంవరకూ వచ్చింది. అది కూడా వరకే ప్రారంభించింది.

ఆ పదిరోజులు చాలా పోయిగా గడిచాయి. అతను వెళ్ళిపోయేనాడు తనూ బెజవాడదాకా వెళ్ళవలసిందే కనక అక్కను వొప్పించి తనూ ప్రయాణమైంది. విడిపోతూ అతని చెయ్యి గట్టిగా నొక్కుతూ ‘వెళ్ళి చేసుకుంటావుకదూ. ఉత్తరాలు రాస్తుంటావుకదూ’ అంది రవణ. ‘ఓ తప్పకుండా’ అన్నాడతను.

కానీ అతని కెప్పుడూ ఉత్తరం రాయలేదు, ఇవేటి ఉత్తరం తప్ప. తను కూడా తర్వాత రాయవచ్చింది నాన్న చేతుల్లో పడుతుందని. అతనికి ఉత్తరం రాయాలంటే తనెన్ని తంటాలు పడేది, ఏ స్నేహితురాలి ఇంట్లోనో కూర్చుని రాసి పోస్తుండేది. ఈ సంగతి క్రమంగా అక్కకి నాన్నకి ఎలాగో

తెల్పినదనే తన అనుమానం. లేకపోతే వాళ్ళు తనని అంత అంత పెట్టరు. అతర్వాత మూడు నెలలకి రవణ ఊరు వచ్చాడు వెంకటేశ్వర్లు. బంధుకోటివారు కనకశ్యేష్టగా తిరిగారు. సినీమాలకి వెళ్ళారు. తమ పెళ్ళిని గురించి తీయనితలపుల్లో మునిగిపోయారు - కాని ఈ సమావేశంలో ఒకటి తేటపడింది. తనవాళ్ళు పెళ్ళినిగురించి తొందర చేస్తున్నారనీ, రవణ ఒప్పకుంటే వేగం పెళ్ళి చేసేసుకుందామనీ వెంకటేశ్వర్లు అంటాడు. తన కిష్టంలేదని. తనకి యం. బి. బి. యస్. చదవాలని ఉండేది. అదయిపోయాక చేసుకుందామనీ, ఈలోగానే బయట పడితే అక్క వప్పకోదనీ చెప్పింది. అతను చాలా వాదించాడు. కాని ఆమె వప్పకోలేదు. 'నీకసలు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలని లేదు. ఏదో కొత్తలో నైజాగ్ లో అలా మోజా పడ్డావు' అని కూడా అన్నాడు - కాని తను లొంగలేదు.

మరి నాలు నెలల్లో అతని పెళ్ళి ఎవరితోనో నిశ్చయం అయిపోయింది. అయ్యోక అతను తనని మూడుసార్లు కలుసుకున్నాడు. ఒకసారి తన కాలేజీకి వచ్చాడు లండ్ అవర్ లో. కాని తను 'ఆకలేస్తోందోయ్' అంటూ తప్పించుకు వెళ్ళింది. ఇంకోసారి అక్క ఇంటివద్దా అలానే చేసింది. మూడోసారి అతని నారాయణా బావగారింటికి పనుండి వచ్చాడు. మర్నాడు పని వుండి తనూ నాన్నా కూడా బెజవాడదాకా వాళ్ళు వెళ్ళిన రైల్వోనే ఎక్కారు. వెంకటేశ్వర్లు రవణతో బంటరిగా మాట్లాడాలని చేసిన ప్రయత్నాలు, రవణని తొంద్రే ఒక్క క్షణం వదిలకపోవడంవల ఫలించలేదు. అప్పుడే నారాయణ నాన్నని పోడిలోకిదించి స్నానం ఫారం చివరికి లాక్కుపోయాడు. అప్పుడే వెంకటేశ్వర్లు చెప్పాడు తమ రహస్య ప్రణయం అంతా ఇతనికి తెలుసని. తీరా ఏకాంతం వచ్చాక అతనేం చెప్పలేదు. పుణ్యకాలం కాస్తా ఏదో కబురతో గడిచి పోయింది. అప్పుడు తన మనస్సు అయ్యా మయ్యితిలో ఉంది. అతను చేసిన పనికి సంజాయిషీ అడగలేదా తను? కోపం రాతేదా తనకి? మరి అలా దూరంగా పోయిందేం అతనికి? పోనీ ప్రేమ నశించిందా? అదీ కాజే? అతని పెళ్ళి సంగతి తెల్పినాడు తను అన్నం తినలేదు. కడుపులో గొంక మొన్న మొన్నటిదాకా ఉండేది. ఇవేళ కూడా తన ముగ్ధ ప్రేమ జ్ఞాపకం వస్తే కడుపులో చెయ్యిపెట్టి కలచినట్లువుతుంది. అతను చాలా యోగ్యుడు. ఆ వేళ క్షేమనకి వచ్చినప్పుడు కూడా అతనిని వలపు ముప్పిరిగొన్న చగాపులతోనే చూసింది తను. కాని అతను వలించలేదు!

అత నలా బుద్ధిపూర్వంగా ఎండం అయిపోవడం ఇద్దరి మించికి వచ్చింది. కాని అతనికి జీవితంలో సాఖ్యం అందింది. తను తప్పటడుగులు వేస్తేనే వుండి; ఇదంతా చేస్తే తనకి యం. బి. బి. యస్. లో సీటు రానేలేదు. యం. బి. చదివ్వల్సివచ్చింది!

తన ఈ ఆలోచనలో రాజు ఎప్పుడు వచ్చాడో సరిగా గమనించలేదు : ఉండి ఉండి ఏమిటంత దీర్ఘాలోచన చేస్తున్నావు రవణా? అన్నాడు. ఏం చెప్తుంది తను! చెప్పే విషయాలా ఇవి? ఆపైన తన బ్రతుకులో ఎప్పుడో ముగిసిపోయిన ప్రకరణం గురించి చెప్పే దేమి ఉంది? జీవిత ప్రవాహంలో ఒడ్డున నడుస్తూ కలుసుకున్నవారిని గురించి ఇప్పుడు తలుపుకోసే దేమిటి - మమతా వికారరహితంగా ఆ సంగతులు ఊరికే జాపకం తెచ్చుకోడం తప్ప? రాజు పాపం తన నెంతగా ప్రేమించాడు! కాని ఇప్పుడు తన మనసులో వెంకటేశ్వర్లుని వలచి వలపించుకొన్నవాటి కాంతిలే దెండుకని?

'ఏం లేదు - ఎక్కడోనా ఉద్యోగం దొరికిందా రాజూ?'
'దొరికేటట్లుంది.'
'వెంకటేశ్వర్లు అభినందనలు వంపించాడు మన పెళ్ళికి.'
'ఏదీ ఉత్తరం?'
'అర! చింతేశానే, పరధ్యాన్నంలో! ఏం లేదు. అభినందనలు అని.'
'ఎందుకు చింతేశావు' అన్నాడు అనుమానంగా.

4

మూడు నెలలు గడిచాయి. ఒక నెల తెంపాగరి ఉద్యోగం రాజుకి దొరికి మళ్ళీ ఊడింది. అయిదో నెల రావడంమూలాన రవణ నీరసం గావుండి, దొరికినా ఉద్యోగం చేసేస్థితిలో లేదు. డబ్బుకి చాలాచిట్కాలు వడుతున్నారు. నారాయణ ఆడుకోడంతల్ల ఆట్రే కడం అనిపించడం లేదు కాని లేకపోతే నానా అగచాట్లు వడేవాడు. రవణ మొఖం పాలిపోయి, అందం అంతా హరించి పోయింది. దానికితోడు యిరవై నాలుగు గంటలూ ఆలోచన. రాజు నారాయణ ఆమెను ఎంత ఉత్సాహపడ్డామని ప్రయత్నించినా ఆమెలో నిరాశ పోవడంలేదు. ఒకనాడు రాజు మనసులో చాలా బాధ పడి 'ఏం రవణా. నేను ఆదిలోనే చెప్పినట్లు నాతో విసుగెత్తిపోయిందా? అస్తమాన అలా వుంటావు? అన్నాడు. రవణ సమాధానంగా హోరున విడ్డింది. రాజు నిలవునా నీరైపోయాడు. ఒకనాడు ఒక ఉత్తరం వచ్చింది రాజుకి.

కే స రి ర త్న త్ర య ము లోధ్ర

గర్భాశయ రోగ నివారిణి
తీరి వ్యాధులన్నింటికి, హిస్టియా, క్షి న్నాన్ని, నిద్రలేకపోవడం, అశీర్ణం, మల బద్ధం, దగ్గు, ఉబ్బసం, తలనొప్పి, నడునొప్పి మున్నగువాటి కీరామరక.

అ మృత

రక్తాన్ని పరిశుద్ధ పరచగల
ది వ్యావధం
పొందచ్చాది, అశీర్ణ మలబద్ధకం బ్రియస్-ఫాగ్. ఆశక్తత, జ్ఞాపకశక్తి విహీనత, మందబద్ధి, చర్మరోగాలకు ఇచ్చే మదుడుస్తుంది.

అ ర్క

జ్వర రోగ నివారిణి
ఇన్ ఫ్లూయెంజా, టైఫాయిడ్, మలేరియా మున్నగు అన్నిరకముల జ్వరములకు దివ్యవధం. స్టీప్స్ లివర్ వ్యాధులకు కూడా కీరామరక.
కేటలాగు కొరకు వాయండి.
కే స రి కు టీ రం
లిమిటెడ్
రాయపేట : మద్రాసు-14.
ఒరిస్సా, నైజామ, ఆంధ్ర.
తమిళ జిల్లాలకు ఏజంట్లు
శ్రీ సీతారామ జనరల్ స్టోర్సు
వరంపురం, సికింద్రాబాద్ బెజవాడ
మదుర

రవి గ్లిసరిన్ సోపు

రవి గ్లిసరిన్ సోపు అన్ని కేలములలో వాడదగినది. శరీరమును మృదువుగాను, కాంతిగను ఉంచును. సోల్ ఏజంట్లు:-
ది న్యూస్టార్ & కో, మద్రాసు 21.

★ రాగముక్త ★

అడవాళ్ళ దమ్మరీ మాసి రవణ కుతూహలం కొద్దీ ఆకవరు చింపింది. అది రాజు భార్య రాసింది.

“నువ్వారాజుగ్రీ.....గారి పాదములకు నత్తవతి నమస్కరించి వ్రాయునది.

మిమ్మల్ని నేను ఎప్పుడూ కల్సుకోలేదు. కాని ఎప్పుడో అప్పుడు కల్సుకుంటాననే ఆశతో ఆశోజుకోసం ఎదురుమాడ్కున్నాను. నేనేం నేరం చెయ్యలేదు. మరి నాకు శిక్ష ఎందుకు వస్తారు మీరు? మీకు మాత్రం తెలియదా? కాని ఈమధ్య మిమ్మల్ని గురించి చూవాల్సి ఏవో చాలా చాలా

చెప్పారు. ఇక నన్ను మీరు తీసుకెళ్ళురని చెప్పారు. కాని నేనలా అనుకోడం లేదు. ఏ నేరం చెయ్యని నన్ను మీలాంటి మంచివారు ఈవిధంగా శిక్షించరనే నమ్ముతూ, మీ సన్నిధికి తీసుకు పొండ్ని ప్రార్థిస్తున్నాను. మీరే పరిస్థితుల్లో ఉన్నామీతో గడపడానికి నేను సిద్ధం.

ఇట్లు, మీపాదవాసి నత్తవతి. ఈ ఉత్తరం చదివి రవణ కుర్చీలో ఆలాగే కూలబడిపోయింది. అమాయకమైన ఆ ప్రార్థనా శీవితం అంటే తెలియని ఆనెట్టి నమ్మకం మాసి రవణ హృదయంతరాళం

కంపించిపోయింది. అయితే దీని కంటకే ఎవరు బాధ్యులు, అనే ప్రశ్న రవణ మనసుకి రాక మానలేదు. మానదు. ఆ ప్రశ్నకి సమాధానం ఎవరో ఒకరు చెప్పాలి. చెప్పి తీరాలి. తన మట్టుకు తనని అడిగితే ఏం చెప్తుంది? ‘రాజుని ప్రేమించడం నాతప్పా?’ అని ఎదురు ప్రశ్న వస్తుంది. కాని ఆమె ఆత్మ ఒప్పుకోదు. ‘తెలికాక కూడా అతనికి ఎందుకు దూరంగాపోలేదు.’ అంటుంది. దీనికి సమాధానం చెప్పాల్సిన వాడు రాజు.

ఇంతలోనే రాజు వచ్చాడు. ‘నీ కెన్ని పార్లు చెప్పినా మానడంలేదు. నువ్వు ఉల్లాసంగా వుండాలి రవణా.’

రవణ ఈ ఉత్తరం చదివి కిచ్చింది. అతనది చదివి ఏం మాట్లాడలేదు.

డాక్టరు నీకేవో టూల్స్ ఇవ్వన్నాడు. ఇస్తాం అనుకో ఎలాగో తెచ్చి. కాని నువ్వీలాగే వుంటే అవే మీ పని చెయ్యవు. అసలీ దిగులు ఏమిటో ఎందుకో అర్థం కాదు.’ అన్నాడు.

‘నాకేమిటో భయం వేస్తోంది రాజూ’ అని దగ్గరగా జరిగింది రవణ.

‘చా. నువ్వొక్క రైతే కన్నా వా? మొదటి కాన్సుకి ఊరికే అలా భయంగా వుంటుందంటే - చదువునున్న అడవాళ్ళకి కాన్సు అంటే మరి భయం - ఎందుకూ భయం?’

మర్నాడు ఏ మాలోచించుకున్నాడో రాజు నత్తవతిని తీసుకోస్తానని బయలుదేరి నాలుగో నాటికల్లా ఆమెతో తిరిగి వచ్చాడు. రవణ నిశ్చేష్టురాలైంది. నత్తవతి రవణ అంత అందంగా ఉండటం కాని ఫర్వాలేదు, ఓమో ద్రుగా వుంటుంది. ఆమె కళ్ళలో కన్యాత్వపు ముగ్ధురొచి స్ఫుల, కేరీరంలో లావణ్యం ఇంకా పోలేదు. రాజు ఆమెకి ఏం చెప్పి తీసుకొచ్చాడో కాని ఆమె తన అన్ని చీరలు, నగా నట్రా అన్ని టిఫోనా వచ్చింది.

క్రమంగా రవణకి ఏడో నెలకూడా బల్బిపోతోంది. కొంచెం భారంగా తిరుగుతోంది. నత్తవతి ఈ రెండు నెలలకూ రవణకి కావల్సిన వసులేవో ముభావంగా చేసి పెట్టడం లేప్ప ఎప్పుడూ చనువుగా మాట్లాడలేదు. అలాగని విరోధమూలేదు. రవణమాత్రం అంతులేకుండా ఆలోచించేది ఆమెనుగురించే. ఒకనాడు రాజు పెద్ద పెద్ద కేకలు వేస్తున్నాడు. ‘నెలకొద్దే గాదండీ నాగొలుగు అమ్మకొచ్చి. అప్పుడే అయిపోయాయా? ఆచీర మందు వట్టుచీరండీ, మనసుపడి కొనుక్కున్నది. నగలేం లేవు కాని ఉంటే ఈచీర ఇచ్చే

ఇప్పుడు... ఈ టాల్క్

పొడరు సహాయముతో ఆ

ఉషాకాల నవత్వమును

మీరు రోజంతయు ఉండుకొనగలరు!

పాండ్స్ ఒక్కటే

అంత ఉరిపిరి పొరలాంటి కోమంత్యము

గలది—చెమటను పోగొట్టి మీకు రల్ల - రసమును సుఖమును యిచ్చును!

అంత రమ్యమైన పుష్ప పరిమళపు సువాసన

గలది!

మరియు అంత సుదృఢిగా రల్లపీలైన.

సుఖముగా వేరిలో అడుగు తీస్తులో ఉండివును!

నేడే మీరు ఒక తీస్తునును కొనుగడు

← పాండ్స్ టాల్క్ పొడరు

దాన్ని అంటోంది సత్యవతి.

అప్పుటికే, నిత్యఖర్చులకే ఆమె నగలు అయిపోయాను మాట - 'అది రవణకి ఇవ్వజే తెల్పింది. రవణ చూస్తూండగానే రాజు ప్రసన్నమయిపోయింది. సత్యవతిని క్రూరంగా చూస్తున్నాడు. ఉద్యోగం కూడా లేని మూలాన ఆమెనగలూ చీరలూ లాక్కుని కర్చుకొంటున్నాడు. సత్యవతి ఒక్కనాడూ రవణతో ఫిర్యాదు చెయ్యలేదు. రవణ ఏమీ చెయ్యలేదనే ఉరుకుంట్లో, లేక ఆమె ఇవన్నీ చేయిస్తోందనే భయంకరం, లేక ఫిర్యాదు చెయ్యడం పాతివ్రత్యం కాదనుకుంటోంది!

ఒక్కనాడు రాజు సత్యవతిని చూసి చెబుకోబోతుండగా రవణ వెళ్లింది. భయపడిన వాడిలా దూర దూరంగా పోయాడు రాజు. రవణ ఏం మాట్లాడుకుంటా లేన గదిలోకిపోయి మంచంమీద కూలబడింది.

'ఇటువంటి దృశ్యాలు చూడలేక ఆఖరికి ఒక్కనాడు అడిగింది, 'ఎందుకు రాజు ఆ పిల్లని అలా బాధపెడతావు పాపం! అని. 'నీకోసమే' అన్నాడు.

'ఆపాపం నాకక్కలేదు' అందిచురుగా.

తర్వాత నెమ్మదిమీద తెల్పింది దానిలో అంతరార్థం - తమ పెళ్ళిఖాయం చేసుకునేందుకు, సత్యవతిచేతే విడాకులకు ఆర్జీ పెట్టించే పరిస్థితుల్లో ఆమెని పెట్టాలని ప్రయత్నం అది! తమ పెళ్ళి ఎవరి దృష్టిలోనూ పెళ్ళికాదనే భయం రాజుకే ఉందనీ, ఏలాగైనా కొద్దిద్వారా ఆమెతో విడిపోయి రవణనే బాధ్య అందామని అతని తాపత్రయం అనీ, రవణ నెమ్మదిగా గ్రహించింది. రవణకి దుఃఖంభయం ఒక్కసారే కళ్ళయి. ఇతని జిహ్వగాని, ఇంతల్లో ఆ అమ్మాయి, కొవరం వదులుకుంటుందా? ఆడివాళ్ళు కుశ నులు తీసేర గదా - తనూ ఆడితే - ఏమో ఆ అమ్మాయి అన్నలా తండ్రి ఎమన్నా చెయ్యలేమో కానీ, అదీ అనుమానం.

మరోనాడు సత్యవతిని రాజు కొడుకున్నాడు. రవణ అక్కడికి వెళ్ళగానే అత సక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు. రవణ మనస్సు కుదిరినట్లయిపోయింది.

ఉండబట్టలేక 'వాప్రట్టింటికి వెళ్ళిపోతావా?' అని అడిగింది.

'నేనెళ్ళను' అంది సత్యవతి.

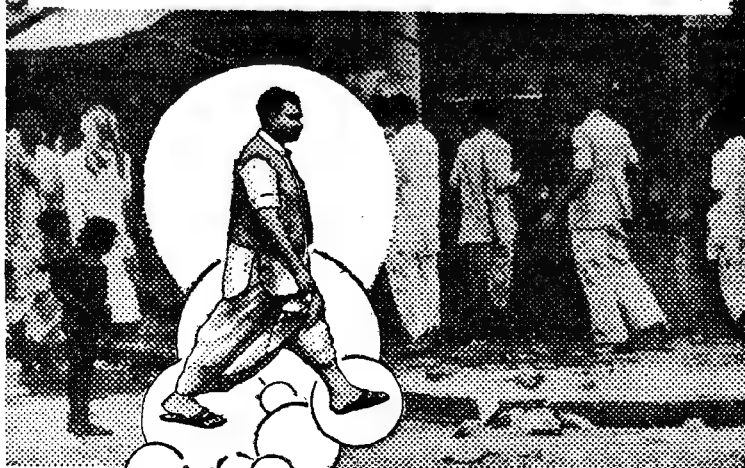
'ఈబాధలన్నీ నికింకా చాల్లేదా? వెళ్ళు. నామాటవిను - నీకొవరం వాదులుకొనుంటున్నా ననుకోకు - దీనికి నేనంతమాత్రం కారణం కాదు. పుట్టేడు అనది ముందు పెళ్ళికు చెప్తున్నాను. నువ్వైతే నాకేం అడుతున్నా. కానీ నేనీ ఘోరం చూడకుండా వున్నాను. నాదగ్గర కొంత

డబ్బుంది. మీ అన్నకి 'తెలిగ్రాం ఇచ్చి ఇవ్వే బయలుదేరు.' ఈ మాటలు గబగబా అనేసి వగుచ్చుకుంటూ అక్కడ వున్న కుర్చీలో చదికిబుడిచి రవణ. సత్యవతి రవణలోని ఈ ఆకస్మిక ఆవేశానికి వింత పడి తెల్లపోయి నుంచుంది. ఆమె తనతో ఇన్నిమాటలు మాట్లాడడం ఇదే ప్రథమం! సాయంత్రం రాజు ఎక్కడికో పొగాచూసే తన నువ్వులు నాలుగూ సర్దుకుని రవణ

ఇచ్చిన డబ్బు తీసుకుంది సత్యవతి-నువ్వు కక్కిరి వెల్లె నడతావు. నీకు తెలిస్తే. నడు నేనూ వస్తానంటో నాడా బయలుదేరింది రవణ. 'చూలారీవి వద్ద'న్నా వినించుకోలేదు.

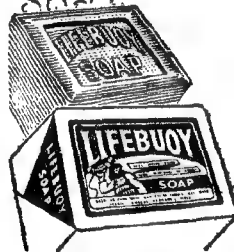
రైలు రైలుజేరేముందు రవణ చెప్పిన ముక్కలివి. 'తెలిగ్రాం ఇచ్చా మీ అన్నకి స్నేహస్థి రమ్మని. భయంలేదు. కానీ మళ్ళీ (54 వ పేజీ చూడండి)

ప్రతిదిన మలినములోని క్రిములనుండి మీ ఆరోగ్యమును కాపాడుకొనండి

లైఫ్ బాయ్ యొక్క

శుభ్రతమైన నురుగుతో!

మీ రోజు జాగ్రత్తగా నున్నప్పుడే మరిగముదాని క్రిములనుండి ప్రతిదినమూ అంటురోగమును పోషించుట అవకాశమున్నది. లైఫ్ బాయ్ సబ్బు తరచు స్నానముచేసి మీ ఆరోగ్యమును కాపాడుకొనండి. తావి వడ్రాసులకు సురగ మెరియింపజేసిన క్రిములను తరచుచేసి రోజంతా మువ్వులను వేరొనగజేయవచ్చు.

లైఫ్ బాయ్ సబ్బు

ప్రతిదిన క్రిములనుండి ప్రతిదిన రక్షణను

L-2274-50 TL

యజ్ఞసాటికి

బుష్కోటు నడుస్తూంది. బుష్కోటు మీది ప్రేయసి ప్రియులు గారిలో లేలిపోతున్నారు. అలల మధ్య పడవల్లా నాగరికుని పిచ్చుమీద నాట్యం చేస్తున్నారు. 'సర్వం విష్ణుమయం జగత్' అన్నట్లు, ఎటువైపు చూసినా అటువంటి బుష్కోటే! నాటి మీద ఆ ప్రేయసి ప్రియులే!

'హూ! మారిపోతూంది లోకం', అనుకున్నాను ఎదురుగా ఛాతీ విరుచుకొని వస్తున్న యువకుణ్ణి చూసి. అతని గుండెలమీద నిర్భయంగా ముద్దుపెట్టుకొంటున్న నాయకుని చూసి నవ్వుకున్నాను, క్రొంటియత్ సెంచరీ బీ. సి. లో వుండారీస నావంటి మళ్ళీ యింకా ఆ మహా నగరంలో వుంటున్నందుకు కాబోలు అసహ్యన్ని వెలిబుస్తూ వెలిపోయాడా యువకుడు.

మెల్లిగా నడుస్తున్న నన్ను దూసుకుపోయింది, ప్లాహీలు పూచమీద అయిదిడుగులు పొడిచున్న ఓ హంసగమన. జంటలగా పోతున్నారు దంపతులు. వింతగా ముపులవైపు రోడ్లవైపు భవనాలవైపు చూస్తున్నారు కొందరు, ఆ పరిసర ప్రాంతాలనుండి ఆ మహానగరం చూసి జన్మ తిరింపజేసుకోవడానికి వచ్చిన యువకులు. సెమీ నూట్లూ, ఫుల్ నూట్లూ, బుష్కోట్లూ, గోన్లూ, చీరలూ వస్తున్నాయి వెళ్తున్నాయి. వాక్స్లో, మోసిన, ఆస్టిన్, ఫోర్డ్, స్టడెబీకర్, ప్లిమత్ యింకా ఎన్నో ఎన్నో కార్లూ, బ్రాంలు వింత వింత శబ్దాలతో అటూ యిటూ పరుగెడుతున్నాయి.

వేగంగా వస్తున్న ఆ మోటారు సైకిల్కి నేను 'సెంట్రల్ కేఫ్' పక్కనుంచి పోతుండగా బక్కున బ్రేక్ పడ్డది. ఆలోచనలకి సడన్ బ్రేక్ వేసి ఆగిన మోటారు సైకిలు మీదున్న ఆసామీ వైపు చూశాను. చూసి అతను రామారావు కాదేమో ననుకొని మళ్ళీ ఒకసారి జాగ్రత్తగా చూశాను అవును రామారావే!

సుందర్ పోపు మేస్యూరేకార్మింగ్ కంపెనీ పబ్లిసిటీ ఆఫీసర్ రామారావ్.

వచ్చే నూట ఏ డ్రైరూ పాయలతో చాలాగో ఆమహానగరంలో కష్టంగా కాలం

గడుపుతున్న నా ఆప్తమిత్రుడు రామారావ్.

వాడికోచ్చేదంతో మోటారు సైకిలుకు పెట్రోలు కొనగలడా? పోనీ ఎరువుగా ఎవరిదగ్గరైనా తీసుకోన్నాడేమో అనుకోటానికి నిన్న మొన్నటివరకు వాడికి మోటారు సైకిలు నడపడం రాదే!

'ఎప్పుడు రావటం యింటి నుండి? అన్నాడు రామారావ్.

'ఉదయమే!'

'అందరు బాగున్నారా?'

'అ!... కాని నవ్వు మోటారు సైకిల్ పైను కొన్నా' వన్నాను. తెలుసుకుందామనే ఆసక్తి కట్టి.

'అ అయితేరా చెప్తాను' అంటా రామారావు ఎదుటనున్న 'సెంట్రల్ కేఫ్' లోకి నడిచాడు; అనుసరించాను.

"కీర్తి వీయ"

లోపల చాలా హడావిడిగా వుంది. స్త్రీ, పురుషవ్యత్యాసం లేకుండా పకపకలు, విక వికలుతో టిఫిను తింటున్నారు. కాఫీలు తాగుతున్నారు. మెల్లగా సంభాషణ కనుపుగా వుండే ఒక మూలనున్న టేబిల్ దగ్గరకు వెళ్లాను. ఇద్దరం తిప్పవేకాం.

'టూ ప్లేటు రసగుల్లా' అన్నాడు వచ్చిన సర్వర్తో రామారావ్.

'నీవు లీవు పేటి యింటికి వెళ్ళి ఎన్నాళ్ళయింది? అనడిగాడు నన్ను.

'మూడు నెలలు. నాగోడవంతా చెపుతాగాని ముందునీ మోటారు సైకిల్ సంగతి చెప్పుమా, వివాదాల చాలా కుతూహలంగా వుంది.'

'ఏముంది. ఆ మధ్య నాలుగయిదు మాసాల క్రిందట నీలో చెప్పంటాను. మా కంపెనీ దివానా తీసుకొంటా వుందనీ, నా పువ్వుగో డాడేటట్టుందనీ. జ్ఞాపకముందా?'

'అ! ఒకనాడు మేనేజరేడ్ గోడవ పట్టాడన్నావ్.'

'గోడవా? ప్రయత్నం చూమలోకి పిలిచి బండబూతులు తీడేనూ. 'నా బి. య్యే దమ్మిడికి మార దా'న్నాడు. 'కనికరించి

పువ్వుగమస్తే తిని కూర్చుంటున్నారా? అన్నాడు. పబ్లిసిటీ లోపంవల్ల వ్యాపార మందగిస్తే వెంటనే యింటికి దారితీయాల్సిందే' నన్నాడు.

'సర్వర్ రసగుల్లా తెచ్చి ఎదుటపెట్టాడు.

'ఆ విషయం నీలో చెప్పిన మర్నాటి నుంచీ ఆలోచించాను, పువ్వుగం ఎలా నిలబెట్టుకోవడమా అని. మూడురోజులు పోయాక ఓ ఆలోచన తట్టింది. మర్నాడు ఆఫీసరు వెళ్ళిన వెంటనే మేనజర్నీ కలుసుకున్నాను. పబ్లిసిటీకి ఓ తాజాండ్ రుపిస్, సేంక్షన్ చేయమన్నాను. మొదటలో చిట్ట బ్రు మన్నాడు. సంగతి వివరంగా చెప్పాను.' అని రామారావు న్నూనీతో కొంత రసగుల్లా నోట్ల వేసుకున్నాడు.

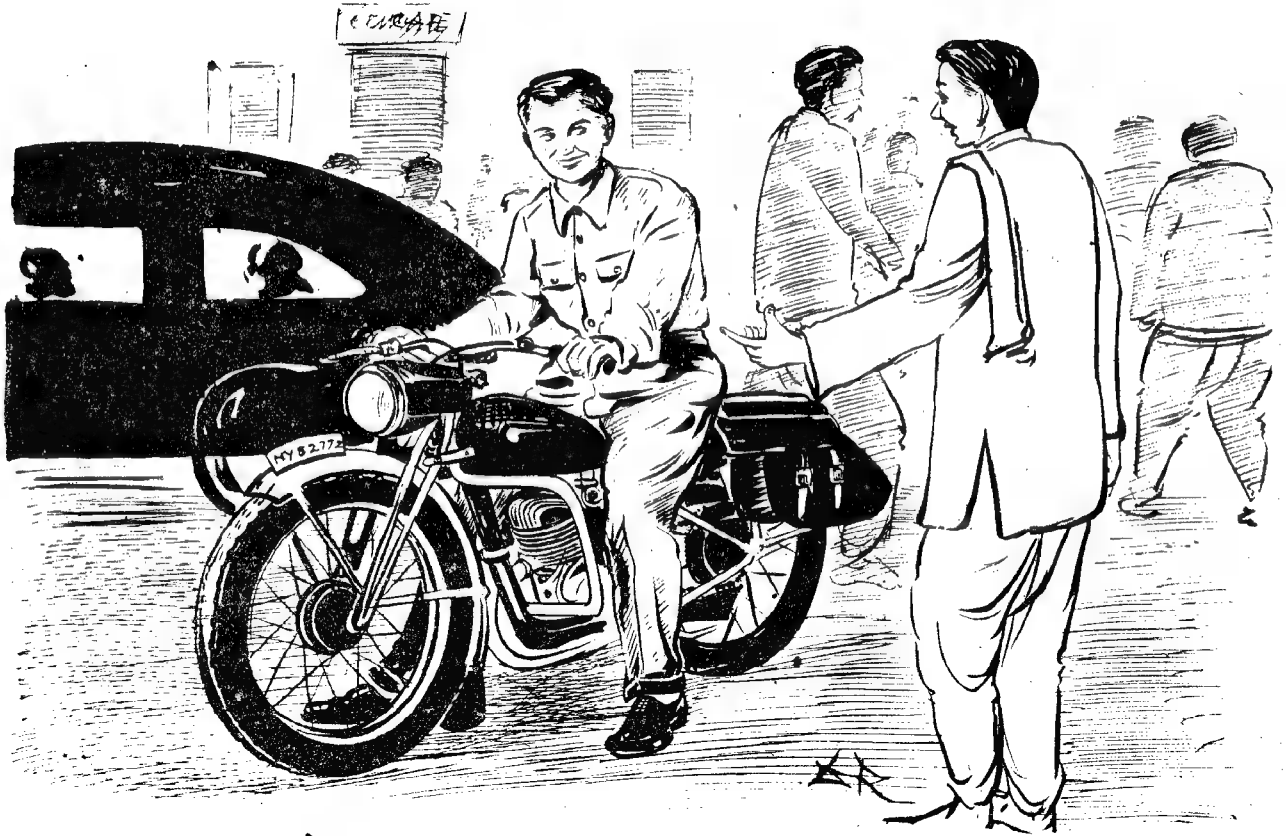
'ఆ సంగతేంటో' నాకు కూడా కాస్త వివరంగా చెప్పుదా' అన్నాను తింటూ వింటున్నా నేను.

'నా ప్లాన్ ఏమిటంటే, యీ మధ్య వస్తున్న ప్రతి పిక్చర్ లోనూ దర్శనమిస్తున్న 'విజిల్' వుండి కదూ? ఆవిడ మా 'సుందర్ సోఫ్' వాడుతున్నట్టూ అందువల్ల ఆమె అందం దినదిన ప్రవర్తమాసం అయిపోతున్నట్టూ ఓటెన్సివెనియల్ ఆవిడ ఫోటోలోపాటు ముద్రించిన బుష్కోటు బట్ట 'అరుణా మిల్లు'లో తయారు చేయించడం, ఆబట్ట చూలోనేలో డిస్ట్రిబ్యూషన్ మా కంపెనీ తీసుకోవమన్నాను.'

రసగుల్లా కానిచ్చేసి వచ్చిన సర్వర్ కి పకోడి ఆర్రరు యిచ్చి మళ్ళీ ప్రారంభించాడు రామారావ్.

'ఆ మేనేజరు మనసులో సంతోషించినా సైకిల్ కనపడనీకుండా అతన్ని అరేంజ్ చేసుకురమ్మన్నాడు. ఆ సాయం త్రమే 'విజిల్' యింటికి వెళ్లాను. ఆవిడ యింట్లో లేదు. చాలా ఎంజేడ్ మెంటుంటున్నాయట. రోజుకి అయిదారు గంటలకన్నా ఎక్కువ నిద్రపోవడానికి కూడా టైమ్ చాలడం లేదట. ఆదివారం సాయంకాలం మూడున్నర, నాలుగు గంటలలో వస్తే కలుసుకోవచ్చని చెప్పారు. ఆరోజుకి వచ్చేశాను.'

'ఆదివారం సాయంత్రం మేనేజర్ దగ్గర పుచ్చుకొన్న టైసా జేబులో వేసుకొని విజిల్ యింటికి వెళ్ళాను. ఆవిడ బీచ్ పికాగుకి కాబోలు అప్పుడే బయలుదేరుతుంది.

ఆలోచనలకి నడన్ బ్రేక్ వేసి ఆగిన మోటారు సైకిలు మీదున్న ఆసామివైపు చూశాను. అతను రామారావే!

విషయం తెలియజేసి 'పెన్సి మోనియల్' మీద సంతకం చేయమన్నాను. ఓ వెయ్యి రూపాయల మీద ఉంది. అతికష్టమీద అయిగువందల రూపాయల కొప్పించి ప్రెసా చేరించి ఆవిడ సంతకం పెట్టించాను. ఆవిడగారున్న రకరకాల ఫోటోలలో 'వేక్' బుష్ కోట్ తోడుకొని, తీయించుకొన్న ఓ బస్ ఫోటో ఆమెది తీసుకొన్నాను.

వకోడీ కాస్త తిని మళ్ళీ ప్రారంభించాను.

'ఆమెర్నాను 'అరుణా మిల్స్' వారిదగ్గరకు వెళ్లి బుష్ కోట్ బట్టనుంచి ముట్టాదాను. వాళ్లు బట్టంతా మీ కిచ్చేయడానికి అభ్యంతరంలేదు గాని మీరు దానిని అమ్మడానికి లైసెన్సువీ సంపాదించాలన్నాడు. అవన్నీ మేం మానుకుంటామని ఒప్పించి అయిదు వందలు ఎడ్యూక్యూకింద పే చేసి అగ్రి మెంటువీడ సంతకాలు చేయించాను. అయిదు వేళ్లకు పది పదిహేనుకోజులలో తిమారయవచ్చింది. ఈ లోగా మా కం పెనీవాళ్లు బట్ట అమ్మడానికి లైసెన్సు సంపాదించారు."

"ఇంకేముంది నెలతిరక్కుతానే బుష్ కోట్ బట్ట బజారులోకి వచ్చింది. బుష్ కోట్ తోడుకొన్న బిజిలీ బొమ్మ! దానికింద బిజిలీ పెన్సి మోనియల్! అన్ని ముఖ్యపట్నాలలోను చిల్లర వర్తకులకమ్మేశాం. మార్గదర్శకుడొకడుండాలని చూడ దానికివచ్చిన మాబావమరిదిచేత ఓ బుష్ కోట్ వెయించి గెండు రోజులు మెయిన్ రోడ్లమీద తిప్పాను. మూడవరోజుకల్లా లాస్లో ప్రతినాగరిమడి కిరీంలూ ఆర్థ భాగంవీడ—

"బిజిలీ చెప్పదున్నది." నా సొంద ర్యాన్ని కాపాడుకోడానికి నే నెల్లప్పుడు 'సుందర్ సోప్' నేనాడుదును' అని ముఖ్యమయిన మానుభాషల్లోనూ బిజిలీ గారి సుందర ముఖారవిందంతోపాటు ప్రత్యక్షమయింది. రోజుమీద నువ్వు చూసుండాలే మేం తయారుచేయించిన బుష్ కోట్ బట్ట! అని ప్రక్కని నిలబడిన సర్వర్ తో 'కాఫీ' అన్నాడు రామారావ్.

"ఆ! ఎవడో ప్రేయసి! ప్రియులున్న బుష్ కోట్ బట్టను వెనుకొంటే, అన్ని బుష్

కోట్లూ అలాంటివే అయింటాయని అంతిగా వాటివైపు చూడలేను. ఎవరో ఒకావిడ గొనుమీదకూడా చూశాను. ఏవో బొమ్మలు."

"ఆదా, మగా అని ఆలోచించక్కర పరలూ, లేను. ఇప్పుడు అందరికీ అజీ రక్షణ ఆకరణ పత్రాయాను" సర్వర్ తెచ్చిన కాఫీపుచ్చుకుంటూ అన్నాను.

"ఇంతకీ మోటార్ సైకిల్ సంగతి చెప్పావు కాదు."

"ఇంక వూహించుకోలేవా? మోటార్ సైకిల్ ఎలావచ్చుంటుందో."

"ప్రజంలేవనా?"

'ఇందు మించు మానునాలుగు వేల వరకు బట్ట అమ్మకంలో నే నూ నాణు లాభంతీశారు. అంచేత పబ్లిసిటీపనుల కోసం ఓ మోటార్ సైకిల్ కొని, నాజీతం గెండు వందలు చేశారు.'

'కొనేవన్న మాట ఛార్జ్' అన్నాను సంతోషంగా.

(56-వ పేజీ చూడండి)

ఎనాటమి ఛియోట్రోహి

చందన్

బలవంతంగా వైరాగ్యం అలవర్చుకోవలసి వచ్చే నాలుగు కేసాల్ని ఒకేమారు చూడమన్నాడు, వెనకటికి ఒక తక్కువ త్రానాలుగు కాదు, నాలుగుమీద పది కేసాల మధ్య కూర్చున్న మాకు వైరాగ్యం సంగతేమిటో తెలియదు అంతే కాదు అవి కేసాలని మాకు అసహ్యం వుండదు భయమూ వుండదు అయినా అదేమన్నమాట! వైరాగ్యతత్వం బుట్టలో ఎక్కి ఆలోచనలో పడ్డ ప్రొఫెసర్ పూరుకుంటాడా? ఎనాటమి ఛియోట్రోహి స్టూల్ మీద కూచుని కత్తికాయలు బల్లమీదికి విసరిస్తూనే నవ్వు చేయరా దిస్సెక్షన్ అన్నాడు నా పార్సర్ విశ్వనాథం వాడికి ఒక్కో బల్లకంకూడా పెరిగిపోతున్నాయి

‘యోనేగ్ నీటరస్ రా నేను చేయను’ అన్నాడు, లాంగ్ డిస్టాన్స్ ఫీ మా ఫో. తేబురుమాలుతో మొహం కుదురుకుంటూ తలెగరేరాడు నిమిటో వాడి అభిప్రాయం? ‘వంతుకున్నా పురా మిష్టర్’ అంటూ లేచి, స్కాల్ పెల్, ఫోర్ నెక్స్ తీసుకుని ‘ఊ! చువర’ అన్నాడు పుస్తకం విప్పాడు ఛియోట్రోహి అంతా గోలగా వుంది ముఖ్యంగా వైకార్మర్ లోంచి తీవ్రమైన శుంఠకం వివవస్తోంది అక్కడంతా అడకాళ్ళు! అంతమందిలో సామితి ఒకటే మాకుని పుస్తకం చదువుకుంటోంది ఎదుట నుంచి ‘ప్రేలో లివర్ వుంది

‘వాడి! అయిర్ రాకెట్లు లేకురా వాడవ వేస్తోంది’ అన్నాడు విశ్వనాథం ‘వాడి! అంటే మరేం కాదు కేసానికి మోపేడు. నిజమే! వాడి ఎండిపోతోంది ఎండిపోయిన జీవితాలకి మల్లే ఎండిపోయిన కేసాలంటే అందరికీ కోత!

‘ఒకేయ్ యోనేగ్ రేషన్లో కానా వాడిలు వత్తే మనం చెప్పి తీసుకుందాంరా’ అన్నాడు అనుభం కొంటించుగాక, అనుకున్నాడు మనసులో నీడి కోరిక ప్రకారం కొంగ్ వార్ని హాస్టిటల్లో! అభ్యాసకుడు మాకోసం కానాలన్నమాట!

‘అయినా కొర్రబాటిలు వత్తే మనకాకా వస్తాయేమిటా యిప్పటికే కావకుంది

తెలుకొట్టివున్నాడు అన్నాడు అకార్మర్! కేసే చూచి, స్క్రీన్ ఫ్లాక్ తీస్తూ మీ తెలివి గాని, అమూల్యం అభిమానం లేకుండా యీ ప్రపంచం ఎలాగ నడవగలుగుతుందంటాను! ‘యో! ప్రపంచంలో కొన్ని విషయాలు మనుషుర్ని మనం అతిగా ఆలోచించక చూడదురా మనకు పట్టపట్టు వదిలేయాలి’ అన్నాడు ‘యస్ యస్’ అన్నాడు తలెగరేసే నవ్వుకూ

ఎప్పుడో మాటల సందర్భంలో పుస్తకం మూడుకుపోయింది విప్పి పది పంక్తులు చదివి వినిపించాను. విశ్వనాథం పొట్టలోకి చేయి పొనిచ్చి స్క్రీన్ పట్టుకుని వాని అర్థిరియల్ సెట్ల వెదికి కుద్రపరచడంలో రీస మయ్యాడు రక్తనాళం ప్రక్కన యింకొక రక్తనాళం! అవి కూడ యీ జీవితపు సమస్యల్ని అర్థంచేసుకో ప్రయత్నిస్తున్న వేదాంతులకి మల్లే అవుపిస్తుంటాయి నాకు ఎక్కడి అయోరూప్య! అక్కణ్ణించి బయలుదేరి దారిలో మజిలీలు చేసుకుని, మంచి చెడ్డా చూసుకుంటూ ఎంతదూరం పోతా యని! వాటిలో అహం లేదు అంతా పరోపకారమే పోయి అనేక భాగాలకు సత్తె చేసి, అప్పుడు తృప్తితో కాపిలరీస్ యానంలో విస్తరించిపోతాయి అంతే వాని జీవితం విశా ఎంతో క్రమతో కూడుకున్నది!!!

సన్నగా నవ్వు వినిపిస్తోంది దూరం నుంచి కేసాలమీదుగా దూరాన్న రమాదేవి కనిపిస్తోంది ఎల్లప్పుడూ నవ్వు! అర్థంలేని అభిప్రాయాలతో జీవిస్తున్న మానవులంటే నాకెంత అభిమానమో, రమాదేవి అంటే మాకు అంత అభిమానం

‘దామిట్ తెలిసిందా’ అని ఒక చిన్ని పారిశుక్య గుట్టి స్కాల్ పెల్ బల్లమీద వణకరాడు విశ్వనాథం

‘చేయి కాదుగదా!’ పురికివడి లేచి నుంచున్నాడు అనుకున్నంత పనికాతడు అర్చరి ఒకటి తెగింది ఎక్కడ చిండుకుని

వస్తోంది తెగిన రక్తనాళంలాంచి విశ్వనాథానిది పడునుచేయి ఎప్పుడూ యింతే వాడి చేయి పడిందంటే సరాలూ, రక్తనాళాలూ గోలపెడతాయి అన్నిటిని కోసేస్తాడు

‘ఒకేయ్ ఘిమర్ వాడి! ఎండిపోయిన మూలాన్న స్క్రీక్చర్ సరిగా రాకడేమిలేదురా’ అన్నాడు అభూరించావులే! అనుకుని, ‘పర్యాలేదులే ఎలాగా స్క్రీన్ తియ్యాలిగా వాగ్గతగ తీయి’ అని సచ్చి చెప్పి చదివి వినిపించాడు మల్లా ‘స్కాల్ పెల్’ పుచ్చుకుని ‘కోత’లోకి దిగాడు విశ్వనాథం నేను స్టూల్ మీద కూచుని గడియారం కొట్టే గంటల్ని రెక్కలెత్తడంలే భుజంమీద భారంగా చేయిపడగా వెనక్కి తిరిగాను సదాశివం! సదాశివం నవ్వుమో వచ్చి స్టూల్ మీద కూచుని - ‘దొరికి పోయాడా మాధవ్ గాడు’ అన్నాడు నాకు అర్థంకాలేదు విశ్వనాథం దిస్సెక్షన్ మానేసి సదాశివంకేసి చూస్తున్నాడు

‘ఏం జరిగిందిరా’ అని అడుగుతా మ... కున్నాడు కాని వీడు సదాశివం అడగక్కర్లే తనే ప్రారంభించాడు ‘విన్నావట్లా మాధవ్ గాడు నిన్ను నీక్చర్ కి వచ్చాడు ఒక్కడూ కాదు లైలాతో సహా’ నవ్వుకున్నాడు ఆ నవ్వులో బాధ అసహనం అనుమానం తరంగా లి మల్లే లేస్తున్నాయి రేణు వృదియోలోని బాధని వెటికి తెలియపరుస్తూవుంటే గాని చాలమందికి మనస్కాంతి వుండదు మాధవరావంటే నా సీనియరు అయితే లైలా యెవరు? బనా మాకు కెంతుకని - ‘వాడికి ధైర్యం వుండరా’ అన్నాడు విశ్వనాథం వాడి తొడమీద ‘స్కాల్ పెల్’ గుచ్చుకూ ‘ధైర్యంకాదురా మిష్టర్ వాడికి! కాదు వుంది’ అన్నాడు ‘అ... అతే! అబ్బే! అన్నాడు లేచి వెళ్ళిపోతూ సదాశివం విశ్వనాథం వాడు వెళ్ళినవంక మానవ ‘పానం! యింకాంతా! పక్కా’ అన్నాడు

‘ఎక్కరా ఆ లైలా’ అని అడిగాను,

అమాత్రం తెలిదా - అన్నట్లు వాస్తవపు
మూచి నవ్యాను విశ్వనాథం.

ధియేటర్ అంతా నిశ్శబ్దమయింది. విశ్వ
నాథం ఎబో మెన్ లోకి వెలుపొనిస్తూ
'ఊ-చదవరా మిష్టర్. ప్రాఫెసర్ వస్తున్న
ట్లున్నాడు' అన్నాడు. మూసినపు స్రవం
విప్పి తీక్షణంగా చదువుతున్నట్లు నటిస్తూ
ఆలోచిస్తున్నాను. మెడికల్ కాలేజీకి రావ
డమే ఎంతోమంది కొంగ్రాత్రి అభిప్రాయా
లతో వస్తుంటారు. ఎందుకో ఆ గ్లామర్!
అదయినా ఎంతకాలమని! యితరుల సమ
స్యల్ని మనవిగా అర్థం చేసుకోవడం లో
తృప్తిపొందొచ్చుగాని, మనశ్శాంతి వుండదు
గదా - మాగవరావు తన రైలాతో పిక్చ
రుకు పోతే మధ్య వీడికెందుకో అభావం.
జీవితపు విలువలు తెలుసుకోలేని మాన
వుడు!

కళ్ళెద్దాలు సర్దుకుంటూ ప్రాఫెసర్
అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వస్తు
న్నాడు. అంతా గవ్ చిప్. కార్నర్
వాళ్ళంతా మహాబుద్ధిమంతులై పోయారు.
గుసగుసలు... వెకిలినవ్వులు దాచు
కున్నారు. విశ్వనాథం కంగారు చూడాలి.
చెనుట తొర్లున్న మొహంతో, పేగులు
అటూయిటూ కలగాపులగం చేస్తున్నాడు.
ఏమిటా వాడి అభిప్రాయం! మనంచేస్త
న్నది స్పీన్ రాఅన్నాను.

'నా మొహం... ఏదిరా ఆ పుపించడం
లేదు' అన్నాడు కంగారుగా. నాకు నవ్వు
వచ్చింది. అణచుకుని లేచి నిలబడి
చూశాను. నిజమే! పుండాల్సినచోట
లేదు అది. ఏమయిందా అని - ఆశ్చర్య
పోతూ ప్రక్కకి తిరిగేటప్పటికి నాకు
నవ్వాగిందికాదు. హోరి! విశ్వనాథం
దాన్నెప్పుడో డిటాచ్ చేసి మాటల సంద
ర్భంలోబల్ల మీద పెట్టేశాడు. 'అదిగోరా.'
అని చూపించాను.

'ఓ...సారీ! అంటూ తీసి దాన్ని మళ్ల
యధాస్థానంలో పెట్టేసి తాపీగా నిట్టూ
ర్చాడు. యీలోగా మామూలు సర్దు
ప్రారంభమయింది; ప్రాఫెసర్ వెల్లిపోవడం
తోనే.

అమృత్యు - అంటూ స్థూల్మీద
కూచుని 'ఎవరా...అల్లా' అని అడి
గాను. విశ్వనాథం తలెగరేసి నవ్వుతూ
'అదేరా...సదాశివం పూరమాయ. మన
క్లాసుమేటు' అన్నాడు. ఓ! యిండుకా
సదాశివం గాడికి అసహనం.

'నిజంగా వాసంతి మాగవరావుతో
పిక్చరుకు నల్సిందా' అని అడిగాను.
'అదంతా ఓనాటకం లేరా. సదా
శివాన్ని ఏడ్పించడానికి ఎవరో చెప్పి

వుంటారు. వాడు వడేదాన చూశావుగా.
బాణ్ణి ఏడ్పించాలంటే అందరికీ సరదా
అన్నాడు విశ్వనాథం.

'అయినా...వాడంక రికి చనువు
యిస్తాడా' అన్నాను.

'చనువు ఏమిటా - నీబాండ్ అని
విశ్వనాథం స్థూల్మీద కూచుంటూ 'వెనక
వేసాలు వేస్తుంటే ఎవళ్ళో కోపంరాదురా.
లేడిన్ లోకూడ వాడికి చెడ్డపేరు వుంది
తెల్లూ' అన్నాడు. నాకు ఎలాగో అని
పించింది. 'ఏం' అన్నాను.

విశ్వనాథం యివ్వాలికి చాల్లే-అన్నట్లు
కత్తికతారులు బల్లమీదపడేసి 'అది
కాదురా మిష్టర్. సదాశివంసంగతి నీకు
తెలిదుగామోను. ఆ వాసంతివుందా, యిద్ద
రిదీ ఒకేవూరు. వాసంతికి తను లోకల్
గాయన్ అయినట్లు వ్యవహరిస్తుంటాడు.
పిడు. అవిడతో మన మేవర మాట్లాడే
కూడదట. మాట్లాడితే వీడికి మంట. అర్థ
మయిందా?

మాడు, యింతాచేసి వాసంతి వీడ్చి
లెక్కచేయడు. పాపం. వీడిది అదోరకం
మనస్తత్వంలే.' అంటూ కేలునైపుమాసి
ఆగాడు. లోపేలు బాడిని మోసుకువస్తు
న్నారు. ఎవడీ అభాగ్యుడు! తెచ్చిమా
ఎదురు వరుసలో మాడోటేలికమీద
పెద్దశబ్దంతో వడేశారు. విశ్వనాథం ముం
దుకు నంగుతూ - 'మనకీ బాడీ' 'ఎలాటో'
చేస్తే బావుండుమరా - ఫ్రెక్వర్స్ బాగా
వచ్చేవి' అన్నాడు. యిక బాడీకోసం వేట
ప్రారంభం. నాకు తెలిసంతి మట్టుకు
ఆ అభాగ్యుడి ఆత్మ యింకా పరలోకానికి
పోయేద్రోవలోనే వుండేవుంటుంది. అప్పుడే
యిక్కడ వాణ్ణిచేసుకుని కోర్డామను
కుంటున్నాడు. కైకార్నర్ లో సంచలనం
తగి, కొంతమందివచ్చి నించుని ■ పార్సర్
చేయడమాయని తర్జన భర్జన చేసుకుంటు
న్నారు. సావిత్రి కళ్ళల్లో బాడీ మీద
సానుభూతి అవుపిస్తోంది. ఏమిటో? అవిడ
కళ్ళు చూస్తుంటే నాకు ఏమిటేమిటో
జ్ఞాపకం వస్తుంటాయి. 'కుపానులో తడి
నీవ, జడినీవ గోమాతల తమ్ములు' అని
క్రిక్రియావిడ్ని చూసిం తరువాత
రాసాదా - అనిపిస్తుంటుంది నాకు...
కాని నా అభిప్రాయం నిజంకాకపోవచ్చు.

విశ్వనాథం కళ్ళు బాడీమీదలేవు. విచ్చ
లవిడిగా విహరిస్తున్నాడు. వాసంతి...
లావణ్య ఆప్పుడే అస్పృశ్యులు ప్రాఫెసర్
యాంట్ కి వెళ్తున్నారు, బాడీ ఎలాట్
మెంటుకోసం, ఉద్దంతులు! 'ఒరేయ్
మిష్టర్. మనం ప్రభాగం చేదామా'
అన్నాడు విశ్వనాథం - సావిత్రి తన

బాగాకి వెళ్లి స్థూల్మీద కూచుని పుస్తకం
విప్పి చదువులో నిమగ్నమయింది. విశ్వ
నాథం నాకళ్ళల్లోకి చూస్తూ 'ఏమిటోయ్.
ఆకార్నర్ తడిపేస్తున్నావు' అన్నాడు.
వాడివైపుకు తిరిగి 'సావిత్రిగారింబి నీ
అభిప్రాయం ఏమిటా' అని అడిగాను.
అనేసి నాలుక కరచుకుని ఏంలాభం! వాడు
నవ్వుతూ లేచాడు. నేను వారింబక
పోతే ఆచేతుల్తో నాభుజం తట్టేవాడే.
'కొంతమంది యీ ప్రపంచంలో తమకు
తెలికుండానే కొన్ని ప్రాంగణాల్లో
ప్రవేశిస్తుంటారా, అలాంటివర్గానికి చెంది
నదే సావిత్రికూడాను. పాపం, చదువుకు
స్పందిచెప్పి చూయగా పెళ్ళిచేసుకుంటే
సుఖపడేది...' అన్నాడు విశ్వనాథం
నవ్వుతూ వుపన్యాస ధోరణిలో. నాకు
(42-వ పేజీ చూడండి)

ఒక గంటలో యావ్వనము
కామస్తంభన
రామపురి, సంసారముఖము విచ్చుటలో పాటి
లేదిది నిరాశచెందిన వృద్ధులకుండు శ్రీ.
ఉర్యాహము విచ్చును డ 2-8-0.
మదన మంజరి సార్వత్రి
184. వైశాఖము రోజు, మద్రాసు.
వీజవాడ-శ్రీనివాస మెడికల్ స్కూలు, పాదుకోడు
రాజమండ్రి. ఈకర్తరదాన్ శ్రీ. మెయిన్ రోడ్
వెంపూరు. ఆర్యన్ సార్వత్రి - (అంతురోడు
ఇతర కేంద్రాల్లో ఏకేంట్లు కావాలి

కుప్ప ★ బొలి
నగరా మేమమచ్చలు, నగ, సవాలు
వ్యాధులకు, గ్యాగంటి చికిత్స, క్యాట
లాగు ఉచితం. జి. వి. రెడ్డి ఆండ్ కో.,
(చికిత్స) "భాస్కరాశ్రమము" గోపాల
పురం, తూ. గోదావరి.

కాష్మీర్ కుసుమ్
ఇష్టమైన మనలో వానవిడ్లు
సుగంధ ద్రవ్యరక్షణ మలాట
సాంటలక్స్
ఉరద, గడ్డలు, కాట్లు, మొటిమలకు
ప్రేమలీలా
పునర్ముద్ర మైసూరు ఉడుపత్తులు.
యునైటెడ్ కన్సర్స్ - ముద్రాన్-1.
బ్రాంచి: విజయవాడ.

మృత్యుంజయ

[సమయం:- 1952 వ సంవత్సరం; ఆగష్టు 15 వ తేదీ ఉదయం 8 గంటలు.

రంగం:- విశాలమైన హాలు. మధ్యనున్న వాలుకుర్చీలో కూర్చుని పుస్తకం చదువుకుంటూ వుంటాడు రామారావు. అతని కొడుకు గోపీ వయసు పదేళ్లు - హాల్లో ప్రవేశించును]

గోపీ: నాన్నా! నాన్నా!
రామారావు: (మెల్లగా) ఎందుకురా?
గో: (పరాకుగా) నాన్నా! నాన్నా!
రామ: (చిరాకుగా) ఎందుకురా చెప్పవా?
గో: ఏం లేదు నాన్నా; పూరికనే... (తల గోక్కుంటాడు).

రా: ఏమీ లేకపోతే ఎందుకు పిలిచావ్? పూరికనే ఏమిటా, పూరికనే! పోయి ఆడుకో.

గో: అది కాదు నాన్నా...
రా: అది కాదు లేదు, ఇది కాదు లేదు. పోయి ఆడుకోరా.

గో: ఇవ్వాలి మనకు స్వతంత్రం వచ్చిన తోజులుగా? నిజమేనా?

రా: ఓహో! ఇదా నీ అనుమానం! ఔను. మనకి స్వతంత్రం వచ్చి నేటికి ఐదు సంవత్సరాలయింది. ఇవ్వాలి స్వాతంత్ర్యదినం.

గో: అలాగనా!
రా: సరే. ఇక తీరిందా నీ అనుమానం? చెప్పు. ఆడుకో. పుస్తకం తెరిచేసరికిలా వస్తావు; లేనిపోని ప్రశ్న అడగటానికి. (మళ్ళా పుస్తకం చదవడంలో నిమగ్నుడౌతాడు.)

గో: అయితే...
రా: అయితే లేదు. గియితే లేదు. పోయి ఆడుకోరా బాబూ! నీకు కానీ యిచ్చుకుంటాను. (కానీ తీసి యిస్తాడు.)

గో: (కానీ తీసుకొని జేబులో వేసుకుంటూ) స్వతంత్రం అంటే ఏమిటి నాన్నా?

రా: ఏమిటా! నీ తలకాయ. చెబితే నీకేమైనా బోధపడుతుందా, ఏడుస్తుందా? ఎందుకొచ్చిన ప్రశ్నలు!
గో: అబ్బ! చెప్ప నాన్నా. అదే బోధపడుతుంది. నువ్వేప్పుడూ యిలాగే అంటావు. నాకు అర్థమయ్యేటట్టే చెప్పరాదు!

రా: ఓహో! నీ తలకాయ. చెబితే నీకేమైనా బోధపడుతుందా, ఏడుస్తుందా? ఎందుకొచ్చిన ప్రశ్నలు!

గో: అబ్బ! చెప్ప నాన్నా. అదే బోధపడుతుంది. నువ్వేప్పుడూ యిలాగే అంటావు. నాకు అర్థమయ్యేటట్టే చెప్పరాదు!

రా: ఓహో! నీ తలకాయ. చెబితే నీకేమైనా బోధపడుతుందా, ఏడుస్తుందా? ఎందుకొచ్చిన ప్రశ్నలు!
గో: అబ్బ! చెప్ప నాన్నా. అదే బోధపడుతుంది. నువ్వేప్పుడూ యిలాగే అంటావు. నాకు అర్థమయ్యేటట్టే చెప్పరాదు!

గో: అయితే మనం అంతా స్వతంత్రులం కదూ! నాన్నా!

శ్రీ నిష్ఠల బ్రహ్మజీ

రా: ఔనురా నాయనా! ఔను. ఇక నైనా అవతలికి దయచేస్తావు! (ఏనుగుతో తెరచివున్న పుస్తకం ముడిచేస్తాడు.)
గో: ఈ ఒక్క అనుమానం తీర్చేస్తే...

రా: (కోపంతో తేలిలోవున్న పుస్తకాన్ని ధటిమని చప్పుడయ్యేటట్టు నేల మీదకు విసిరికొడుతూ) ఛేష్ వెధవా! వెధవ అనుమానాలూ నువ్వువూ! ఎందుకొచ్చిన ప్రశ్నలురా ఇవి? ఈ అనుమానాలతో నీ బుర్ర కుళ్ళిపోయింది చివరికి.

గో: అందుకే నాన్నా. నా బుర్ర కుళ్ళి పోకుండా అనుమానాలన్నీ తీర్చేసుకుందా మన నీడగిర కొచ్చాను.

రా: అయితే ఆ ఏదేదో ఏడవరా. (గోపీ తల్లి కాంతం ప్రవేశించును.)
కాంతం: ఏమండీ! ఏమిటా రాధాంతం?

రామ: ఏమండీ! మన పుత్రులన్నం చేసే అజ్ఞానపు బారాట్లంటం. వేసే దొర్నా గొల్తు ప్రశ్నలును.

కాంతం: చాలెద్దురా! మీరు మరీను. ఏదో వాడిడిగిన దానికి సరియైన సమాధానం చెప్పి పంపించండి.

రా: సరిపోయింది తంటా. నీకు నీ

రా: సరిపోయింది తంటా. నీకు నీ

రా: సరిపోయింది తంటా. నీకు నీ

రా: సరిపోయింది తంటా. నీకు నీ

రా: సరిపోయింది తంటా. నీకు నీ

కొడుక్కు సమాధానం చెప్పేసరికి నా తల ప్రాణం తోకకి వస్తోంది.

కాంతం: కాస్త నెమ్మదిగా చెప్పుండి. నుండెల్లోదాకా వచ్చి గుత్తంగా వుంటుంది ప్రాణం.

రా: చాలే. మాటలు నేర్పావు.
కాంతం: నేనా? మీరా?

రా: వాడి గోలయింది. ఇక నీగోల ఏమిటి?

కాంతం: అవునండీ, వాడూ నేనూ ఏది అడిగినా మీరు గోలగానే వుంటుంది. మేం యిలా యేదైనా మానేవారెవరు?

రా: హరహర మహాదేవా! ఇంక రాగాలు తీసావా ఏమిటి?

కాంతం: ఆఁ. మీరు పూర్వకావేతారని. ఏదైనా మొత్తుకున్నా ఆర్చేవారా? తీర్చేవారా? మా అమ్మా నాన్నా దగ్గర లేరు కదా! (ముఖం అదోలాగ పెట్టుకుని రామారావు కుర్చీకి దగ్గరగా వెళ్లి నుంచుంటుంది.)

రా: ఏం? నే నున్నాను కదూ!

కాంతం: ఓ! మీరూ వున్నారు. మీది నుమ్మంలో దీప స్తంభమూవుంది. (గాజులు గల గలమని చప్పుడుచేస్తూ రామారావు చెంపమీద మృదువుగా చిన్న దెబ్బ వేస్తుంది.)

రామ: (చేత్తో చెంప తడుముకుంటూ) అబ్బ! ఏమిటి మోట సరసం! చనువిస్తే తలమీదకెక్కి నాల్గం చేస్తున్నావే! సర్వ స్వతంత్రురాలి కయ్యావా ఏమిటి?

గోపీ: ఇప్పుడిప్పుడే కదూ నాన్నా నువ్వు చెప్పావు; మనం అంతా స్వతంత్రులం అని.

రామ: చాలేరా! పానకంలో పుడకలా! ఆతలికి తగిన కొడుకు వనిపించుకున్నావులే.

కాంతం: అవును. మీరూ ఆ కొడుక్కు తగ్గతండ్రి అనిపించుకున్నారు. రారా; నాయనా! పోదాం.

గోపీ: ఉండవే అమ్మా! నాన్న ఈ ఒక్క ప్రశ్నకి బహుమతి చెప్పేస్తే వస్తాను.

కాంతం: ఆఁ. మీనాన్న అన్నీ చెప్పారేలే. రామ: అవును. వాడంటే నీకు ఒక్కరికే ప్రేమ దొర్లిపోతోంది.

కాంతం: కాకపోతే మరేమిటి! తెలు

కాంతం: కాకపోతే మరేమిటి! తెలు

కాంతం: కాకపోతే మరేమిటి! తెలు

కాంతం: కాకపోతే మరేమిటి! తెలు

నూనేవుంది అభిమానం. నవ్వుకుంటూ పిల్లడు దగ్గరకొస్తే విసువకుంటూ వ్వాడుగా! చిన్నపిల్లడిని యిలా లాలించాలో ఆ మాత్రం తెలియదు! అవుతేంది. చిన్నపిల్లల సంగతి మీకేం తెలుస్తుంది. (వినుదుగా లోపలికి వెళ్లిపోతుంది.)

రామ: (కుర్చీలోంచి కొద్దిగా ముందుకు వంగి) ఓసీ నీ నెత్తి మొత్తా! (కొడుకు చైపు తిరిగి) ఏమిటా నీ గొడవ?

గోపీ: నాన్నా! నత్త స్వతంత్రుడి నేనా?

రామ: జోనురా నాయనా! జోను. అందరం స్వతంత్రులమే, తల తల పెద్దలూ దండనాయకులూ తయారవబట్టే చేతం యిలా ముందుతోంది.

[కాంతం మళ్ళా హాల్లో ప్రవేశించును.]

కాం: ఆ ఇప్పేదేవో కాస్త నెమ్మదిగా చెప్పండి. కన్నులున్న మంటారందుకు?

రామ: చిత్తం. రాణిగారి భుకుం! ఏం చేస్తాం. (పెదిమ విరుస్తూ చేతులు తిప్పుతాడు కొడుకు వైపుతిరిగి.) నీకు యేంకావాలో అడగరా. నాయనా అడుగు. బాబూ అడుగు.

గోపీ: నేను స్వతంత్రుడి నేనా?

రామ: జోనురా! జోను. ఇకపోయి అడుక్కో.

గోపీ: నిజంగా నేను స్వతంత్రుడి నేనా?

రామ: జోను. నిజంగా నే. ఇంక నన్ను నేధించుకు తిడకు. చెప్పు.

గోపీ: నిజం?

రామ: (కోపంతో) జోనురా పిచ్చి

బెధవా! జోను.

గోపీ: అయితే ఇన పెట్టి తాళాలు నాకు అప్పగించేయ నాన్నా.

రామ: (కుర్చీలోంచి నుభుని లేచి నుంచుని) ఎందుకు??

గోపీ: ఆ జేజ రాత్రి - వరం పడిన రోజుని అమ్మతో నువ్వు చెప్పేవు కదూ; గోపీ స్వతంత్రుడ య్యాక ఇన పెట్టి తాళాలు వాడికే అప్పగించేస్తాను అని. కావలిస్తే అమ్మనడుగు. (తల్లి వైపు తిరిగి) ఏమమ్మా? నాన్న నీతో చెప్పలేమా?

రామ: ఆ!!! ఎంత నాటకం ఆడావురా! పిడుగా! (కుర్చీలో కూల బడి పోవును.)

కాం: (ముక్కుమీద వేలు వేసుకొనును)

ఆరోజు పని ఆమెకు నరక పేదనవలె నుండెను

—తరువాత స్నేహితురాలు పారిడన్ ను గురించి చెప్పెను నాకు ఎంతో అన్యస్తతగా ఉన్నది, నేను యింటికీ పోకాను. ఈ రోజులో నేను జాత్రగా పనిచేయ లేకున్నాను.

పారిడన్ ను కొంచెము వీరు యివ్వనీ. నా చేతి పందిలో నేను ఎల్లప్పుడు ఒక ట్యూబును వుంచుకొంటాను. నొప్పి వుందా? అవి నాకు నచ్చవు. అవి నన్ను తాడుతూ చేయును; నాకు మగతను కల్పించును.

కాని పారిడన్ మాత్రము పేదరకము. అది వాస్తవంగా మీకు సేద దీర్చును. ఈ బిక్లను కొంచెము పీటితో పుచ్చుకొని అది మీకు ఎంతగా ఉపకరించునో గమనించుడు.

కొద్ది నిమిషముల తరువాత:

ఎంత ఆశ్చర్యం.... నా నొప్పులన్నియు పోయి నేను వెనుకటివలె హాయిగా ఉన్నాను. ఇకముందు నేను పారిడన్ ను ఎల్లప్పుడూ వాడుతాను:

దీనిలో యాస్పిరిన్ గాని, మత్తు

మందులుగాని లేవు... పుచ్చుకొన్న

తరువాత విరుత్తాహ పరచె లక్షణములు కలుగవు.

సారిడన్ నొప్పిని పోగొట్టును!

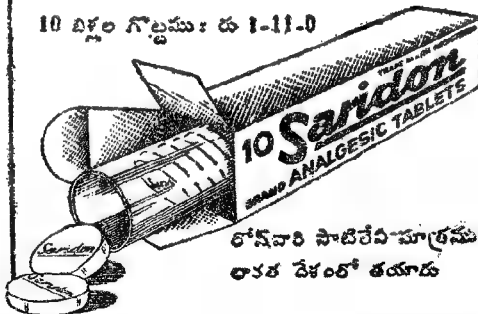
విహిస్తు రోజులలో: తలనొప్పి, నడుమునొప్పి, మరియు అలపు, పారిడన్ వల్ల త్వరగా నివారించబడునది ప్రీలకు తెలుసు.

జలుబలు మరియు జ్వరములు: సారిడన్ జ్వరమును తగ్గించును, మరియు జలుబును మాన్పును. ఆనహ్యమైన చెమటగాని, శీర్షకోశపు అకాంతులుగాని లేవు.

ప్రాప్య ఉత్తేజతారి: సారిడన్ వెమ్మడిగా ఉత్తేజవరచి మీకు మరల ఉత్సాహము విచ్చును. మీరు జాతగా పసుర్తులుగా ఉన్నట్లు మీకు తోస్తుంది. తరువాత అలపుతో మగతగా ఉండదు.

నొప్పిగా ఉంటే—
సారిడన్ ను పుచ్చుకోండి

10 బిక్ల గొట్టము: రూ 1-11-0

రోడ్లవారి సాటిలేదే మాత్రముతో
తాత దేశంలో తయారు

చెజ్జానవిధులు

"డాక్టర్"

138. మేఘాలనుంచి

ఉణుములు మెణుపులూ
ఎలాగు పుట్టుతున్నాయి?

అని పూమడినుంచి కె. బి. సరసింగరావు గారి ప్రశ్న. న్యూకాస్ల్ అనే పారిశ్రామిక నగరము ఇంగ్లండులో ఈశాన్యమాల నున్నది. అక్కడ ఒక గొట్టములోనుంచి వచ్చే ఆవిరిలో ఒక చెయ్యి పెట్టి, రెండో చేతిని ఆ గొట్టము మూతికి చేరువగా (ఒక పనివాడు) పెట్టినప్పుడు చేతికి గొట్టానికి నడుమ మెణుపులు వచ్చాయట. ఇది సాధ్యమే. ఆవిరి కణములు రాసిడివల్ల విద్యుత్ పురితాలయాయి. ఈ ఆవిరిలో చెయ్యి పెట్టనమువల్ల విద్యుత్ పురితకణాల విద్యుత్ చాపకము చేతికి పనివాడివంటికి అందింది. రెండో చెయ్యిని గొట్టాను కొన దగ్గరకి చాచినప్పుడు వంటబట్టిన విద్యుత్తు చాచిన ప్రశ్నకొనని పోగా, ఒత్తిడి ఎక్కువై, గొట్టానికి మెరుపు గా గెంతింది.

ఆకాశంలోని మెరుపులలో జరిగేది యిగ్గా ఇలాంటిదే. అయితే అది భారీవ్యవహారమా. సముద్రాలూ, నదులూ, చెరు

వులూ - వంటి జలాశయాల నీరు నూర్చుని వేడికి ఆవిరై తేలిక పడడమువల్ల గాలిలో పైకి పోతూ, రా పిడికి విద్యుత్ పురిత మాతుంది. ఇలాగ ఒక మబ్బులాగ ఏర్పడిన ఆవిరిలో విద్యుత్ చాపకము పెరిగి, భూమి యొక్క విద్యుత్తులో తనకి వ్యతిరేకమైన విద్యుత్తుని మేడల కొనలకి, చెట్లకొనలకి ఆకరిస్తుంది. ఈ రెండురకాల విద్యుత్తుల 'ఒత్తిడి' ఎక్కువైతే ఒక్క గంతులో ఇవి రెండూ కలిసి ఘోరిపోతాయి. రెండురకాల విద్యుత్తులూ అప్పు ఆస్తీ వంటివి. రెండూ చేరితే రెంటిస్వరూపమా మాయమాతుంది. ఇలాగ భన, బూద విద్యుత్తులూ చేరడమే మెరుపు అంటే. మెరుపుకి కారణము మేఘాలలోని ద్రవ్య మనడము సరికాదు, విద్యుత్ చాపక మనాలి. ఇక ఉణుమా? ఉణుము 'కరకర' మనే చణుకూ, దానితో బడబడ మని బయల్పేరే శబ్దమూ, రెండూ చేరినది. కరకర మన్నది విద్యుత్తు మేఘమునుంచి నేలకి గంటే మెరుపు గాలికణాల్ని వేదిం చడమువల్ల గాలిలో పుట్టే శబ్దము. ఈ చెణుకు పొడూగునూ పుట్టే శబ్దము తక్కిన మబ్బులనుంచి పరావర్తమై కొంత నేపు పాటు మనకి వివబడితే, దానినే 'ఉణుముట' అంటాము. మెణుపును మలుకొలా, పిడుగును చీలా అనడము తెలియని రోజు లలో తెలియని 'పెద్దలూ' తెలివితక్కువ. తెలియనిదానికి ఎడో దేవత సంబంధము కల్పించడము అజ్ఞానపుజాతులన్నిటిలోనూ కనబడుతుంది. నూర్చుణ్ణి చంద్రుణ్ణి, గ్రహాల్ని దేవతలన్నార పూర్వము. అవన్నీ చైతన్యములేని గోళాలు. దూరదర్శి నిత్యం చూస్తే నూర్చుగోళములో లేచే కాంతి వాయువులూ, మంటలూ, చంద్ర గోళములోని కొండలూ వాటి నీడలూ కనబడతాయి. మరి దేవతలనగా విమిటి? అలాంటివే ఉరుము మెరుముల వివరణాలూ.

పిడుగును నిర్వీర్యముచేయడానికి తాలూకాఫీసులవంటి భవనాల శిఖరాలమీద నిలిచే రాశి 'చెయ్యి', మబ్బులోని విద్యుత్తుని లాగే భవనాన్ని సురక్షితము చేస్తుండే దీనికి ఏమని పేరుపెట్టాలి? ఇంగ్లండు వజ్రానికి ప్రతి 'గరుత్మంతుని ఈక' అనా?

139. ద్వీపముల వలయాకారము

'అట్లాసు లో చూస్తే ప్రపంచంలో పున్న చిన్న చిన్న ద్వీపాలు అన్నీ కలయములోని ఒక భాగముమదిరిగా ఉన్నవి. దీనికి కారణము ఏమిటి? అని మద్రాసు నుంచే సి. యి. నైహూగారు అడుగుతున్నారు.

పెద్దదీవులలో ఆస్ట్రేలియా, గ్రీన్ ల్యాండ్, బోర్నియో, సుండ్రంగా లేపుగాని కొంత తీరికేని కలనూకారముగా కనబడుతుంది. చిన్నదీవులు, మడగాస్కార్, న్యూగిన్, బోర్నియో, జపాన్ దీవులూ, ఆర్కిటిక్ ద్వీపముజరీ, న్యూజిలాండ్, ఇంగ్లండ్ వంటివి సుండ్రంగా ఉన్నాయనలేము. దీవుల ఆకారమును గురించి ఆలోచించేముందు ఈ దీవులు ఎలాగు ఏర్పడి ఉంటాయి? అని ఆలోచించాలి.

భూమి వాయు రూపమునుంచి ద్రవ రూపమా, తర్వాత ఘనరూపమా పొంది చల్లారినప్పుడు గాని నీరు భూమిమీద ఏర్పడదు. నీరు ఏర్పడినప్పుడు సముద్రమంత ఒకే లోతు గలిగిఉండి ఉంటుంది. తర్వాత భూగర్భములోని శిలాద్రవాల కదలికవల్ల వచ్చే భూకంపాలవల్ల కొంత నేల లేచిపోయి, మరికొంత దిగిపోయి భూమిమీద ఎగుడుదిగుడులు ఏర్పడిఉంటాయని శాస్త్రజ్ఞుల నమ్మకం. పసిఫిక్ మహాసముద్రము అన్ని సముద్రాలకంటే లోతైనది. ఇది, భూమి ద్రవరూపమునుండి ఘనరూపానికి వస్తూఉండగా నూర్చుని ఆకర్షణ శక్తివల్ల 'కుప్ప'పడిన భూద్రవ్యము చివరకి విడుపులాగ (చంద్రుడై) విడిపోయి లోయ ఏర్పడితే ఆ లోయ చల్లారి చల్లారి, నీరు నింపుకుని తయారయిన సముద్రమని జెజ్జానకుల నమ్మకము. అందుకే పసిఫిక్ సముద్రతీరము సుండ్రముగా ఉండడమూ, పసిఫిక్ సము

అబలసుధ

ప్రతి కుసుమ వ్యాధియి. అకాం విహ్వల, ముతబద్ధము, ముతుకుల, పిడచనొప్పులు, తలనొప్పి, గుండెదడ. కాళ్ల లాగుడు, పాననీ మితము లేకపోవుట, విద్రవల్ల కుండుట, నడుమునొప్పులు. విలపనత, మంబద్ధము, హిస్టియా మొ. హరించును.

వీపాయ. 3/- వి. పి. య. 1/-
ఇండియన్ మెడికల్ పబ్లికేషన్,
లక్నో టాకెను రోడ్ - విజయవాడ-2

ద్రవులు అడుగు అన్ని సముద్రాల అడుగు లాగ శేనపురాతి నిర్మాణము కాక 'బహద్రా' అనే కఠినశిలనిర్మాణముగా కనపడుతున్నదని చెప్పారు. భూమి పై పొరలలో శేనపురాగ్నస్థి, లోతైన పొరలలో శేనపాల్లు శిలలు కనబడతాయి. అన్ని సముద్రాల అడుగు శేనపురాతి నిర్మాణమే. పసిఫిక్ సముద్రపుఅడుగులో శేనపురాగ్నస్థి లేవు. ఈ శేనపురాతిపొర చంద్రుడిలోకి చేరిపోయిందంటున్నారు శాస్త్రజ్ఞులు. పసిఫిక్ తీరమున - ఇటు ఆసియా తూర్పు తీరము, అటు అమెరికాల పశ్చిమతీరము పర్యటిమయము.

హిమాలయాలూ, రాశి పర్వతాలూ ఏర్పడడానికి భూమియొక్క పైపొరలు అడుగు పొరలమీద జరగడమే కారణ మంటున్నాడు వెజినర్. బట్టను జరిపితే పడే ముడతలలాగ హిమాలయాలూ, ఆల్పైన్ పర్వతాలూ, రాశి పర్వతాలు ఏర్పడాయంటాడు. ఇది శేవలము ఊహాచిత్రము కాదని, మన చేత ములో కలకపురివద్ద 'తాల్చెర్'లో కనపడే ప్రభూతకాలపు మంచు చిహ్నాలూ, హిమాలయాలమీద 7000 అడుగుల ఎత్తున దొరికిన చేపలఫాజులు చిహ్నాలూ సాక్ష్యము ఇస్తున్నాయి. ఇలాగ ఇండియా ఉత్తరానికి జరగడములో, పర్వతసీమల బరువుకల కలిసిరాక, సగము ప్రయాణములో తెగిపోయి నిల్చిపోయిన భూభాగాలే లంక, మెడగాస్కర్ వంటి దీవులు. భూమి చీలిపోయి జరిగిపోవడము వల్లనే అమెరికాల తూర్పు తీర మూ, యూరప్, ఆఫ్రికాల పశ్చిమతీరము ఒక వానిలో ఒకటి పట్టేబట్టున్నాయట. నూజిలండు ద్వీపాలు విరిగిన ద్వీపపు రెండు ముక్కల లాగుంటాయి. బ్రిటిషు సామ్రాజ్యాండా అరేబియా దక్షిణపుటందూ కలిసి ఉండినట్టూ, గ్రీన్లండ్, ఆర్క్టిక్ ద్వీపాలూ ఉత్తర అమెరికాతో కలిసివుండి నట్టూ గోచరిస్తాయి.

ద్వీపాల ఆకారానికి ఇన్ని కారణాలు కనబడుతున్నాయి. కనక గుండ్రంగా వుంటాయని బారుగా నిశ్చయించలేము. మనకి నేడు గోచరించే గుండ్రన యుగాల తరబడిని సముద్ర తరంగాల తాకిడివల్ల ఏర్పడి ఉంటుందన్నా పొరపాటు కాదేమో.

చిట్టి ప్రశ్నల జవాబులు

—వస్తువులు పొరదర్శకములూ సపారదర్శకములూ అని రెండు విధాలు. గాజానీయా వంటివి వెల్లురును తమలోనుంచి పోనిస్తాయి. ఇవి పొరదర్శకములు. అట్లా, క్రా వెల్లురి తమలోనుంచి పోనివ్వవు.

ఇవి సపారదర్శకములు. మన చర్యమూ నెత్తురూ సగం సగము పొరదర్శకములే. కనక బ్యాటరీలెటు వెలిగించి దానిమీద చెయ్యి పెట్టినప్పుడు వెల్లురు నెత్తురులో నుండి చొచ్చుకుని రావడంలో కొంత మాత్రమే రాగలిగి, ఆ కొంతయైనా చెదిరి చెదిరి రావడంవల్ల యెముకలనీడ సరిగ్గా కనపడక చేయి ఎర్రగా కనబడుతుంది.

—అవును. రైలుపెట్టెలో ఎగిరే కీటకమునకు రైలుగట్టుమీదనుండి గుర్తించినచో రైలుకంటే ఎక్కువ వేగమే వున్నట్లు తెలుస్తుంది. రైలులో కూర్చున్నవారికి మాత్రం కీటకముయొక్క వేగములోనుండి రైలువేగమును తీసివేసినప్పుడు మిగిలే వేగముమాత్రమే కీటకమునకు వున్నట్లు కనబడుతుంది. కీటకము రైలు లోకట్టుమీద వాలినప్పుడు రైలు తన వేగముతోనే దానిని తీసుకుపోతుంది కాదా! ఇప్పుడు కీటకము ఎగిరిన దనుకుంటే, గట్టుమీదనుంచి చూసేవారికి దాని వేగము రైలు వేగముకన్న ఎక్కువగా కనబడడములో విచిత్రమేమిటి? కీటకమునకు ఈ వేగము అలవడుటకు అది ఒక్కమార్తెనా రైలుపెట్టెమీద వాలడం అవసరం.

—భూమిమీద చేసిన ప్రయోగముల వల్లా, భూమిమీద సాధనములవల్లా, భూమి నూర్చునిచుట్టూ తిరగడానికి కదుల్తున్నట్లు నిరూపించ వీలులేదు. కాని ఒక విధాది పొడూనునీ నక్షత్రాల స్థావరాన్ని పరిశీలిస్తే నక్షత్రాలన్నీ అతిచిన్న వస్తువులలో తిరుగుతున్నట్లు కనపడతాయి. ఒక నక్షత్రము కాదు నక్షత్రాలన్నీనూ! ఈ సంగతిని సరిచెప్పడానికి భూమైనా నూర్చుని చుట్టూ తిరుగుతుందనాలి, ఆ నక్షత్రాలైనా చిన్న వస్తువుల్లో తిరుగుతున్నాయనాలి. ఒక్క భూమికి గమనం వున్నదనుకుంటే పైన చెప్పిన గమనాలన్నీ వాస్తవమైన గమనాలు కావని తేలుతుంది. "రక్తిక గ్రహాన్ని నూర్చుని చుట్టూ తిరుగుతున్నట్లుగా దృష్టాంతం లున్నప్పుడు భూమి మాత్రం ఎందుకు తిరుగుతున్నదనుకో కూడదా" అని శాస్త్రజ్ఞులు ఆలోచించి భూమే నూర్చునిచుట్టూ తిరుగుతున్నది అనే నిర్ధారణకు వచ్చారు.

—నూతిలో గాని చెరువులో గాని చనిపోయిన మనిషియొక్క శరీరము నానిపోయి ఉబ్బిపోవును. ఆ మనిషి శరీరముయొక్క బరువు మాత్రము నీటిలో సున్నంతవరకు మారుదు. అదే బరువుకు పరిమాణము హెచ్చగుటవల్ల ఆ శరీరపు సాంద్రత తగ్గును, అందువలన ఆ శరీరము తేలిపోవును. చనిపోతూన్న మనిషిని గాని జంతువును గాని

రామూతండి: నేనన్నో సారులు చెప్పా వాడికి-చరిత్ర బాగా చదివి ఏడవరా - అని. వాడు నా మాట వింటేనా. వాడు అందులోనే తప్పాడు. పెధవ...

రామూతల్లి: మీరుకూడా అలాగ అంటారేమిటండీ! ఆ పేరిచ్చిన వాడెవరో గాని మన అబ్బాయి పుట్టకముందు జరిగినదంతా అడిగేడట. పాపం వాడికి మాత్రం ఏమి తెలుస్తుంది? చెప్పండి?

కాటామీదపెట్టి తూచి చూచినచో చనిపోవుటవల్ల ఒక జీవి బరు వెక్కిరిచనే పోవట్టి అపోహయే అని తేలును.

—మేఘాలకు వర్షము వుండుటకు కారణము ఆ మేఘాలనుండి మనకు చేరే వెల్లురుకు రంగు వుండడమే. నూర్చుని వెల్లురు మేఘముపై పడినప్పుడు, మేఘముయొక్క ముఖమువద్దనుంచే పరావర్తమై మనకు వచ్చే వెల్లురు నూర్చునివెల్లురువంటినే కనక సామాన్యముగా మేఘములు తెల్లగా కనబడును. మేఘముయొక్క ముఖమునుండి కాక పృష్ఠభాగమునుండి పరావర్తమై మనకు చేరే తెల్లని రక్తి మేఘములోనుండి చొచ్చుకుని తెల్లటి వచ్చునప్పుడు ఆ మేఘములోనుండు నూక్ష్యమైన దుమ్ము కణములూ బొగ్గు కణములూ చేరి తెల్లని వెల్లురులోని రంగుల నన్నిటిని విరజిమ్మివేసి ఎరుపుని నారింజ రంగునీ మాత్రము వదలుటవల్ల ఆ రంగుల వెల్లురే మనకంటికి చేరి ఆ మేఘములు ఎర్రగా గాని నారింజరంగుగా గాని కనపడును.

—విశే గాలులు, భూమిపై ఒక ప్రజే శమునకునూ యింకోక ప్రజే శమునకునూ గల ఉష్ణతా భేదమువలన కలుగుచున్నవి. ఎంతో వేడికి నేల వేడెక్కి దానిమీది గాలికూడా వేడెక్కి పలదనెపోవడంవల్ల, చల్లగానూ దట్టముగానూ వున్న సముద్రముమీది గాలి భూమిమీది గాలియొక్క పలచదనమును భర్తీ చేయడానికి భూమిమీదికి విసురుతుంది. భూమిమీద విశే గాలులన్నిటికీ యిలాంటి కారణాలే చెప్పకోవచ్చు.

“భ విష్య త్త నా దే”
ఫోటో : శ్రీ ఆర్. సి. రంగారావు - పోలవరం.

అవనియంతా నెద్ద అక్షయవాత్ర !

అఖిలేశు హస్తమే అన్నపూర్ణమ్మ !

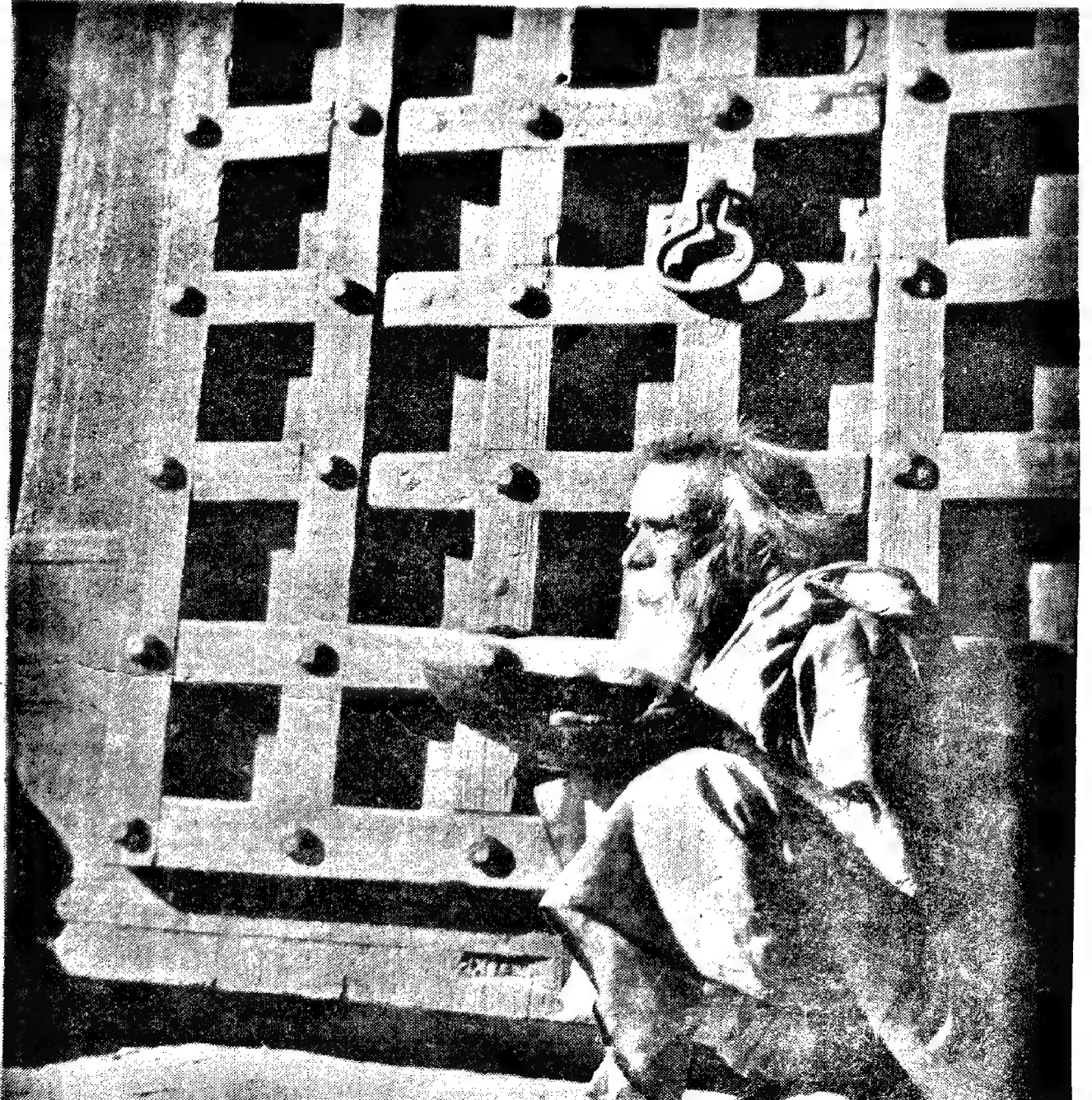
...

అన్నమో అమృతమో అకొన్న పేదకో

కన్నతల్లీ! బ్రతుకునిండ భిక్షాండేహి !

(కృష్ణామ్మ)

ఫోటో శ్రీ ౩ ఎమ్ ఈశ్వరబాబు—కుదాను

బొమ్మలిల్లు

-ఎత్తుకువై యెత్తు-

రచన: శ్రీమతి ద్రోణాదుల సరోజినీదేవి

పండుగరోజుని
వేడుకకోసం
అత్తారింటికి
అల్లుడుపోతూ
తోడుగ మిత్రుని
తీసుకు వెళ్ళెను.

పిసినిగొట్టు
ఆ అత్తా మామలు
వచ్చిన మిత్రుని
పంపుట యెట్లని
“గుస గుస” అన్నో
చేశారు
గుట్టుగ యెత్తోక
ఓకారు.

పీటలు వేసి
ఆకులు వేసి
నన్నని బియ్యపు
తెల్లని అన్నం
గా రలు బూరలు

బజ్జీబోండా
పెరుగూ పెరుగు
ఒక విస్తరిలో
మస్తుగ బెచ్చారు.

నంకటి సుద్ద
కారపుముద్ద
రెండవ విస్తరి
నందుంచారు.

వడ్డనలంతా
చూచిన మిత్రుడు
అల్లునికంటే
ముందుగ లేచి
కాలూ చేయూ
కడిగి మెల్లగా
మొదటి విస్తరికి
ముందుకు చేరెను.

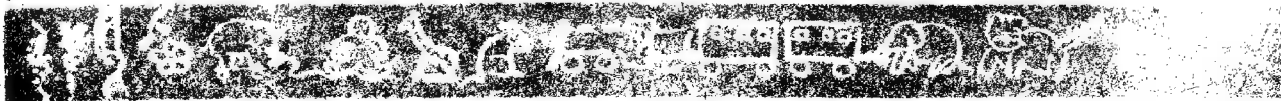
అల్లుడుకూడా
తప్పని సరిగా

రెండవపీటను
చేరాడు.

గుండెలు జారిన
అత్తామామలు
“ఇక్కడ కాదు
మీరక్కడ నేనని”
మిత్రుని చూచి
చెప్పారు.

“ఇక్కడ అయినా
మరెక్కడ అయినా
ఒకటే” నంటూ
విస్తరిపట్టుక
మిత్రుడు వెంటనే
లేచాడు.

అత్తామామలు
బామ్మల్లాగ
విక్కచచ్చి
నిల్చున్నారప్పుడు.

అద్దెబోటులో -

మొచ్చడిగా ముగ్గురు

(కుక్క సంగతి సరే సరి!)

10

పడవలో ప్రంజేవాడికి, పడవతాడు లాగేవాడికి మధ్య సానుభూతి అనేది కొరతబడినప్పుడు ఎటువంటి పరిస్థితి ఎదురయ్యేదీ నేనూ జార్జి యిదివరకు ఒకసారి 'వాట్సన్' వద్ద స్వయంగా చూశాం. అక్కడ పడవలాగేవాళ్ళ కాలిబాట నెమ్మది నెమ్మదిగా నీటి మట్టానికి దగ్గరకి జరిగి జరిగి, కొంతమేర అసలు నీటి లోనే మునిగిపోయి ప్రంటుంది. నేనూ జార్జి అవతల గట్టుమీద కూర్చోని చుట్టుపట్ల జరిగేవన్నీ చూస్తున్నాం. అలా కొద్దిక్షణాలు గడిచేసరికి నీటిమీద చిన్నబోటు ఒకటి మహా వేగంగా రావటం కనిపించింది. ఆపడవకి అంత వేగం ఎలా వచ్చిందా అని పరీక్షగా చూశాం. చూస్తే—ఆపడవని లాగుతున్నది చూమాలు మనిషి కాదు: మంచి బలమైన గుర్రం! ఆగుర్రం మీద ఒక చిన్నకుర్రాడు కూర్చోని వున్నాడు. బోటులో అడ్డదిడ్డంగా ఎవరో ఐదుగురు మనుష్యులు నిద్రమత్తుగా పడివున్నారు. అందరిలోకి చుక్కాని పట్టుకొన్నవాడు మరీ నిద్రమత్తుగా వున్నాడు.

"అటుచూడు! ఆపడవ తాడు వున్నదే—అది గనక యిప్పుడు యింకేదైనా పడవతాడుతో పెనవేసుకు పోయిందంటే బలే మజాగా వుంటుందిలే!"

అన్నాడు వుబుసుపోని మాజార్జి. సరిగ్గా వాడు ఆమాట అన్న నమయానికే అంతవని జరిగి వూరుకొంది. దాంతో ఆపడవ పెద్దచప్పుడు చేసుకొంటూ గట్టు ఎక్కిసింది. నలభై వేల తానులు ఒక్కసారిగా చింపితే ఎటువంటి చప్పుడు అవుతుందో అటువంటి చప్పుడు అయింది. ఆకుదుపుకి పడవలోనుంచి యిద్దరు మనుష్యులు, ఒక పెద్దగోనెనంచీ మూడు తెడ్లు విసిరేసినట్లు యవతలకి వచ్చిపడ్డాయి. ఒకటిన్నర సెకండు కాలం గడిచేలోగా మరోయిద్దరు మనుష్యులు పడవకి అటు వైపునుంచి దొర్లుకొంటూపోయి పగలిపోయిన సీసాల మధ్యా, చెల్లాచెదురైన చేతినంచుల మధ్యా కుప్పన కూలబడిపోయారు. అందరిలోకి చివరివాడు యింకో యిరవై గజాలదూరం గాలిలో కొట్టుకుపోయి, అక్కడ నేలని తలతోతాకి అట్టేవుండి పోయాడు.

పడవలోని సరకులంతా యీ విధంగా తగ్గి పోవటంచేత, పడవ తేలికై నేలమీద యింకా వడిగా కదలిపోతోంది. అవతల గుర్రంమీద కూర్చున్న కుర్రాడు యిదేమీ గమనించకుండా, వాడి వుషారు కొద్దీ గుర్రాన్ని అదిలించి గాలి చీయించాడు. ఇవతల యీ ఐదుగురూ కొంతనేపటికి తెప్పరిల్లి, కల మధ్యలో మేల్కొన్న మనుష్యుల్లాగా, ఏ జరిగిందీ బోధపడక ఒకళ్లవంక ఒకళ్లు కళ్లు అప్పగించి చూసుకొంటున్నారు. అసలుజరిగిన సంగతేమిటో వాళ్లకి

మూలం :

జెరోమ్ కె. జెరోమ్

అనువాదం :

విశ్వత్యుల నరసింహమూర్తి

ముచ్చటగా ముగ్గురు

బోధపడటానికి బాగా ఐదారు నిమిషాలు పట్టింది. అది తెలిసిరావటంతోటే అందరూ కంగారుగా బోటు కోసం కేకలు పెట్టటం మొదలుపెట్టారు. గుర్రంమీద కూర్చున్న కుర్రాడిని ఆగమని గొంతులు చించుకు అరుస్తూ వాడివెనక పరుగెత్త నారంభించారు. వీళ్లు ఎంత అరిస్తేవీ, ఆగుర్రంమీద కూర్చున్న కుర్రాడు వాడిఆటల్లో వాడు పడి వీళ్ల అరుపులు ఎంతకీ విని పించుకోలేదు. నేనూ జార్జి, వాళ్లంతా కనుమూపు మేరదాటి పోయేదాకా ఆవిశోదం చూస్తూ అలానే వుండిపోయాం.

వాళ్లకి అల్లాంటి దురవస్థపట్టిన్నందుకు నాకు ఎంత మాత్రం విచారంలేదు. లేకపోగా— వీళ్లలాగా పడవలకి గుర్రాలనుకట్టి, ఆగుర్రాలని తోలేపని చంటి కుర్రాళ్లకి అప్పగించే వాళ్లకందరికీ (అల్లాంటి వారు చాలామందే వుంటారు) యీశాస్త్ర జరగా ల్పించేదని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకొంటున్నాను. ఏమంటే—యీలాంటి తెలివితక్కువ పనిచేసినందువల్ల అపాయం వాళ్లకి ఒక్కళ్లకేకాదు; నదిలో ప్రయాణం చేసే పడవలన్నిటికీ ఏ ప్రమాదంజరిగినా జరగవచ్చు. వాళ్ల పడవతాడు వచ్చి, ఏపాపమూ ఎరుగని మీపడవ తెరచాకొయ్యని చుట్టేసి, మీబోటునే తలకిందులు చేసి పారవేయవచ్చు. అల్లాంటిప్పుడల్లా మనం ఒక్కటే పనిచేయవలసి వుంటుంది: మనబోటువున్న చోటనే వుంచి, తెరచాప కొయ్యచివరి భాగంతో వాళ్ల పడవనీ ఆపడవతాడునీ దూరంగా తోసెయ్యటమే!

వీటి మాటకేంగాని — పడవతాడు లాగేపని పడతుల పాలపడినప్పుడు పడవల్లోవుండే వారి అనుభూతి బలే చమత్కారంగా వుంటుంది. ఎంత చమత్కారంగా వుంటుందంటే—జీవితంలో ప్రతి ఒక్కరు ఒక్కసారైనా ఆ అనుభవాన్ని పొందితీరాలని విస్తుంది. మీరు ఎప్పుడైనా చూడండి — పడవతాడు లాగే ఆడపిల్లల సంఖ్య మూడుగా వుంటుంది. ఇద్దరు తాడు పట్టుకు గుంజతూవుంటే, మూడోపడుచు మాటి మాటికీ వాళ్లచుట్టూ తిరుగుతూ పగలబడి నవ్వుతూ వుంటుంది. వీళ్ల నవ్వులాట సామాన్యంగా వాళ్లనివాళ్లే ఆతాడుతో కట్టేసుకోవటంతో ఆరంభమౌతుంది.

అంతటితో పడవలాగటం మానేసి ముగ్గురూ నేల మీద కూలబడిపోయి, పగలబడి నవ్వుతూ ఒకళ్ల కాళ్లకి చుట్టుకుపోయిన తాడుని రెండోవాళ్లు విప్పటానికి ప్రయత్నిస్తారు. విప్పకోవటం ఎంత తీరుగా వుంటుందంటే, కాళ్లకిపడ్డ బందాలన్నీ సొంతం విప్పే సరికి ఆతాడే వాళ్లమెడలకి వుచ్చులా తగులుకుపోయి వుంటుంది. వుచ్చులు వూడదీసుకోబోయి మరింత బిగించు కొంటారు. ముగ్గురికీ గుడ్లు పెట్టుకొచ్చినంత పని అవుతుంది. నానా తంటాలుపడి అన్యాయపుచావు తప్పించుకు బయటపడతారు. ఆతాడుని పట్టుకు సాగ దీసి పడవనిపట్టుకు యీడ్చివెయ్యటం మొదలు పెట్టు తారు. కాస్తేపు భూమిమీద కాలు ఆనకుండా పరుగులు తీస్తారు. ఇంత ఆర్భాటంగానూ బయలుదేరి, తీరా వందగజాలైనా పోకముందే ముగ్గురూ అలిసి పోయి, వెకిలినవ్వులు నవ్వుకొంటూ గడిమీద కూలబడి పోతారు. వాళ్ల ఆనవ్వుల సందడిలో పడవకాస్తా నది నట్టనడానికి కొట్టుకుపోయి అక్కడ గిరుక్కున వెనక్కు తిరుగుతుంది. పడవలోవున్న మీబోటివాడు ఏం చెయ్యటానికి తోచక తికమక పడుతుంటే, వాళ్లు అప్పటికీ తెలివితెచ్చుకొని, మళ్లీ యికయికలు పక పకలు ప్రారంభిస్తారు.

“చూడవే! ఆపెద్దమనిషి. పడవతో నహా నది నట్టనడానికి ఎట్లాపోయాడో” అంటూ ముగ్గురూ ఎక్కడలేని ఆశ్చర్యాన్నీ వెలిబుచ్చుతారు. ముగ్గురూ కలిసి మళ్లీ పడవతాడు పట్టుకు ఒక గుంజ గుంజతూవుండగా, వాళ్లలో ఒక వయ్యారిభామకి గొనుపిన్ను సరిచూసుకోవలసిన అవసరం అర్థంబుగా కలుగుతుంది. ఆ పనికోసం మిగిలిన యిద్దరు కూడా పట్టుపదిలేస్తారు. దాందో పడవ ఒకమూలకి తోసుకుపోయి గట్టు ఎక్కేస్తుంది.

ఇంత యిలా వాళ్లని నమ్ముకొంటే లాభం లేదని, పడవలోని పెద్దమనిషి తానే ఒడ్డుమీదికి దూకేసి, తనబలాన్ని అంతటిని ప్రయోగించి పడవని నీళ్లలోకి నెట్టేసి, తాను గబగబా పోయి అందులో ఎక్కి కూర్చుంటాడు. ఇకనైనా వెరివేషాలు మానేసి

ఎక్కడా ఆగకుండా పడవ లాగమని ఒక్క కేక పెట్టుతాడు.

ఈయన అంటున్నదేమిటో సరిగా వినిపించో కుండా, వాళ్లు అక్కణ్ణుచే “ఏమిటి కావాలిమీకు?” అని కేకేస్తారు.

“ఆగకుండా పోండి?”

“ఎక్కడకి పోమంటున్నాడు?”

“పల్ల కాట్లోకి! ఎక్కడా ఆగకుండా పోమంటున్నాను.” అని ఆ పడవలో మనిషి గొంతు చించుకు అనుస్తాడు. అప్పటికీ వాళ్ల కామాట సరిగా వినపడదో, వినపడినా బోధపడదో —

“ఒసే! ఏమిటి! ఆయన ఏమిటో అంటున్నట్లు న్నాడే. కాస్త వెనక్కి వెళ్లి ఆయన గోలఏమిటో కనుక్కు రద్దూ!” అంటుంది వాళ్లల్లో ఒకపడుచు. రెండోది వెనక్కివచ్చి “ఏం జరిగిందీ? ఏం కావాలి మీకు?” అని ఏమీ ఎరగనట్లు అడుగుతుంది.

“అ! ఏమీ అక్కరలేదు. మీరు ఎక్కడా ఆగకుండా పోతే అంతే చాలు.”

“ఏం? ఎందుకు ఆగకూడదు?”

“ఎందు కేమిటి? దిబ్బలు! మీరా వరసని అడుగు అడుగుకీ ఆగుతూవుంటే యిక్కడ చుక్కాని పట్టలేక ఛస్సున్నాను. కాస్త పడవవిషయం కూడా జ్ఞాపకం బెట్టుకొని ముందుకి పడవండి.”

“ఏమిటి పెట్టుకోమంటున్నాడు?”

“పడవనంగతి — జ్ఞాపకం పెట్టుకో మంటున్నాను.”

“ఓ! దానికేం — నిక్షేపంలా జ్ఞాపకం పెట్టుకొంటాం. ఆమాట మిగిలినవాల్లిద్దరికీ కూడా చెప్తాను. అన్నట్లు — మేం పడవ తాడు లాగుతున్నందువల్ల మీకేమీ యిబ్బందిగా లేదుగదా?”

“ఎబ్బే! ఏమీలేదు. అందులోనూ మీరు పడవలాగటం మహా పనందుగా వుంది. కాకపోతే ఎక్కడా ఆగకుండా ముందుకిపోతే యింకా బాగుంటుంది. పోయిరా!”

“మంచిది. చూడండి. పడవ అడుగుభాగాన నాశాలువ వున్నది: కాస్త తీసి యిటు పడేస్తారా?”

ఆపెద్దమనిషి నడుములు పడిపోయేటట్లు పడవలోకి వొంగి అక్కడవున్న నరుకులు అన్నీ గాలించి

ఆశాలువని వెతికి పైకితీసి ఆవిడచేతికి అందించేలోగా, రెండోపిల్ల వస్తుంది — తనకీ తన శాలువతో అవసరం వచ్చిందని. మూడోపిల్లకి కూడా శాలువ అవసరం అవుతుందేమోనని దాన్నికూడా పట్టుకెళ్తారు కానీ, ఆపిల్ల తనకీవ్వదు అక్కరలేదంటుంది. ఆశాలువని వెక్కిరించి యిచ్చేసి, ఆ మూడోపిల్ల తాలూకు దువ్వెన ఎక్కడోవుందని చెప్పి, అది కొంచెం వెతికి తమచేతికి యిమ్మంటారు. ఈ తతంగ మంతా పూర్తి అయ్యేసరికి యిరవైనిమిషాలు పట్టుతుంది. మళ్లా పడవ కదిలి మలుపు తిరిగేలోగా అక్కడ వాళ్లదారికి అడ్డంగా ఒకఆవు పడుకొని వుంటుంది. దాన్ని అది లించి బెదిరించి లేవగొట్టటానికి ముగ్గురూ పడవతాడు వదిలేస్తారు.

ఈ విధంగా పడవలాగే పని పడతులకి అప్పగించినప్పుడు ఎదురయ్యే బాధలకి అంతం అంటూ ఎన్నటికీ వుండదు.

మళ్లీ మానంగతికి వద్దాం. ఆశార్జిగాడు నానా తంటాలూపడి కొంతనేపటికి మాపడవతాడుని సరిచీసి ‘పెంటన్ హుక్’ దాకా ఏగొడవా లేకుండా పడవని యీడ్చు కెళ్లాడు. అక్కడకి చేరేసరికి పడకలు ఆరు బయట వెయ్యటమా, పడవలోనే ఒకమూల ముడుచుకు పడుకోవటమా అనే సమస్య చర్చకు వచ్చింది. చివరి కెలాగైతేనేం ఆరాత్రికి పడవమీద పడుకొందామనే నిశ్చయానికే వచ్చాం. కాని ఒక చిక్కు వచ్చింది. పెంటన్ హుక్ దగ్గరే మజిలీ వేద్దామా అంటే అప్పటికి యింకా పొద్దు కూకటానికి చాలా ఆలస్యంవుంది. కాబట్టి అప్పుడే పక్కలుపరిస్తే చూసేవాళ్లకి బాగుండదు. ‘సైయిస్’ దాటి మూడున్నరమైళ్ల దూరంలోవున్న ‘రన్నిమిడ్’ దాకా ఆలిగిని పోదామనే నిర్ణయానికి వచ్చాం. అక్కడ చెట్లూ అని దట్టంగా పెరిగి చూడ ముచ్చటగా వుంటుంది. అటు వంటిచోట ముడుచుకుపడుకొన్న ప్రాణానికి హాయిగా వుంటుంది.

అప్పటికేమిటో అలా అనుకొన్నాం కాని, మొదట అనుకొన్నట్లు ‘ఆపెంటన్ హుక్’ దగ్గరే ఆగిపోయినా బాగుండేదని ఆతరువాత అనిపించింది. పొద్దుటింతలైతే ఏటికి ఎదురుగా మూడు నాలుగుమైళ్లు వెళ్లవలసి వచ్చినా అట్టే కష్టమనిపించదు. అదే

★ ముచ్చటగా ముగ్గురు ★

పగలంతా పడవ లాగి లాగి వున్న మీదట పొద్దుకూక బోయేవేళకి ఏటికి ఎదురు వెళ్లమంటే ఎవడికైనా చచ్చినచావు అవుతుంది. చుట్టూవుండే ప్రకృతి దృశ్యం ఎంత మనోరంజకంగావున్నా, మనస్సు దాని మీదికిపోదు. పడవ అరమైలు దూరం ప్రయాణంచేసే సరికి, మైలుదూరం ప్రయాణం చేసినంత హైరానా అవుతుంది. అటువంటి పరిస్థితుల్లో ఎంత వాగుడు కాయకీ కూడా మాట్లాడటానికి ఓపికలేకుండా పోతుంది. నవ్వు అనేది అసలు ఎంతప్రయత్నంచేసినా పెదిమలమీదికి రాదు. ఎప్పటికప్పుడు మీపడవ ఫలానిచోటికి వచ్చిందని మీకు మీరే నమ్మలేకపోతారు. మాటి మాటికీ మ్యాపుతీసి చూస్తుంటారు ఒకదశకు వచ్చేసరికి యామ్యాపు అంతా తప్పలతడిక అనిపిస్తుంది. మీ మానానికి మీకు పదిమైళ్లు ప్రయాణంచేసినట్లు అనిపిస్తుంది కానీ, పదిమైళ్లలోపుగా తగలవలసిన లాకు ఎంతకీ తగలక పోయేసరికి, ఎవడో దగాకోరు యిటీవలి కాలంలో అక్కడవున్న లాకుని పూడపీకి పట్టుకుపోయి వుంటాడని పిస్తుంది.

ఇదివరకు ఒకసారి పడవప్రయాణంలో యిలాగే క్రిందుమీదు అయ్యాను. ఇప్పుడీ సందర్భంవచ్చింది కనుక ఆకథ యిక్కడకొంచెం చెప్తాను. ఆరోజున నేనూ, మాతల్లి తరపున చుట్టం ఒకపడుచుప్పిల్ల 'గోరింగ్' వైపుకి పడవలో వస్తున్నాం. అప్పటికే పొద్దు కుంకించేమో చప్పున ఆపూరుచేరి పోవాలని తొందర పడుతున్నాం. నామాట ఎల్లావున్నా, ఆ అమ్మాయి మాత్రం తహతహలాడి పోతున్నది. 'బెన్ నన్ లాక్' దగ్గరికి మాపడవ వచ్చేసరికే సాయం కాలం ఆరున్నర అయింది. అప్పటికే కప్పెడు కప్పెడు చీకటిపడుతున్నది. అవతలచీకటి పడుతున్నకొద్దీ యివతల యివిడిగారి గుండెదడకూడా ఎక్కువ కా సాగింది. భోజనాల వేళకైనా 'గోరింగ్' చేరి పోకపోతే వీల్లేదని ఆవిడ అప్పుడే పైకి అనేసింది. నా అభిప్రాయం కూడా అదేనంటూ, ఎందుకైనా మంచిదని జేబులోనుంచీ మ్యాపు పైకి తీశాను. 'బెన్ నన్ లాక్' తరువార వచ్చేలాకు

'విల్లింగ్ ఫర్డ్ లాక్! అప్పటికి దానికి యింక ఒకటిన్నర మైళ్ల దూరంలో వున్నట్లు ఆమ్యాపును బట్టి పోల్చుకొన్నాను.

"ఇంకేం! విల్లింగ్ ఫర్డ్ లాకుకి ఏడు గంటల్లోగా చేరిపోతాం. ఆతరువాత యింకొక లాకేవుంది. నితే పంగా భోజనాల వేళకి వెళ్లిపోవచ్చు!" అన్నాను. దాంతో నాకూ ధైర్యంవచ్చింది. గట్టిగా నకిలించి, పట్టుగా తెడ్లువెయ్యటం మొదలుపెట్టాను.

పడవ చాలాదూరం ప్రయాణం చేసినట్లు అనిపించింది. బిడ్డకూడా దాటివచ్చేశాం. అప్పటికి నాకు ఎందుకో అనుమానం తగిలి, "ఏదైనా లాకు తగిలిందేమో నువ్వేమైనా గమనించావా?" అని ఆవిడని హెచ్చరించాను తనకి కూడా లాకు ఏదీ తగిలినట్లు అనిపించటం లేదని ఆవిడ సమాధానం చెప్పింది. అయితే యింకాముందే వుంది కాబోలు లెమ్మని యింకా జోరుగా తెడ్లువెయ్యటం మొదలుపెట్టాను. మరొక ఐదునిమిషాలు గడిచాయి. లాకు కనిపిస్తుండేమో ఆవిణ్ణి కాస్త కనిపెట్టి చూడమన్నాను. కనుచూపు మేర దూరంలో ఎక్కడా లాకువున్నట్లు తన దృష్టికి ఆనటంలేదని ఆవిడ చెప్పింది.

అక్కడికి ఆవిడ ఏమైనా అనుకొంటుండేమో అని భయపడుతూనే "లాకు అనేది అసలు ఎలా వుంటుందో నీకు బాగా తెలుసా?" అని అడిగాను.

ఆప్రశ్నకి ఆవిడ ఏమీ అనుకోలేదు కానీ, కావాలంటే నన్నే చూడమన్నది. తెడ్లు కిందపడేసి, పడవలో లేచినుంచొని లాకుకోసం నాలుగుమూలలా వెతికాను. ఆమనక వెలుతురులో మైలుదాకా నదీ జలా లే పరుచుకొని వున్నాయి కాని, ఎక్కడా లాకు కనిపించలేదు.

"అయితే మనం దారితప్పి వచ్చామంటావా?" అని ఆవిణ్ణి బిక్కు బిక్కుమంటున్న గుండెలతో అడిగాను. దారి తప్పటానికి నిజానికి ఏమీ అవకాశం లేదని నాకు బాగా తెలిసి వున్నప్పటికీ, ఎందుకనో అప్పుడువున్న పరిస్థితిలో, దారితప్పి కొండరాళ్లకి కొట్టుకో పోతున్నామని పైకి అనేకాను.

ఆమాటతో ఆవిడకివున్న కాస్త ధైర్యం ఎగిరి

చక్కపోయింది. పసిపిల్లలాగా ఒకటే ఏడుపు లంకించుకొంది. ఆపడుపులు, పెడ బాబుల్లోనే, యిద్దరమూ ఆ వేళ ఏ కొండరాయికో గుద్దుకొని చచ్చి పోబోతున్నామనీ, నాలాంటి చార్వాగ్యుడితో తాను బయలుదేరినందుకు యింక పెద్దకాస్తీ అవుతోందనీ అనెయ్యటం మొదలు పెట్టింది.

ఆవిడని ఎలాగైనా పూరుకోబెట్టాలని నానా యాతనలు పెట్టాను. ఇదంతా పూరికే వేళాకోళం కోసం కావాలని యిలా చేశానని చెప్పాను—అక్కడికి! లాకు యింకా కనపడకపోవటానికి ఏదో ఒక కారణం చెప్పాలి కాబట్టి, నేను అనుకొంటున్నంత వేగంగా తెడ్లు పడటంలేదనీ, అందుచేతనే యింకా పడవ లాకు చేరుకోకుండా వుందనీ చెప్పాను. ఎన్ని చెప్పినా ఆవిడ పూరుకొనేట్లులేదు. నేనే గుండె రాయి చేసుకొని, లేనికత్తి తెచ్చుకొని యింకా జోరుగా తెడ్లు వేశాను.

ఎంతదూరం పోయినా లాకు కనిపించక పోయే సరికి నాకే గుండె జారిపోయింది. మళ్ళీ మ్యాపు పైకి తీసి చూశాను. అందులో శుభ్రంగా వ్రాసివుంది. 'బెన్ సన్ లాక్'కి ఒకటిన్నర మైళ్లు దిగువగా 'వెల్లింగ్ ఫర్ట్ లాక్' వున్నట్లు సమ్మతంగా వ్రాసివుంది పోనీ మ్యాపు ఏమైనా తప్పుడు మ్యాపాలంటే నిశ్చయం లాంటి మ్యాపు. అదీకాక 'వెల్లింగ్ ఫర్ట్ లాక్' పేరిటవున్నలాకు నేను యిదివరకు చూసిందే. అక్కడ అది వుండడం నాకు బాగా జ్ఞాపకమే. లోగడ అక్కడికి నేను ఒకసారికాదు; రెండుసార్లు వెళ్లాను. అయితే యిప్పుడు మాజోటు ఎక్కడవున్నట్లు? ఆప్పుడు మేము వున్నది అంతా ఒక పీడకలలో భాగమై వుంటుందని నామనస్సుకి సమాధానం చెప్పకొన్నాను. మరొక రెండుమూడు నిమిషాలలో మెళుకువ వచ్చేస్తుందనీ, దాంతో యాత్రిక వదలిపోతుందనీ నామనస్సుని పూరుకో బెట్టాలని ప్రయత్నించాను.

"ఇప్పుడు మనం నిజంగా పడవలో ప్రయాణం చెయ్యకుండా, ప్రయాణం చేస్తున్నట్లు కలగంటున్నాం కదా?" అని ఆవిడను అడిగాను. ఆవిడ కూడా సరిగ్గా అదే సమయానికి నన్ను అదేప్రశ్న వేద్దామను కొంటున్నారన్నది. దాంతో యిద్దరికీ అనుమానం వేసింది — యిద్దరమూ నిద్రపోతున్నామా? నిద్ర

పోతుంటే మాయిద్దరిలో కలగంటున్నవారు ఎవరు? కలలో కనిపించినవా రెవరు? ఏమైతే నేం—ఆపరిస్థితి మాత్రం మహా చిత్రంగా వుంది."

నేను తెడ్లు వెయ్యటం మాత్రం మానలేదు. అయినా ఎంతకీ లాకు కనిపించనూ లేదు. పోతున్న కొద్దీ నదిపాడుగు పెరిగిపోతున్నదే కాని ఎక్కడా అంతమయ్యే సూచనలు కనిపించలేదు. బయటచీకటి లాగే మా మనస్సుల్లో నిరాశ నిస్పృహకూడా అంత కంతకీ దట్టమై పోతున్నాయి. నా మెదడులో దెయ్యాలు, కొరివిదయ్యాల కథలు మెదలటం మొదలుపెట్టాయి. కళ్లుగట్టిగా మూసుకొని దైవప్రార్థన చెయ్యబోయాను కాని ప్రార్థనాశ్లోకాలు నాకు ఒక్కటే కంఠతారావు: నా అజాగ్రత్తకి నన్ను చెడ తిట్టుకొన్నాను.

ఇంతలో ఎక్కడినుంచో చేతి హఠాత్తొనియం వాయిస్తున్న చప్పుడు వినవచ్చింది. మామూలుగా అయితే ఆమోతనాకు ఆట్టే యిష్టంవుండదు. కాని ఆక్షణాన మేమువున్న పరిస్థితిలో మాత్రం ఆహఠ్ఠా నియం మోత నాచెవులకి గాంధర్వవాద్య విశేషంగా తోచిందంటే అందులో అతిశయోక్తి ఏమీలేదు. ఆవాయిద్యంలో నుంచి జారిపడి నదీ తరంగాల మీదుగా తేలితేలి వచ్చే ఆపాటల వరసలు వింటుంటే మాకు బ్రతుకుమీద ఆశ పుట్టుకొచ్చింది.

ఆమధుర సంగీతం అంతకంతకూ దగ్గరగా విన వస్తున్నది. అలా కొద్దిక్షణాలు గడిచేసరికి మరొక పడవ మాకు ఎదురైంది. అందులో యువతీయువకులు ఎవరో వెన్నెల విహారం చేస్తున్నట్లున్నారు. ఆనాటి రాత్రి వెన్నెలలేదు. వెన్నెలలేక పోవటం తమ తప్ప కాదన్నట్లు వాళ్లు పాటలుపాడుతూ కేరింతాలు కొట్టు తున్నారు. కావటానికి వాళ్లు అందరూ కూడా నాకు పరాయివాళ్ళే అయినా, అదేమిటో నాకాక్షణంలో వాళ్లనుమించిన ఆత్మీయులు, సన్నిహితులూ ఎవరూ లేరనిపించింది. ఆత్మీయ భావం స్వక్రమయ్యేలా వాళ్లని పెద్దగా కేకపేసి, వెల్లింగ్ ఫర్ట్ లాకు కోసం రెండు గంటలుగా వెదుకుతున్నాననీ, దారిఎటో చెప్పమనీ వాళ్లని అడిగాను.

"వెల్లింగ్ ఫర్ట్ లాకా?" అవతల పడవలోంచి

(42-వ పేజీ చూడండి)

ధర్మదురో వికారం

పూర్వకాలమున 'కలింగ' దేశమును, వీర సేన హుడను రాజు పరిపాలించుచుండెను. ఇతనికి సూరసేనుడను నొక మంత్రిగలడు. ఈ మహామంత్రి చాల తెలివితేటలుగలవాడగుటచే, రాజుగారి కృత్రిమ బుద్ధిని నవరించుకొనుచు, రాజ్యాంగ కష్ట, సుఖాలను ఎదుర్కొనుచు, ప్రజలకు ఏ లోటుపాట్లు లేకుండ చూచుకొనుచుండెడివాడు. అందుచేతనే రాజకంటే మంత్రియందే ప్రజలకు అభిమానము, మక్కువ ఎక్కువ. అదియునూ గాక ఇతని భార్యయగు 'సుగుణావతి' అందమునకు దిద్దితిర్చిన 'రూపవతి'గా కలింగదేశమంతటనూ పరిగణింపబడుచున్నది. ఇదిట్లుండగా:-

ఒకనాడు వీరసేన మహారాజునకు మంత్రి భార్యయగు సుగుణావతి గుర్తుకొచ్చింది. అప్పుడు ఆమె అందమును తిలకింపవలె ననుకొనెను, కాని మంత్రివుండగా, మంత్రి ఇంటికి వెళ్లుటకు సంశయించెను. అందుచే ఒక పన్నాగం పన్ని... సూరసేనుని కప్పములవసూలుకై విదేశాలకు పంపివైచెను.

సూరసేనుడు బయలుదేరిన మరునటి దినమే, రాజుగారు మంత్రిగారింటికి బయలుదేరెను. అప్పుడు మంత్రిగారి భార్య సుగుణావతి రాజుగారు తమ ఇంటికి వచ్చు

చుండుట గమనించింది. కాని "నా భర్తలేని సమయమున మహారాజు వచ్చేనే ఇప్పుడు నేనే విధముగా గౌరవింపవలయును? మంత్రిగారు లేరని చెప్పి పంపివైచెదమంటే, రేపు నా భర్తవచ్చి "ఇంటి కొచ్చిన రాజుగారిని ఎందుకు గౌరవింపలేద" నునేమో అనుకొనుచుండగానే రాజుగారు వచ్చినట్లు అలికిడి వినిపించింది. వెంటనే సుగుణావతి తన దాసితో లోనికి రమ్మని ఆహ్వానించింది. సరే రాజుగారు వచ్చి

శ్రీ నారికిమిల్లి రామారావు హాలులో టేబిల్ ముందున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

చివరకు ఇంటికొచ్చిన రాజుగారిని తిరస్కరించలేక, గౌరవార్థంగా విందుచేసి పంపదలచుకుంది. కాని ఇంతలోనే తనకొక సందేహం కలిగింది "ఎన్నడూ రాని రాజుగారు ఈరోజు నా భర్తలేని సమయంలో వచ్చుటకు రాజుగారి భావమేమైయుండును? ఇట్టి పరిస్థితిలో రాజుగారిని విందుచేస్తే, రేపు లోకం నన్నేమని నిందించును? రేపు ఒకవేళ నా భర్తకు ఏవిధంగా భావం గలుగునో?" ఇవే ఆమెకు గల్గిన సమస్యలు.

ఇట్లు ఆలోచిస్తూండగా ఆమె కొక ఉపాయం తట్టింది. రాజుగారి విందుకొరకు, పెండి, బంగారము,

రాగి, కంచు, ఇత్తడి, అల్యూమినియం, మట్టి మొదలగు ఏడు పాత్రలతో పాయనం తెచ్చి టేబిల్ మీద పెట్టినది. రాజుగారు ఏ వృద్ధేశ్యంతో వచ్చెనో అని ఒక కంటకనిపెడుతూనే వున్నది.

సుగుణావతే తనకు స్వయంగా పాయనము తెచ్చుచున్నందుకు, రాజుగారు తన హృదయంలోనే ఆమెకు ధన్యవాదాలర్పించాడు. ప్రత్యక్షంగా తన ఎదురుగా నీ పాయన పాత్రలను టేబిల్ మీద పెడుతూంటే, ఆమె అందాన్ని వర్ణించుకుంటూ లోలోన చిరునవ్వు నవ్వుకుంటూన్నాడు. ఇదియంతయు గమనించుచునే యున్నది సుగుణ.

టేబిల్ మీద ఈవిధంగా పాత్రలను చూచేసరికి దాని భావమేమో అర్థంగాక, ఒక్కొక్క గ్లాసు ఎత్తుతూ, దించుచూ, ఏ గ్లాసుకు ఎటువంటి గౌరవమో తెలియక, ఊక్కిరిచిక్కిరి అయిపోతున్నాడు రాజుగారు. రాజుగారి ప్రవర్తనంతా చూస్తూవున్న సుగుణ "పాత్ర భేదమేకాని అన్నయ్యా పాయన మన్నిట్లోది ఒకటేగదా" అనెను.

అప్పటికి ఆమె భావమును తెలిసికోగలిగాడు రాజుగారు. వెంటనే తన కేదో అవమానము గలిగినట్లు తోచి, దిగ్గున లేచి మారుమాట్లాడకుండా తన భవనమున కరిగెను. విదేశమెళ్ళిన సూరసేనుడు

శేషిల్మీద ఈవిధంగా పాత్రలను చూచే సరికి దానిభావమేమో అర్థంగాక.....

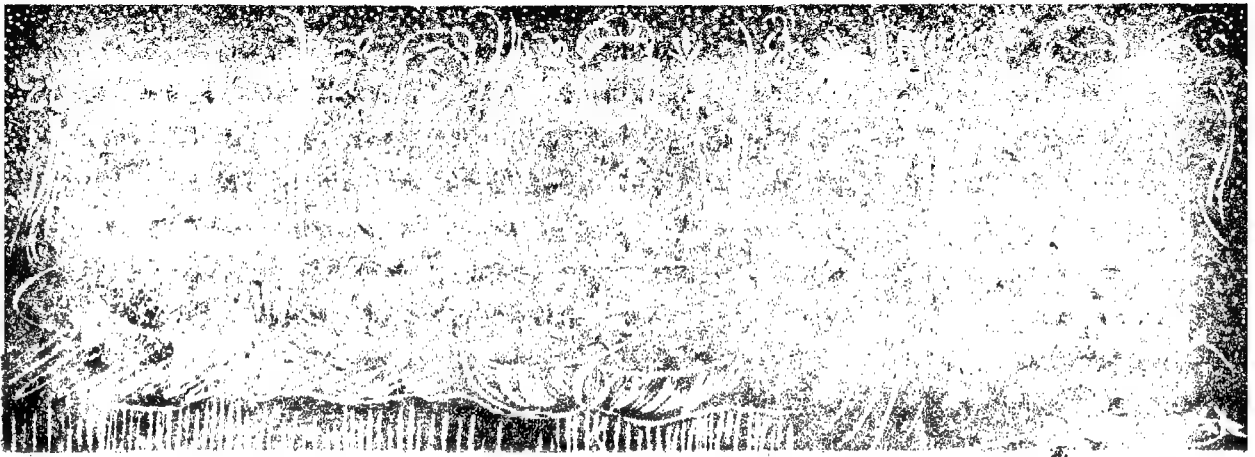
ముఠాలో జలలో తిరిగి వచ్చెను. రాజగారు తమ ఇంటికొచ్చినట్లు సుగుణ చెప్పబోయెను. కాని భర్త అనుమానించునేమోనని మెదలకుండెను. కాని, రాజగారు తన ఇంటికొచ్చినట్లు, సుగుణావతి రాజగార్కి విందుచేసినట్లు, దాసిదాని వలన తెలిసికోగలిగాడు మంత్రీ. తనభార్యను అనుమానించినప్పటికీ, ఏమీ ఎరుగనట్లు నటించుచూ, పరిష్కారముకొరకు ఎదురు చూచుచుండెను. ఇంకలో 'సంతాంతి' పండుగ వచ్చెను. ఈ పండుగ వంకతో పుట్టింటికి పంపించి, తిరిగి తీసుకురాకుండుటకు నిశ్చయించి,

“సుగుణా పండుగ వచ్చినదిగదా? నీకు పుట్టింటికి వెళ్ళవలెనని వున్నదిగదా? నాకేమో తీరిక లేదాయె కనుక నీవు వెళ్ళివుండు. తరువాత నేనే వచ్చి నిన్ను తీసుకువెళతాను” అని చెప్పి ఆమెను పుట్టింటికి పంపివైచెను.

ఆమె పుట్టిల్లు 'పంగ'దేశము. ఆమె తండ్రికూడ పంగరాజుదగ్గర మహామంత్రిగా వుండెను. ఈయనకు ఒక్కగానొక్క కూతురే ఈ సుగుణ. కూతురు ఒక్కరే వచ్చుటలో తలితండ్రులు భయభ్రాంతులైరి. కూతుర్ని అడిగితేమటుకు ఏమని చెప్పతుంది? సరే కొంత

కాలము గడిచింది. చివరకు నెలలు కూడ దాటుతున్నాయి. రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ తన భర్త తీసికట్లుటకై రానందుకు, ఆమె లోలోన కృపించిపోవుచున్నది. కూతురి వాలకం చూస్తూంటే, తలితండ్రుల కేమీ అర్థం కావటంలేదు. “చివరకు కూతురికి అల్లునకు ఎవో మనస్సర్థలు కలిగియుండవచ్చు”నని నిశ్చయం చేసుకున్నారు తలితండ్రులు.

ఆరునెలలు దాటినాయి. ఒకనాటి రాత్రి 8 గంటలకు తల్లి కూతుర్లు, చల్లగాలిలో విశ్రాంతిగా (43 వ పేజీ చూడండి)

చిర్రా యువ

(బౌద్ధగద)

శ్రీ గోవిందులూరి సాంబశివరావు

చాలాకాలం క్రిందట జరిగిన కథ ఇది అప్పుడు కాశీ రాజ్యం చాలా పెద్దదిగా వుండేది దానికి తారణాని రాజభానిగా వుండేది దేవదత్తుడనే ఆయన దానికి రాజు ఆయన మహాబలశాలి అప్పుడు మహా ధనవంతుడు. మహాభోగి. ఆయనకు అపర్యాప్త మైన సైన్యం, పరిపూర్ణమైన కోకం, అనేకమైన వాహనాలు, అతి విశాలమైన రాజ్యం, అన్నీ ఉన్నాయి

అదే సమయంలో కోసల తల్లిదండ్రులు దిఘితి అనే రాజు పాలిస్తూ వుండేవాడు. ఈ దిఘితి వరిద్రుడు. అల్పధని. అల్పభోగి అల్పవాహనుడు అల్పసేనుడు అపరిపూర్ణకోశుడు ఆయన రాజ్యం గూడా చిన్నది. కాని దిఘితి కాశీ

రాజు బ్రహ్మదత్తుని కన్న క్షాని, తెలిసినవాడు.

బ్రహ్మదత్తుని విజగీతుడు అంతు లేడు. అది కీర్తికోసం అయినట్టిది కాదు. అర్థలాభంకోసం అతని ఈ విజగీత చల్లుబడిలవుతూ వుంటున్నది ఇట్టి ఈయనకు కోసల రాజ్యాన్ని కాజేద్దామని బుద్ధిపుట్టి, చతురంగ బలాలను సమాయత్తం చేసుకొని, కోసలరాజు దిఘితి మీదకు దాడిచెల్లాడు. దిఘితి ఆలోచించాడు "కాశీ రాజు బ్రహ్మదత్తుడు బలవంతుడు నేను బలహీనుణ్ణి. ఆయనతో యుద్ధం చేస్తే గెలవు ఎట్లాగూ దక్కదు. నాకోటను నట్టు కోకముండే స్త్రీజనంతో బయటపడి తప్పించుకు పోవడం ఏవిధంగా ఆలోచించినా మంచిదిగా కన్పిస్తున్నది. బ్రహ్మదత్తుడు కోటలో బలాన్ని ప్రయో

గించి ప్రవేశించకముందే వెళ్లి పోతాను" అని ఆలోచించి, తన పట్టమహిషిని పెంట పెట్టుకొని, బ్రహ్మదత్తుని సైన్యాలు నగరం పొలిమేరలను తొక్కకముందే, రాజ్యాన్ని శత్రువులకు త్యజించి ఎటకేని వెళ్లిపోయాడు

కాశీరాజు బ్రహ్మదత్తుడు దిఘితి నేనను వశపరుచు కున్నాడు. వాహనాలు తోలుకుపోయాడు. దేకాన్ని హరించాడు. కోకాన్ని కాజేకాడు కోష్ఠాగారాన్ని స్వంతం చేసుకున్నాడు కోసల దేశంలో దిఘితి కాననాన్ని రద్దుచేసి తన కాననాన్ని ప్రకటించాడు.

2

కోసలరాజు దిఘితి శత్రుకు అడవుల శాలైపోయింది అక్కడ తిరిగాడు, ఇక్కడ తిరిగాడు చివరకు తారణానలో తల దాచుకుంటా

మని మారువేషంతో నభార్యుడై బయలుదేరాడు. వారణాసి నమీషంలో ఒక కోనవుంది. అందులో ఒక కుమ్మరివాడు వుంటున్నాడు. వారణాసిని చేరుకున్న దిఘితి అతనింట్లో అజ్ఞాతవాసం ప్రారంభం చేసి పరివ్రాజకుండు జైత్రుకవృత్తితో గ్రానవాసోద్యోగమును మాన్పుకుంటున్నాడు.

కాలం నడిచిపోతున్నది. జీవితం గడిచిపోతున్నది. దిఘితి భార్యకు భాహృదః క్షణాలు పొడచూపాయి. ఆమెకు విచిత్రమైన కోర్కెలు పుట్టుకు వస్తున్నాయి. సూర్యుడు ఉదయస్తూ వుండగా, క్రీడాక్షేత్రంలో సాయుధులు, నవరూపులు, అయిన సైనికులు యుద్ధనన్నాహాలు చేస్తూవుంటే చూడాలని ఆమెకు ఒకప్పుడు ఒకకోర్కె కలుగుతుంది. మరోఅప్పుడు ఖడ్గాలను కడిగి, ఆసీళ్లను త్రాగితే బాగుండుననిపిస్తుంది. రోజులు గడిచినకొద్దీ ఆమెలో ఈ కోర్కెలు ఉత్కటం అవుతున్నాయి. ఒకరోజున ఆమె ఈకోర్కెల ఉద్ధతిని పట్టలేక భర్త దగ్గరకు వెళ్లి తన మనస్సు విశదం చేసింది. “స్వామి! నేను గర్భిణిని. నాతో ఇటువంటి భాహృదభావాలు ఉత్పన్న మౌతున్నవి. సూర్యుడు ఉదయస్తూ వున్న వేళ క్రీడాక్షేత్రంలో చతురంగ బలాలు నన్నద్ధం అవుతుంటే చూడాలని వుంటుంది. నక్కపాణి హస్తాలు, నవరూపులు అయిన సైనికులు బరాబరులు తీరుకూపుంటే చూడాలని వుంటుంది. ఖడ్గాలను నీటిలోకడిగి, అసీటిని త్రాగాలని వుంటుంది.”

“దేవి! మనం ఇప్పుడు దుర్గతిలో

వున్నాం. ఇట్టిస్థితిలో నేనలు ఎక్కడ నుండి వస్తాయి. క్రీడాస్థలాలు ఎక్కడ వుంటాయి. చతురంగ నేనలను ఎక్కడనుంచి తెస్తాం. ఇక వారు నన్నద్ధం కావడం, బరాబరులు తీరడం, నీవు నిలబడి చూడటం ఎట్లా సాధ్యపడతాయి. ఖడ్గాలు, కడగడం, నీళ్లు త్రాగడం, ఈకోర్కెలు ఎట్లా తీరుతాయి”

“స్వామి! నేను ఏమి చెప్పను! ఈకోర్కెల ఉద్ధతిని తట్టుకోలేకుండా వున్నాను. ఈ ఇచ్చను శమింపజేయకపోతే ప్రాణాలు నిలిచే ఎత్తు కన్పించడంలేదు. ప్రభూ! నా ప్రాణాన్ని కాపాడండి. నాగర్భం శిశువును రక్షించండి.”

దిఘితికి ఏమీపాలు పోలేదు. ఇదియేమి గర్భము! ఇవి ఏమి కోర్కెలు, అతనికి ఏమీ పాలు పోలేదు. ఆలోచన చేశాడు. దీర్ఘంగా ఆలోచించాడు. అతని మనస్సులో ఒక ఊహతోచింది. కాశీరాజు బ్రహ్మదత్తుని పురోహితుడు తనకు స్నేహితుడు. అతని నలహా తీసుకుంటే! అతనితో మాట్లాడితే! దిఘితి వెంటనే బయలుదేరాడు. వారణాసిలో ఆ బ్రాహ్మణ పురోహితుని ఇల్లు ఎక్కడో, అక్కడకు రెక్కలు కట్టుకొని ఎగిరినట్లు నడిచి వెళ్లాడు. దిఘితి రావడంచూచి పురోహితుడు ఎదురువెళ్లి, తీసుకువచ్చి ఉచితాననం మీద ఆయన్ను ఉపస్థితుణ్ణి చేసి “ఏమి సలపు” అని ప్రశ్నించాడు.

“సామ్యుడ! నాభార్య గుర్విణి అయింది. ఆమెకు విచిత్రమైన కోర్కెలు జనిస్తున్నాయి.

సూర్యుడు ఉదయించే వేళ క్రీడా రంగంలో నశస్త్రులు, నవరూపులు అయిన సైనికులు బరాబరులు తీరుకూపుంటే ఆమెకు చూడాలని వుంటుంది. భావిత ఖడ్గజలంతో దాహాన్ని ఆర్పుకోవాలని వుంటుంది. ఈకోర్కెలు నేను తీర్చేది ఎట్లా! నీవు నాకు మిత్రుడవు గాబట్టి ఇది అర్థిస్తున్నాను. ఎట్లాగయినా ఆమె ఈకోర్కెలను తీర్చేట్లు మార్గాన్ని నాకు చూపించు.”

“ప్రభూ! దేవి ఈకోర్కెలు విచిత్రంగా వున్నాయి. ఒకసారి దేవి దర్శనం దయచేయించండి.”

దిఘితి కాళ్లు కాళ్లు కాపు. క్షేమాలు. ఇంటికి చేరుకు నేటప్పటికి నిమిషం పట్టలేదు. ఆత్మమహిషిని వెంటపెట్టుకుని పురోహితుని ఇంటికి వచ్చేసరికి లిప్త గడవలేదు. పురోహితుడు దూరాన్నే ఆదంపతులను చూచాడు. భర్త వెను వెంట వస్తున్న ఆమెను, గర్భవతిని, కోనలరాజు పట్టమహిషిని, అల్లంత దూరంలో వుండగా తిలకించాడు. అతనిమనస్సు ఒక ఉల్లాసాన్ని పొందింది. అతని ముఖం సుప్రసన్నమైంది. ఒక దివ్యానుభవం అతని సర్వ రక్తనాళాల్లోను స్రవించింది. కూర్చున్నవాడు కూర్చున్నట్లే ఆననం నుంచి దిగాడు. ఒక్కటే అంగ, అతడు రాణికి ప్రణమిల్లాడు. అతనికి తెలియకుండానే కంఠం లోంచి ఇట్టిమాటలు వచ్చాయి “అహో! ఈగర్భం శిశువు కోనలకు రాజు! ఆహో కోనలరాజును దేవి తనగర్భంలో ధరించివుంది! అహో! గర్భం శిశువు తేజం దురానదంగా:

★ దీర్ఘాయువు ★

వుంది" ఈమాటలు పురోహితుని చేత మూడుసార్లు ఉచ్చరితాలైనాయి. ఆమాటలు అతడు అంటున్నట్లుగాలేవు. ఏదో దివ్య శక్తి అనిపిస్తున్నట్లు వున్నాయి. అతనికి ఒళ్లు తెలిసింది. రాణి కన్పించింది. రాణి కోర్కెలు వినిపించాయి. రాణితో ఆయన ఇలా అన్నాడు: "దేవీ! ప్రసన్నురాలవుతా. సూర్యుడు ఉదయిస్తూ వుంటాడు. సశత్రుము, నవరత్నము అయిన సైన్యం క్రీడాక్షేత్రంలో బరాబరులు కడుస్తుంది. నీవు చూస్తావు. ఖడ్గాలు నీటితో ధావితాలు అవుతాయి. ఆజలాన్ని నీవు కోలుతావు."

పురోహితుడు మరోక్షణంలో అచ్చటలేడు. కాశీరాజు బ్రహ్మదత్తుడు ఎక్కడవున్నాడో, అక్కడకు వెళ్లాడు. వెళ్లి "ప్రభూ! నాది ఒక కోరిక వుంది. ఆకోర్కెను మీరు మన్నించాలి. రేపు ఉషోవేళ క్రీడాస్థలంలో సైన్యసన్నాహం చేయండి సశత్రుము, నవరత్నము అయిన చతురంగ బలాన్ని నిలపండి. ఖడ్గాలను కడిగించండి. ఈసాయం నాకు చేయండి" అని అర్థించాడు. కాశీరాజు వెంటనే తన మనుష్యులకు ఆజ్ఞ ఇచ్చాడు. రాజు పురోహితుడు ఎట్లా చెప్పాడో, అట్లా చేయవలసిందిగా ముదల ఇచ్చాడు.

తెల్లవారైతే సూర్యుడు ఉదయిస్తున్నాడు. క్రీడాస్థలం సన్నాహం చేయబడింది. చతురంగ సైన్యం సశత్రుమై, నవరత్నమై వచ్చి నిలచింది. కోసలరాజు పట్ట

మహిషి క్రీడారంగంలో నిలబడి వుంది. సైన్యం అంతా తనకు తెలియకుండా బరాబరులు నడిచింది. ఖడ్గాలను కడిగింది. రాణి ఆజలాన్ని ఆత్మతృప్తిగా కోలింది.

3

దిఘితి రాజు భార్యకు నవమాసాలు నిండాయి. ఒకరోజున ఆమెకు నొప్పలు వచ్చాయి. దిఘితికి ఆబాధ అంతా తాను పడుతున్నట్లు వుంది. రాణి ప్రసవించింది. రాజు మనస్సు హసించింది. దిఘితికి కొడుకు కల్లాడు. కాశీరాజు పురోహితుడు స్వయంగావచ్చి పసివానికి జాత కర్మాదికాలు నడిపించాడు. తల్లి దండ్రులు కుట్టవానికి దీర్ఘాయువు అని పేరు పెట్టారు.

కుమార దీర్ఘాయు పెరుగుతున్నాడు. పెద్దవాడైతే తున్నాడు. బుగ్గలమీద పచ్చి ఆరలేడు, అతడు విజ్ఞుడైనాడు. దిఘితి కుట్టవాణ్ణి చూచుకుంటూ ఆలోచనలు చేస్తున్నాడు. అతని మనస్సుకు ఇట్లా అనిపించింది: "ఈ కాశీరాజు బ్రహ్మదత్తుని కారణంగా నాకు సకలమైన అనర్థాలు సంపాద్యమైనాయి. నా సేన, నావస్తువులు, వాహనాలు, దేశము, కోటము, అన్నింటిని ఈ బ్రహ్మదత్తుడు తనపొట్టను పెట్టుకున్నాడు. ఇప్పుడు మేము ముగ్ధురము ఇక్కడ వున్నట్లు తెలిస్తే, మమ్మల్ని చంపి కాకులకు, గ్రద్దలకు గూడా కాకుండా చేస్తాడు. మాభార్య భర్తల సంగతి సరే! దీర్ఘాయువును రక్షించుకోవాలి. నగరంలో కాక అతని! నగరానికి

దూరంగా ఆవాసం ఏర్పాటు చేయాలి."

అనుకున్న విధంగా దిఘితి, కుమార దీర్ఘాయువుకు నగరానికి దూరంగా ఆవాసం ఏర్పాటు చేయించాడు. అట్లా నగరంబయట నివశిస్తూనే, దీర్ఘాయువు సర్వవిద్యలు నేర్పాడు.

4

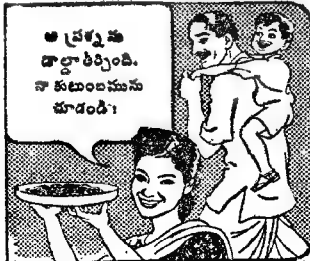
కుమార దీర్ఘాయు ఈవిధంగా సర్వవిద్యా పారంగతుడైతే నమయంలోనే దిఘితి అజ్ఞాతవాసం అజ్ఞాత జీవనం అంతా కాశీరాజు బ్రహ్మదత్తుడికి తెలిసిపోయింది. పరివ్రాజక రూపంతో వారణాసీ నగరంలో కాలాన్ని వెళ్లబుచ్చుతున్న దిఘితి దంపతులకు దుష్టపువేళ ఘటిల్లి, బ్రహ్మదత్తుని గూఢచారుల కళ్లబడ్డారు. ఇక వారికి చెప్పవలసింది ఏమివుంది. బ్రహ్మదత్తుని వద్దకు వెళ్లి సర్వ వృత్తాంతాన్ని నివేదించారు. "ప్రభూ! నగరానికి సమీపంలోవున్న ఒక వనంలో దిఘితి పరివ్రాజక రూపంతో భార్యతోసహా వుంటున్నాడు. ఏమిసెలవు!" అని అడిగారు. బ్రహ్మదత్తునికి కాన్కలు ఇచ్చాడు. కోసలరాజు డినికి తెలిసిన అతని సంతోషాన్ని శరీరం పట్టలేక పోయింది. "వెళ్లండి! ఆకోలరాజును, ఆకోసలరాజు వెళ్లాన్ని ఇద్దరిని బంధించి తీసుకు రండి" అని ఆజ్ఞ ఇచ్చాడు.

రాజు చూచి రమ్మంటే కాల్చి వచ్చేరకం ఈభటులంతా. రాజు నోటి వెంటనస్తున్న ఈమాటలు పూర్తికాలేదు, వారు వెళ్లడం, దిఘితి దంపతులను బైదుచేసి తీసుకు

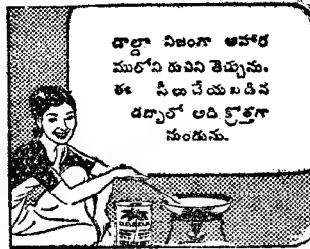
రావడం, జరిగిపోయినాయి. రాజు తీసుకురండి. ఈ ఇద్దరి రెక్కలు తీలుపెట్టి ఇంటి ఇంటిముందు ముందువారిని వారు నిలబెట్టారు. పెనక్కివిరిచి కట్టండి. కత్తిపెట్టి నిలుపుతూ, వీధి వీధిని ఊరే రాజు తిరిగి అజ్ఞాతాచూడు. "పెళ్లండి! ఇద్దరి తలలు చక్కగా ముండనం గించండి. అన్ని వీధులు పూర్తి మంచి తాడు, గట్టిది, పెద్దది చెయ్యండి. వేసి బాజాలు, భజం

11 అండ్రిస్ వర్తకు అవసరమిది నా దాల్చాలోనిది

అదేకాదు దాల్చా తిండి. నా పంటలనును కూడండి.

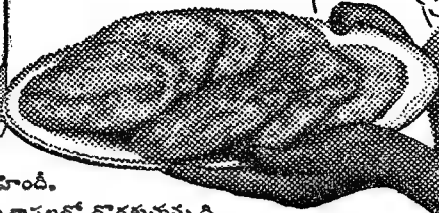
దాల్చా నిజంగా అనార మరచి దుపి తెచ్చును. ఈ పీలు చేయబడిన దాల్చాలో అది కొత్తగా నుండును.

మీ అన్ని వంటలకు దాల్చా వనస్పతి సర్వోత్తమమైనదనుటకు కారణములు

అహారములోని రుచిని దాల్చా తీసుకొనివచ్చును

మమ్మ! దాల్చాతో వండిన వంటకై నేనెల్లప్పుడు మిక్కిలి ఆతురతతో నుంటాను

దాల్చా వంట వస్తకము ఇప్పుడు హిందీ. బెంగాలి, కమిశము మరియు ఇంగ్లీషు భాషలలో దొరకుచున్నది. 300 వంటవర్తకులు ఒక రూపాయి మాత్రమే. 10 అదాలు తపాలా ఖర్చు వేరే. ఈ వేళే వ్రాయండి: ది దాల్చా అడ్ వైసరీ పర్వెస్ పోస్ట్ బాక్స్ నంబరు 355, బొంబాయి 1

ఈ విధముగా దాల్చాతో **నిమకీని** తయారుచేయండి
...ఎల్లప్పుడు మిక్కిలి ఇష్టమైనదిగా నుండును:

రెండు టీ కప్పులంత మైదానానికి ఇద్దరికి ఉప్పు మరియు అర స్పూన్ల మిరియపు పొడిని కలుపండి. తరువాత అర టీ కప్పుల దాల్చాను రుద్ది మెత్తని పిండిముక్కగా తేయండి. తరువాత దానినుండి దిన్నెనిన్ను ఇంతులను తేసి రెండు

అంగుళములు గుండ్రముగా నుండేట్లు వాటిని ఒత్తండి. మరళ భాగమును ఫోర్మ్ లో గ్రుద్ది కొద్దిగా గోధుమవర్ణము వచ్చేదాకా ఒక మూడు రోమన్న వేడి దాల్చాలో వేపండి.

దాల్చా

అందరికీ వరువేరు పైజుల టీన్నులలో

LIVEL 187A-X52 TL

★ దీర్ఘాయువు ★

అయినతర్వాత దక్షిణ ద్వారం దగ్గరకు తీసుకువెళ్లి, నగరం దక్షిణ దిశలో నిలిపి, నాలుగుముక్కల క్రింద నరకండి. నరికి ఆముక్కలను నాలుగు దిశల్లోను బలిభవ్యండి”

భటులు “చిత్తం అంటే చిత్తం” అన్నారు. రాజు ఆజ్ఞాపించినట్లు కోసలరాజు దిఘితిని, ఆయన భార్యను, పెద్ద తాడును, పొడవైన దాన్ని గట్టిదైన దాన్ని తెచ్చి, రక్కలు వెనక్కి విరిచికట్టి పదునైనకత్తి తెచ్చి, తలలు గొరిగి,

★ ఎ నాట మీ ధియేటరో ★

(23 వ పేజీ తరువాయి)

కోపం వచ్చింది. ఏమిటో నాడి అభిప్రాయం. ‘నోరు మూయరా, చులాగా మాట్లాడం చాల వేలికయిన విషయం కానీ’ అంతకంటే హాస్యం మరొకటి వుండబోదు’ అన్నాను.

‘నా అభిప్రాయం అడిగావు కనుక చెప్పాను, నీకు కోపంవస్తే నేనేం చేయను.’ అన్నాడు విశ్వనాథం మొహంమాడ్చుకుని. ‘సరే...బోయి చేతులు కడుక్కురా’

ఇంటి ఇంటిముందు నిలుపుతూ, వీధి వీధిని ఊరేగిస్తున్నారు. ఇంకా దక్షిణద్వారం రాలేదు. జనం మూగి చూచే వారు ముగిచూచే వారు గాను, యో! పాపం! అనేవారుగాను, ఎంతవానికి ఎంత అవస్థ వచ్చింది అనేవారు, ఎంత వానికి ఎంత అవస్థ వచ్చింది అనే వారుగాను, వున్నారు. ఊరేగింపు దారిని ఊరేగింపు జరుగుతున్నది. ఇంతలో కుమార దీర్ఘాయువు అక్కడికి వచ్చాడు. (ఇంకా వుంది)

అన్నాను యిక ఆప్రస్తావన మారుద్దామని. ‘ఔం ఎంతయిందిరా’ అని వెనక్కి తిరిగి ఒక మారుగడియారంకేసి చూచివెళ్ళాడు. యింకా పదినిమిషాలు ఉంది. ధియేటరో అంతా గజబిజిగావుంది. డిస్పెన్సరీ వూరి చేసి స్పీన్ ఫ్లాప్స్ వేస్తున్నవాళ్ళూ, తాము ఎక్స్ పోజ్ చేసిన ఫ్లోక్సర్లని యితరులకు చూపిస్తున్నవాళ్ళూ...సర్వం వూరిచేసుకుని వాచ్ చేసి దగ్గరికి వస్తున్నవాళ్ళూ - అంతా చూడావిడిగా వుంది. ఎక్కణ్ణివో

కొట్టుకొచ్చాడు నదాశివం. నాడి మొహంలో సంతోషం నాట్యమూర్తాంది. ‘ఒరేయ్...విన్నావా’ అన్నాడు. నాడిమొహం కేసి చూశాను.

‘ఓ తబాడీ వచ్చింది చూశావా... దాంట్లో మాకు ఎబ్బోమెన్ యిచ్చాడు’ అన్నాడు. విశ్వనాథం చేతులు కడుక్కునివచ్చి పుస్తకాలు పట్టుకుంటూ ‘అయితే నువ్వు చేసేది’ అన్నాడు. సదాశివానికి వ్యంగ్యం ఆర్థమయినట్లులేదు; విశ్వనాథంకేసి చురుచురు చూచి నావైపు తిరిగి, మెల్లిగా ‘అదికాదురా బ్రదర్. థోరాక్స్ ఎవర్లకి ఎలాట్ చేశాడో తెలుసా: వాసంతి అండ్ హెర్ పార్సనర్ గాట్ ది థోరాక్స్’ అని ఒకచిటునవ్వు విసరి పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

విశ్వనాథం నావైపు చూచి ‘మాదా... వీడి సరదా మందా’ అన్నట్లు పెదవి విరచి ‘యూవేళ్ళ సదాశివానికి పండగ’ అన్నాడు.

ఔట ఔట్ మోగింది. అంతా లేచి వాచ్ చేసిన్ కేసి పోతున్నారు. అందరి మొహాల్లోనూ పడినకస్తల అట్టడుగునుంచి వచ్చిన తృప్తి ఏదో ఆపుసిపోంది. సావిత్రి మొహంలోని భోవాలు కళ్ళల్లో కేంద్రీక రింపబడి వుంటాయి. సావిత్రి ఎప్పుడో వళ్ళిపోయింది, నిర్మలంగా, విశ్వజంగా పడుకున్న శివాల మధ్యనించి. ఔట బస్సు ఆగిన శబ్దాన్ని నెమరు వేసుకుంటూ విశ్వనాథం వెనకాటల పడిచాను... ★

★ ముచ్చటగా ముగ్గురు ★

(కిగ్ పేజీ తరువాయి)

వాళ్ళు అతి ఆశ్చర్యంగా అడిగారు ‘అవునన్నాను’

“చంపేశారు. ఆలాకుని ఏడదిక్రితమే ఎత్తేశారండి. ఇప్పుడాపేరుతో లాకు ఎక్కడలేదు. దాని కోసం వెతకటం మానేసి యింకొంచెం ముందుకి ప్రయాణం సాగించారంటే ‘స్టేవ్’ రేపు వస్తుంది. అక్కడి కెళ్లండి!” అని నన్ను హెచ్చరించి “వెల్లింగ్ ఫర్డ్ లాకు కోసం వెదుకుతున్నాడురా యాయన ఎవడో కాని!” అని వాళ్ళల్లో వాళ్ళు నవ్వుకోవటం మొదలుపెట్టారు.

వెధవది — వెల్లింగ్ ఫర్డ్ లాకు ఎత్తేశారని నాకు తెలియనే తెలియదు. తెలిస్తే దానికోసం యింత నేపు వెతికేవాడినే కాదు. ఇంతమంచి వార్త చెప్పి నందుకు వెంటనే వెల్లి వాళ్లందరినీ గట్టిగా కాగ

లించుకొందామని పించింది. కాని అందుకు వీలేకుండా అక్కడ నది అతివేగంగా ప్రవహిస్తోంది. వారిపట్ల నాకు కలిగిన కృతజ్ఞత సంతటిసే మాటల్లో మాత్రమే వెల్లడించి పూరుకోవలసి వచ్చింది.

నేనూ, నాతోపాటు ప్రయాణం చేస్తున్న ఆ అమ్మాయి కూడా, వాళ్ళు కనుచూపు మేరదాటి పోయేదాకా చేతిరుమాళ్ళు చూపుతునే వున్నాం. వాళ్లందరినీ ఒక్క వారంరోజులపాటు మాయింటికి వచ్చివుండి మా ఆతిథ్యం స్వీకరించమని కూడా ఆహ్వానించినట్లు నాకు లీలగా జ్ఞాపకం.

ఇక అక్కడనుంచి ఆ అమ్మాయి నేనూ ధైర్యంగా పాటలు పాడుకొంటూ భోజనాలవేళకి కొంపకి చేరిపోయాం.

(ఇంకా వుంది)

★ ఏకాంతం ఏకాంతం ★

(87-వ పేజీ తరువాయి)

మేడమీద కూర్చుని వున్నాడు వారి ప్రక్కనే దానీది మంచములు వేయించున్నది

ఆ రోజే నిండుపూర్ణిమ చల్లగా వీచే పిల్లగాలులకు తోడుగా, పిండావరణం వెన్నెల కాస్తూ, వాతావరణం ఎంతో ప్రశాంతంగా చేస్తూన్నాడు చంద్రుడు అప్పుడు సుగుణ తల్లి పూరుకుండలేక 'ఏమేవ్ ఇటు చూడవే ఈ చంద్ర బింబం ఎంత లేజస్సుగా వుందో' అని దానీదాంతో అంది అప్పుడు దానీది "ఎంత ప్రకాశవంతమైతే నేం లాభం ఆ మచ్చ వొకటే చెడగొడుతుందమ్మా" అనేసరికి, బుజాలు తడుముకుంటూన్న సుగుణ ఇదంతా 'నన్నే'గదా అనుకుని, "మచ్చకేనావస్తే ఇందాకా ఎందుకు వస్తాను? అక్కడే చచ్చేదాన్ని" అని వెంటనే అనేసరికి అప్పటికి కొద్దిగా తల్లికి బోధపడింది కూతురు సంగతి.

ఆరాత్రే సుగుణ తల్లి ఆమె తండ్రితో... ఈ విషయమంతా వివరించి చెప్పి "వెంటనే అమ్మాని తీసుకువెళ్ళి, సంగతి తెలిసికొని, దిగజెట్టి రావలసింది"గా ప్రాధేయ పడింది "సరే" నన్నాడు మంత్రిగారు. ఆ మరుసటి దినముననే బయలుదేరినారు తండ్రి కూతుర్లు.

వీరసింహ మహారాజుగారు డ్వార్పూరుకు రావటంతోడనే, వంగదేశపు మహామంత్రిగారు వస్తూన్నారన్న వార్త చెవినిపడింది వెంటనే కొంత పరివారాన్ని ఎదురు పంపించి

నారు. సూరసేనుని మామగారని వీరసింహునికి తెలుసు. అందుచేత వంగదేశపు మంత్రి వస్తున్నాడనగానే, ఆనాడు సుగుణ ఇంటికి వెళ్ళిన విషయం గుర్తుకొచ్చి గుండె బరు పెక్కింది రాజుగార్కి. 'తనకూతురు చేసినది తప్పుపని' అనుకుని మామగారు సూరసేనుని ముఖం చూడ లేకపోయాడు

వంగదేశపు మంత్రిగారు ప్రవేశించగానే, దర్బారులో వేచియున్న ప్రజలందరూ ఒక్కసారిగా మాటు మణిగి చెవులను నిక్కపొడుచుకుని, చూస్తూన్నారు. మంత్రిగారు వచ్చే రావటంతోనే రాజుగార్కి నమస్కారాలర్పించెను మామగారిని చూడగానే క్రోధబ్యాలలను గ్రక్కుచున్నాడు సూరసేనుడు కానీ రాచపద్ధతి ప్రకారం మామగార్ని ప్రజలకు పరిచయపరచి మామగారి కొక సింహాసనం చూపించి, తన సింహాసనంమీద తాను కూర్చున్నాడు

వెంటనే వంగదేశపు మంత్రి తేచి "మహా రాజాధిరాజా తమ అనుజ్ఞానుసారం నాకొక తీర్పు గావింపగా వచ్చితి సెలవిండు" అనేను. అప్పుడు రాజుగారు "మహా మంత్రి అజేమిటో చెప్పవచ్చు" ననెను అప్పుడు వంగదేశపుమంత్రి "మహారాజా కాసే పూసే కంది చేసుఎవరన్నా నడిమికినరుకుతారా" అనేసరికి సూరసేనునికి, రాజుగారికి కూడా అర్థమయింది "ఓహో ఇది నాభార్య విషయమేగదా" అనుకొని, సూరసేనుడు ఇలాఅన్నాడు.

"మహారాజా కడకు నముద్రం పొంగినది, కాబట్టి సరికితేమట్టుకు నప్తమేమిటి" అనేసరికి,

"అహో!! సూరసేనుడు ఇలా అనుమాన పడ్డాడా? ఇదంతా అసలు నాగురించేగా, ఇతనికి, ఇతని భార్యకి ఎడబాట్లకు కారణం. ఈ అవకాశం పోగొట్టుకోకుండా, ఎవ్వరికి అనుమానం లేకుండా నిజంచెప్ప వలయు"ననుకొని "ఏమోయీ సూరసేనా కడకు నముద్రం పొంగి తేమట్టుకు, అన్నా - చెల్లెలు గట్టు, అడ్డువున్నది గదా" అనే సరికి అప్పటికి ఎధార్థం తెలిసికోగలిగి, సిగ్గుతో తలవంచుకున్నాడు సూరసేనుడు

ప్రజలు ఇది అంతా వింటూ ఉన్నారేగాని ఎవ్వరికి, బోధపడక, తెల్ల మొఖాలు వేశారు ఇంతలోనే సూరసేనుడు తేచి "నేడు ఇంతటితో దర్బారు సమాప్తి అన్నాడు...

ఇక ప్రజలలో కోలాహలం బయలుదేరింది ప్రజలెవ్వరికి అర్థం కానందువల్ల దీనిని - "దర్బారులో ఏకాంతం" అన్నారు.

అప్పటినుండి సూరసేనుడు, తన భార్య, "పేరుకు తగ్గ సుగుణవతి" అనుకొని, నాటినుండి నేటికి కూడా అన్యోన్య దాంపత్య జీవితాశ్వుతా న్ననుభవిస్తూ, జీవితయాత్ర గడుపుతున్నాడు.

టా మె సా య ర్
వెల 2-0-0

పోస్టుఖర్చులు ప్రత్యేకం.
ఆంధ్ర గ్రంథమాల, మదరాసు. 1.

“చిత్రకారుని ముందుపున్న మూర్తి ఎంత నిశ్చలంగావుంటే అంతమంచిది.”

కోహ్లాణి వారి ప్రొడక్షన్ నెం 9 లో జనకి, ఎన్ టి రామరావు

శ్రీ ప్రసన్నా ఫిలింస్ వారి “బలవంతం పెల్లి” చిత్రంలో నాయిక పాత్రధారిణి శ్రీమతి శోభ

★ అదీ - ఇదీ ★

సోదటమే 24 వ లేదీన పొందినటుడు ప్రేమనాథ్ ముద్రాకు వచ్చారు ఆరోజునే ఆయన స్వయంగా నిర్మించిన మొదటి చిత్రం “షగూపా” స్టార్ టాక్ సులో విడుదలయింది ఆరోజు మాడు అటలకు ప్రేమనాథ్ హాజరయ్యారు సాయంత్రం 5 గంటలకు కన్నీమరా హాల్ లో ఆయన పత్రికా ప్రతినిధులను సమావేశం చేసి ఇష్టాగోష్ఠి జరిపారు “షగూపా” చిత్రంపై ప్రజల ఆభిప్రాయం స్వయంగా తెలుసుకోవేందుకు తాను దేశం లోని ముఖ్య కేంద్రాలను సందర్శిస్తున్నానని ఆయన అన్నారు భార్య బీనారాయ్ ప్రస్తుతం బాలీవుడ్ లో ఉండడంతో

ఆమె తనతో రాజ్ కోపాయింట్ ని అన్నారు పత్రికా విలేజురులు అడిగిన ఆ సేక ప్రశ్నలకు సముచిత సమాధానాలు చెప్పారు తా నెప్పుడూ నవ్యరచనం ఆన్వేషిస్తూ వుంటాననీ, “షగూపా” చిత్రంలో మనో వ్యాధిగ్రస్తురాలైన (Neurotic) ఒక యువ తిని, మనోవ్యాధినిపుణుడైన ఒక డాక్టరును (Psychiatrist) ప్రవేశ పెట్టాననీ, ఈ రెండు పాత్రలూ మన దేశానికి కొత్తవనీ అన్నారు ఈ పాత్ర నిర్వహణలో మీరు విజయంపొందా రనుకుంటున్నారా, అని ఒకరడిగిత ప్రశ్నకు, తాను విజయంపొంది వుండకపోవచ్చుననీ, నిర్మాత కూడా మా మూలుగుని షేగనుక అనుకున్నావనీ పాథం కలెక్టర్ పోవచ్చుననీ, తాను మాత్రం నెగ్గి

నెగ్గపోయినా కొత్తదనం కోసం ఎప్పుడీ కష్టమే ప్రయత్నిస్తాననీ తుంటాననీ అయిన అన్నారు

ప్రేమనాథ్ చెప్పిన దానిలో కొంత తరహా నిజం వున్నది. పైన చెప్పిన రెండు పాత్రలూ మన చిత్రాల్లో ఎవరూ ప్రయత్నించినట్లు లేదు అయితే హాల్ వుడ్ నుండి వచ్చిన నైకాజుల చిత్రాలను చాలా వాటిని చూసినవారికి ఈ చిత్రంలో కొత్తదనం కనిపించకపోతే ఆశ్చర్యంలేదు మానసిక వ్యాధులను మనస్తత్వ పరిశీలన (నైకోపనాలిసిస్) దృక్పథం నుండి చూడడం, ఆ వ్యాధులకు చికిత్స చేయడానికి ప్రత్యేక విధులు ఉండడం అమెరికాలో సర్వసామాన్యంగా జరిగేవని దాన్ని తీసుకువచ్చి భారతీయ సాంస్కృతికతలో ఇరికించడం విజాతీయ మనిషి అనుకుంటుంది

ప్రేమనాథ్ తాను తీయబోయే కొత్త చిత్రాన్ని గూర్చి కొన్ని వివరాలిచ్చారు “ప్రిజనర్ ఆఫ్ గోల్కొండా” అనీ

ప్రకాష్ ప్రొడక్షన్సు వారి "బూరెల మూకుడు"లో రామకృష్ణ, మోహన్, లక్ష్మణ్.

ముక్తకంఠంతో ప్రశంసలు వ్రాసున్నాయి ఇంత గొప్ప చిత్రం ఇండియాలో ఎప్పుడూ తయారుకాలేదనీ, ఏ విశేషంలోనైనా ఈ చిత్రాన్ని సగర్వంగా 'ఇది మాటికి నూరు పాళ్లు భారతీయ చిత్రం' అని ప్రదర్శింప వచ్చుననీ పలువురు అంటున్నారు.

"డోలిమా జమిన్"లో పేద రైతుల జీవితం కథావస్తువులు ఈ కథావస్తువుతో ఇదివరలో తెలుగులోను, ఇతర భాషల్లోను చిత్రాలు రాకపోలేదు నిర్వహణలో అవన్నీ విఫలమైనవి వాస్తవికతను పాటిం చకపోవడం, జీవితాన్ని, వ్యక్తులను పాను భూతితో అర్థం చేసుకోలేకపోవడం ఈ నైపుణ్యానికి కొండాలు వాస్తవ జగత్తులో కనిపించని పాత్రలను, సామాన్య మానవు లకు అనుభవంలోకి రాని ఉద్దేశాలను, పరి స్థితులను కల్పించి తీసిన చిత్రం ఎన్నటికీ మంచి చిత్రం అనిపించుకోదు. "డోలిమా జమిన్" అందరూ ప్రశంసలున్నా రహితే యధార్థాన్ని యధాతథంగా ప్రతిబింబించ దానికి, ఎక్కడా అతిశయోక్తి, అసహ జత్వం లేకుండా సమస్యలను చిత్రించడా నికి ప్రయత్నం జరిగిందని మనం ఉహించి చాలి.

పేదలతో శవాకలర్లతో ఒక సాంఘిక చిత్రం తీయబోతున్నాననీ, దానికి తానే దర్శకత్వం వహిస్తాననీ, అయిన అన్నారు 1942 ఆగస్టు ఉద్యమంతో ఈ చిత్రం కళ్ల ప్రారంభమవుతుంది 1947 ఆగస్టు 15 స్వాతంత్ర్య దినంతో అంతిమవుతుంది ఒక రాజకీయ ఖయిదీ పాత్రద్వారా ఆ కాలపు రాజకీయ వాతావరణం చూపించబడుతుంది ఈచిత్రంలో నీనారాయణ ప్రధానపాత్ర లేదనీ, 'గెస్ట్ స్టార్'గా మాత్రమే కొద్ది దృశ్యాల్లో పాల్గొంటుందనీ ప్రేమనాథ్ చెప్పారు.

ప్రస్తుతం సినిమారంగంలో ఏర్పడిన మాంద్య పరిస్థితికి కారణమేమిటనీ ఒక రహస్య గాదు. ప్రజలవద్ద ఇదివరకువలె విసేదానికి ఖర్చు పెట్టేందుకు ధనంలేదనీ, ప్రజలు నీని మాటల మాడడం సూచకపోయినా ఉన్న వాటిలో మంచిదని నలుగురూ చెప్పిన దానికీ హాజరవుతున్నారనీ, అందుచేతనే అనేక చిత్రాలు వాటి డబ్బు అవి రాబట్టు కోలేకపోతున్నాయనీ అన్నారు.

యధార్థ జీవితం ప్రతిబింబించే చిత్రాలకు డబ్బు రాదనుకోవడం తప్పని ప్రేమ నాథ్ అన్నారు ఉదాహరణగా బొంబాయిలో కొత్తగా నిడుదలైన "డోలిమా జమిన్" చిత్రాన్ని పేర్కొన్నారు ఈ చిత్రం ప్రజలను విశేషంగా ఆకర్షించు

తున్నదనీ, ఇకముందు భారతీయ చిత్రాల భవిష్యత్తు ఇటువంటి చిత్రాలపైనే ఆధార పడి వున్నదనీ అన్నారు.

* * * బొంబాయిలో ఈచిత్రం ప్రివ్యూకు హాజరైన రాజకవార్ కూడా సరిగ్గా మాటే అన్నాడు. బిమల్ రాయ్ దైర్ఘ్యచేసిన ఈ చిత్రం గురించి బొంబాయి పత్రికలన్నీ

ఈ చిత్రాన్ని రష్యన్ ప్రతినిధులు కొందరు చూసి చాలా గొప్ప చిత్రమని మెచ్చుకున్నారనీ, తమ దేశంలో ప్రదర్శించడానికి దీన్ని ఎప్పుడున్నారనీ తెలుస్తోంది సాధారణంగా ఇతరదేశాల సినిమా చిత్రాలను మెచ్చుకోని రష్యన్లు ఈ చిత్రంతో సంతృప్తి పొందారంటే, అందులో ఏదో ఎవ్వరికీ ఉంటుందని మనం ఆశించవచ్చును. ★

“కావలెను కవలపిల్లలు”

బి. వి. సుబ్బారావు ప్రొడక్షన్సు వారి

రాజూ - వేద

తెలుగు చిత్రంలో నటించడానికి మగ కవలలు 12 లేక 15 సంవత్సరాల వయస్సుగల వారి ఫోటోలు అతి త్వరలో పోస్టుద్వారా పంపింప కలెను మాకు సమ్యక్మైన వారిని వెంటనే రప్పించగలము గమనిక కవలల ఎత్తు, చాతీ కొంతలు వారి వారి ఫోటోల వెనుక వ్రాయవలెను.

— ADDRESS —

B A Subbarao Productions

3 Nimmo Road

Santhome, MADRAS 4

— విడుదల —

బి. వి. సుబ్బారావు ప్రొడక్షన్సు

3 నిమ్మో రోడ్

కావకోట, మదరాసు-4

ఆలిండియా రేడియోవారి కొత్త ఎక్స్‌ప్రెస్‌మెంట్

ప్రముఖ ఆంగ్లవైదికుడు డాక్టర్ తామసి
కేంకర్‌కాన్స్ట్రీ ఇటీవల "శిఖరాగ్రహారం"
అనే "సింహాసి" కంపౌండ్ చేయగా ఆలిం
దియా రేడియో, మద్రాసు శీంద్రంవారు
దాన్ని రికార్డ్ చేశారు కాన్స్ట్రీగారు ఆరు
వీగలతో ఈ "సింహాసి" కంపౌండ్ చేశారు
ఆరు వీగలు ఏకకాలంలో భిన్న స్థాయి
లలో పలుకుతాయి ఎవరెప్పుడు శిఖరం ఆలో
హించడానికి మానవుడు ప్రయత్నించడం,
చాలసార్లు విఫలం కావడం, వైఫల్యం
పొందినకొద్దీ అతని ఉత్సాహం ఇనుము
డించడం, చివరికి ఆశిఖరాన్ని జయించడం,
అక్కడ శిఖరార్యుడు దర్శనమివ్వడం,
కేవలనాలు నాట్యం చెయ్యడం, మానవుడు

(51-వ పేజీ చూడండి)

కలి జైలుకు వోయిన వార్ని చిని ఏనుషున్న
మేల్తెల్లి వోదారున్న ఉపాధ్యాయుడు

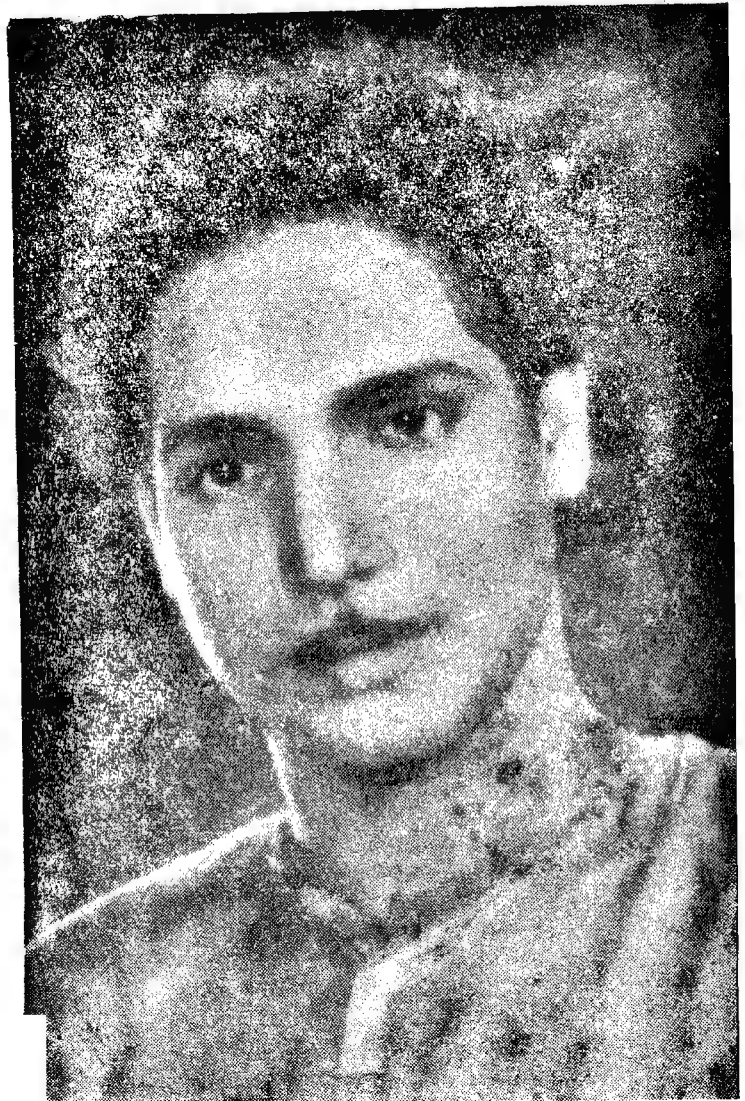
ప్రసాద్ ఆర్ట్ వారి "పొపుకు
కామకు"లో కేశవరావు,
మోహన్, పిల్లలు

ఎర్రెస్ట్ హెమింగ్వే చిత్రం

ప్రసిద్ధ అమెరికన్ జర్నలిస్టు, రచయిత
ఎర్రెస్ట్ హెమింగ్వే వ్రాసిన *Sun of
Kilimanjaro* (కిలి మంజారో హిమాలయ)
అనే కథను బ్యూటీయత్ సెంచరీ పాక్స్
వారు సినిమా తీశారు ఈ చిత్రం న్యూ
గ్లోబల్ లో విడుదలయింది దర్శకుడు హెన్రీ
కింగ్. గ్రెగరీ పెక్, సుసాన్ హేవర్డ్,
అవా గార్నర్ మున్నగువారు నటించారు
కిలి మంజారో అనేది ఆఫ్రికాలోకల్లా
ఎత్తయిన పర్వత శిఖరం (19,710 అడుగులు)
ఆ పర్వత ప్రాంతంలో కాలం
గడపడానికి ఒక రచయిత, భార్యతో సహా
వస్తాడు అతడికి కాలినివాడ పెద్ద గాయమై
బాధపడుతూ వుంటాడు ఆ బాధతో
అతడు మంచంపై పడుకుని, తన గత జీవిత
మంతా నెమరు వేసుకుంటాడు అతడి ప్రేమ
ఘట్టాలు, అతడి విజయాలు, అపజయాలు
అప్పటి 'ప్లామ్ బాక్'లో చూపించబడ
తాయి ఈ చిత్రం లెక్కికలలో తీయ
బడినందున, ఆఫ్రికన్ అరణ్యాలు, పర్వ
తాలు, మైదానాలు సుందరమైన వర్ష
కోర్లతో కనిపిస్తాయి గ్రెగరీ పెక్ రచ
యితగా చాలా బాగా నటించాడు కొన్ని
కొత్త ఘట్టాలు కల్పించినట్లుగా చిత్రించ
బడ్డాయి

నవయుగవారి
"క్వోత్రి"లో
రామచంద్ర
కాశ్యప.

ప్రశ్నలు.. సమాధానాలు

శ్రీ శా. కా. సం. రాజేంద్రరావు—
విజయనగరం
“మచ్చటగా ముగ్గురు” రచయిత
“జెకోమ్-కె-జెకోమ్” ఏ దేశవాసి?
—ఇంగ్లండు దేశవాసి

శ్రీ బి. వి. వి. ఆర్. శుభాకాశ్ర—
సింగవరం
పత్రికలలో ‘దారు’ చిత్రాలని, ‘లిసో
కట్’ చిత్రాలని ప్రచురిస్తావుంటా! అని
వీడియో తెలియజేస్తావా?

—‘దారు’ అంటే కొయ్య కొయ్య
మీద పులితోకాని మరేదైనా పదునైనపనిము
ట్టుతో గంటలుపెట్టి, ఆ గంటలతోనే ఒక చిత్రం
తీయడమేనా? గంటలు పెట్టటం పూర్తి
అయ్యాక దాని ‘ప్రింటింగ్ యింకో’
పూసి కాగితంమీద అచ్చు వొత్తితే బొమ్మ
తయారవుతుంది. ఆలాంటి బొమ్మల్ని
దారు చిత్రాలు (Wood-cuts) అంటారు.
—లిసోకట్ అని ఒకరకమైన రబ్బరు

లాంటి పదార్థం బజారుల్లో దొరుకుతుంది.
దీన్ని సామాన్యంగా ధనవంతుల యిళ్లలో
సేలమీదా, బల్లలమీదా పరిపించి వుండు
తారు దీన్నే చిత్రకారులు కత్తితో కోసి,
అనవసరమైన భాగాలుతీసి బొమ్మల కొరం
వచ్చేట్లు చేస్తారు. ఆ తరువాత ‘ప్రింటింగ్
యింకో’ పూసి కాగితంమీద అచ్చు వొత్తు
తారు ఈ చిత్రాలని లిసోకట్ చిత్రా
లంటారు * * *

శ్రీ డి. వెంకట్రావు—కొత్తూరు.
ఈ కళాబ్రహ్మ ఆయుధయుగం అని నేను,
ప్రజాయుగం అని నాన్న పేరుకు, ఈవిధ
ముగా వాడించుకుంటున్నాను. ఇంతకు
ఇది మీరు ఏయే గమంబారు?

—ఇంత స్వల్ప విషయంమీద మీరిద్దరూ
వాడించుకోవడం చూస్తే ఇది కేవలం
“వాదనయుగం” అనిపిస్తోంది

* * *
శ్రీ నామి నూకరాజు—పెంటపాగు,
ఆమెరికాలోను, విరోపాలోను

ఆ చిత్రంలోనే సుసాన్ హేవర్స్

డాక్యుమెంటరీలు ప్రదర్శించేవి ఎంతా
కొంది సినిమాధియేటరు ఉన్నవికదా!
యితరవికాల స్వతంత్ర భారత దేశం లో
అటువంటి చిత్రాలు మచ్చుకైన లేకపోవ
దాని! కారణం? విదేశీయులు నోచుకున్న
పుణ్యమేమిటి? స్వదేశీయులు చేసుకున్న
పాపమేమిటో తెలియజేయండి?

—మనదేశంలో యూనియన్ ప్రభు
త్వపు ఫీల్డుకాబ చాలా డాక్యుమెంటరీలు
తీసిన సంగతి మీరెరుగరా? వాటిలో
కళలకు, చేతిపనులకు, సైన్సుకు, తదితర
విషయాలకు సంబంధించిన నేక చిత్రాలు
ఉన్నాయి ఇవి అన్నిచోట్లా ప్రదర్శింప
బడుతూనే వున్నాయి అయితే ఇతర
దేశాల్లో కూడిరిగా మన ప్రైవేటు నిర్మా
తలు డాక్యుమెంటరీలు తీయడానికి సహా
సింఛదండలేదు డాక్యుమెంటరీలకు డబ్బు
రాదని మన నిర్మాతల నమ్మకం

* * *
లేవరి—బనివికల్ (బళ్ళారి)
శ్రీ-డి చిత్రాలు టెక్నికల్ లో తీస్తు
న్నారకదా ప్రేక్షకులకి “వాలరైజ్”

“స్పాన్ ఆఫ్ కలిమంచారో”లో హిల్డ్ గార్డ్ నెఫ్, గ్రెగరి పెక్.

కళ్ళతోడులో పెక్కికం రంగు తెలు, కనబడుతానుండి?

—పోలరైట్ డో! కళ్ళతోడు అద్దాలు చూడడానికి మామూలు కళ్ళతోడువలెనే వుంటాయి వాటిలోంచి అన్ని రంగులూ కనిపిస్తాయి

* * *
శ్రీ క తురుహ్ త్తం—కరకంబాడి,
ఆంధ్ర ప్రదేశ్ మంత్రా ప్రజల నుటూర లూగించుచున్న వినోదావారి తెలుగు "జన దాసు" చిత్రమును మదరాసులో రిలీజు చేయకుండా యుండిదానికి కారణం? తెలుగువారికి నుంచి పేరు వస్తుందనా?

—వినోదావారు "జనదాసు" అరవంకూ కూడా నిర్మిస్తున్నారు గనుక మదరాసులో బహుశా తమిళ చిత్రం విడుదలచేస్తారు

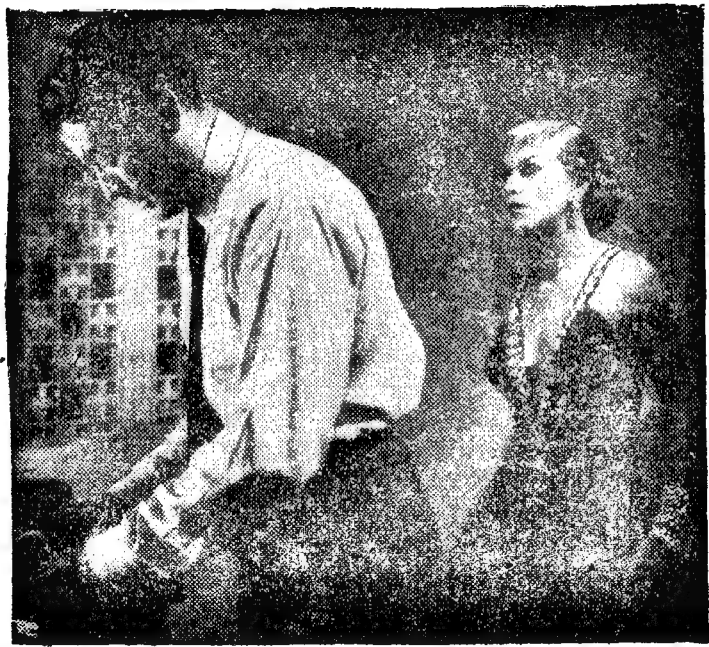
* * *
శ్రీ క మామిరెడ్డి—చీరాల
ఒక చిత్రంలో ఆయా ఘట్టాలలోని అసభ్యతను తొలగించడంకోసం సెన్సార్లు వారి బాధ్యత పూర్తవుతుందా, లేక ఆ చిత్రం నిడివిమీద గూడ వారి కేమైనా అధికారముందా?

—చిత్రం నిడివిమీద సెన్సార్లకేమీ అధికారంలేదు

* * *
శ్రీ ఆర్ ప్రసాద్—ఒంగోలు
మద్రాసు రాష్ట్ర సినిమారంగములో తెలుగువారి చిత్రాలు ఖ్యాతి గాంచినవా? లేక తమిళుల చిత్రాలు ఖ్యాతి గాంచినవా?

—తమిళ చిత్రాలకంటే తెలుగు చిత్రలే చాలా విషయాల్లో మెరుగుగా కనిపిస్తాయి తెలుగు చిత్రాలు, తమిళంమంది తెలుగులోకి తర్జుమా చేయబడిన చిత్రాలూ బ్రాహ్మిచూస్తే ఈ కేడా తెలుస్తుంది తెలుగు చిత్రాలు కాగుంటాయని తమిళులే అంటున్నారు

* * *
శ్రీమతి జి కమల—రాజమండ్రి
"జనగణమన" గీతాన్ని బాగుూర్ ఐదవ వార్షికున జనజీవానికి వచ్చినపుడు స్వాగత గీతంగా దాన్ని రాసి పోడాడుకదా, అట్టి

అదే చిత్రంలో గ్రెగరీ వెక్, ఆవా గార్డ్ నర్.

గీతాన్ని మన ప్రభుత్వం జాతీయగీతంగా ఎట్లు గుర్తించింది?
—ఆ గీతం ఐదవవార్షికి స్వాగతగీతమని మీకెలా తెలిసింది? అది కేవలం జేబి థర్డ్ ప్రెజిడెంట్ గీతం కనుకనే మనజాతీయగీతంగా ఎన్నుకోబడింది

* * *
శ్రీ శిం గులూరి మధుసూదనరావు—
కొండపల్లి
చలనచిత్ర పరిశ్రమలో ప్రఖ్యాత నటీనటులు చిత్రనిర్మాతలుగా మారడము, పరిశ్రమకు మేలు చేకూరుస్తుందని మీరు నమ్మకరా?

—నిర్మాత వ్యవహారమునకు గలవాడై వుండాలి నటీనటులకు వ్యవహారమునకు వుంటే వారు నిర్మాతలు కావడంలో తప్పులేదు.

* * *
శ్రీ దుర్గం సాయన్న—సికింద్రాబాద్.
జామనపేట్ అసగా నేమి?
—సినిమాల్లో కొన్ని అడంబరంగా ఉంటాయి, కొన్ని నిరాడంబరంగా ఉంటాయి అడంబరం, పటాటోవంతో కూడిన సినిమాలు తీసేవారికి "జామనపేట్" ఉన్నదంటాము వారిపుడ నిర్మాత సెసిల్ బి డేవిల్ చిత్రాల్లో జామనపేట్ ఉంటుంది బ్రహ్మాండమైన సెటింగులు, విలువైన దుస్తులు, బోలెడుమంది నటీ

నటులు, పెద్ద ఇతిహాసంలాటి కథా-ఇలాటి వన్నీ ప్రేక్షకులకు ఆకర్షణలుగా పనిచేస్తాయి కామ్యూన్ ఎండ్ డెలీజ్, కోగా డెస్ లాంటి చిత్రాల్లో జామనపేట్ కనిపిస్తుంది ఈ చిత్రాలకు చాలా డబ్బు ఖర్చు కావడమే కాక, ఆ ఖర్చుకు తగిన పనికాదీ తనం కూడా కనిపిస్తుంది

రాజూ - పేదా

అనువాదం

సందూరి రామమోహనరావు

వెల రూ 20-0

డాన్ క్విక్ సెట్

అనువాదం

సందూరి రామమోహనరావు

వెల రూ. 2-0-0

ఆంధ్ర గ్రంథమాల

మద్రాసు-1

నాగసింహ హ్యామం

అంగారు చేర్చబడినది మేకా యునిక్వేట్, నిస్సక్తుత, కుక్క పుమును హరించి బలమును, కొరిసి, విర్యవృద్ధిని కలిగించు వరప్రసాదము—

40 టున్ల సెల్ఫీ టె 8-4-0 పోక్ట్ 15 ఆ. డి.సి.సి. ట్రాకంపెని "ఆయుర్వేదసహజం" తెలిదేసి- తెలుగు భాష

‘ముందు బయటకే నా’

మద్రాస్ ఆర్ట్ ప్రొడక్షన్స్ వారి ‘రోహిణి’లో లంక సత్యం, కె రామస్వామి

★ నినిమా వార్తలు ★

రాజ్యలక్ష్మీ ప్రొడక్షన్స్ అనే సంస్థ వారు “సినిమా” అనే సాంఘిక చిత్రం తీస్తున్నారు ఇది హాస్య చిత్రమనీ, నాలుగు రీవరకూ తయారైనదనీ తెలుస్తోంది శ్రీపట్టాభిరామారావు గారు దర్శకుడు, మల్లిక్ సంగీతదర్శకుడు మాటలు పాటలు పరసురాం విద్యావతి, శోభ మొదలైన వారు నటిస్తున్నారు స్టార్ కంబైన్సులో షూటింగ్

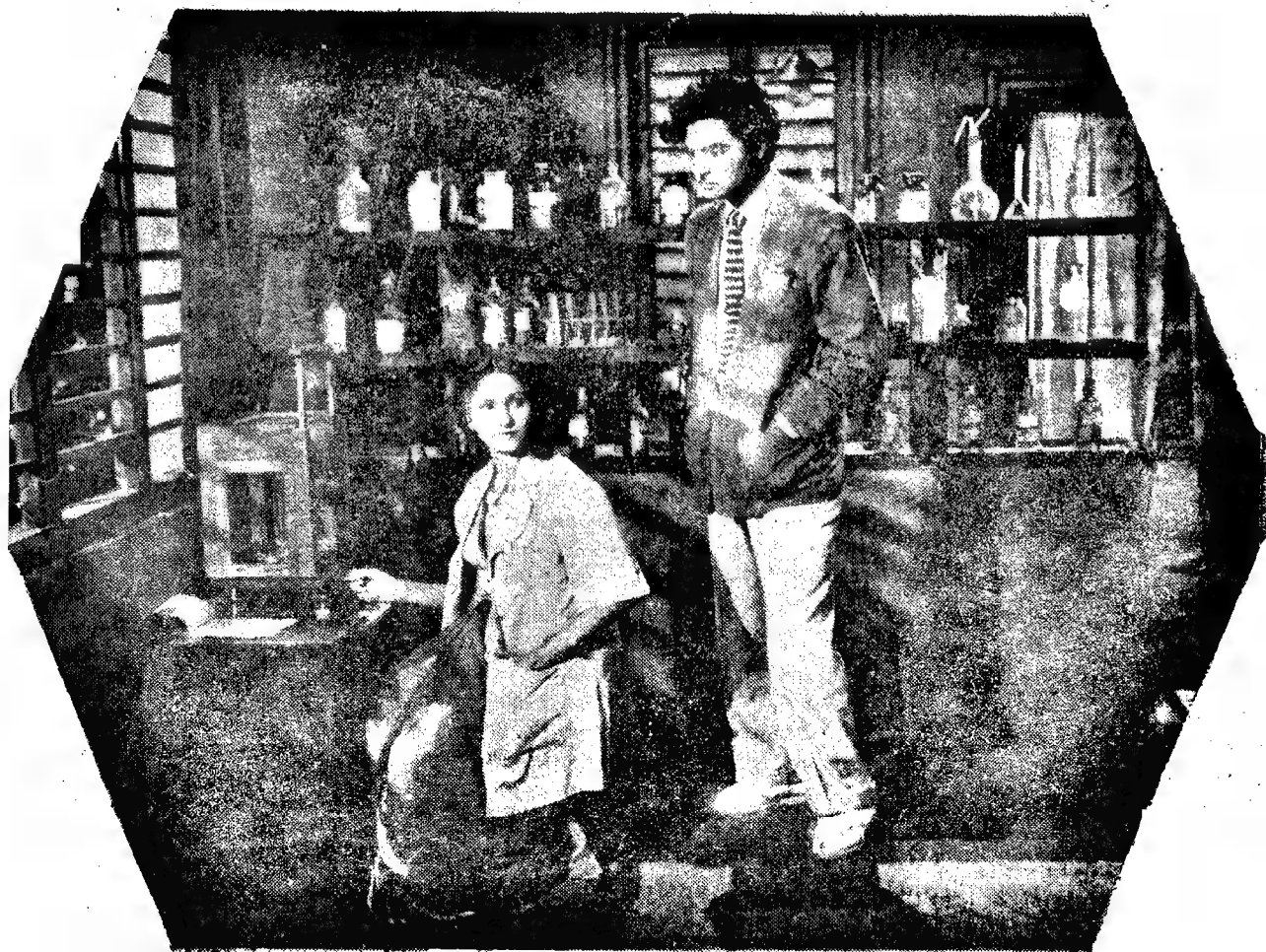
ఈస్టిండియావారి “పక్కింటి అమ్మాయి” కలకత్తాలో నిర్మించబడుతోంది ఇది కూడా సాంఘిక హాస్య చిత్రమట అంజలి దేవి, రేలంగి మున్నగువారు నటిస్తున్నారు శ్రీ పుల్లయ్యదర్శకుడు

రోహిణి పిక్చర్స్ వారు ఏకకాలంలో యూదు చిత్రాలు నిర్మిస్తున్నారు వీరి మొదటి చిత్రం “ప్రతిజ్ఞ” తుదిమట్టంలో పడిందనీ, క్లెమాక్సు దృశ్యాలు ఇంకల షూట్ చేశారనీ తెలుస్తున్నది శ్రీ వై ఆర్ స్వామి దర్శకుడు సావిత్రి, గిరిజ, కాంతారావు, రాజనాల మున్నగువారు నటిస్తున్నారు ఇదిగా “బీడు ఆర్ట్స్”, ప్రొడక్షన్స్ నెం 9 అనే చిత్రాలు కూడా రోహిణి వారు నిర్మిస్తున్నారు

సెప్టెంబరు నుండి మొదలు పెట్టి మొదట “ప్రతిజ్ఞ”, తరువాత ప్రొడక్షన్స్ నెం 9, తరువాత “బీడు ఆర్ట్స్” వరసగా విడుదల చేయ సంకల్పించామని రోహిణి అధిపతి శ్రీ హెచ్. ఎమ్ రెడ్డి తెలుపుతున్నారు

న్యూఢియేటర్స్ వారు నిర్మిస్తున్న హిందీ “నయా సాఫర్” (బెంగాలీలో “నబీన్ జాతా”) ఈ నెలలో విడుదలవుతుందట మనోజ్ బోస్ వ్రాసిన కథ ఆధారంగా గురు చిత్రం సబ్ మిత్రి (“డాక్టర్”) దర్శకత్వాన తయారైనది విద్య, వ్యాయామం అనే విషయాలను చిత్రిస్తూ, మానవుడు పరిస్థితులకు బానిస కాగూడదనీ, పరిస్థితులనే తన బానిస చేసుకోగల శక్తి మానవుని గున్నదనీ ఈ చిత్రం నిరూపిస్తుందట వనంత్ చౌదరి (“యాత్రిక్”), మాయాముఖర్జీ, దేవబాల, తులసి, ప్రేమ్ కుమార్, ఆనంద్ కుమార్, కేఖా మున్నగు వారు నటించారు పంకజ్ మల్లిక్ సంగీతం సమకూర్చాడు

ఎ జె పటేల్ అనే ఆయన ఇండియాకు మొట్టమొదటిదైన శ్రీ - డీ కామెరాను నిర్మించాడట దీని ఖరీదు యూరైజేల్ రూపాయలట

ఎమ్. ఆర్. ఎ. వారి "లేడి డాక్టర్" లో కృష్ణ వేణ్కి విజయకుమార్.

నిర్మాత, నటుడు, డైరెక్టర్ ఎస్. డి. నారంగ్ "డాక్టర్ ఎస్" అనే భయానక కథాచిత్రాన్ని త్రి-డీ టెక్నిక్ లో తీస్తున్నానని ప్రకటించాడు. పైకాచిక కృత్యాలు చేసే ఒక డాక్టర్, ఒక సటి ప్రధాన పాత్రలను డి. నిర్మాణం నిర్వీఘ్నంగా సాగితే ఇది ఇండియాకు మొదటి త్రి-డీ చిత్రం అవుతుంది. ప్రస్తుత దశలో ఆయన స్వయంగా త్రి-డీ కామెరా నిర్మించి ఈ చిత్రం నిర్మాణంలో పాల్గొంటున్నాడు. బొంబాయి ఎమ్. ఎం. డి. జూడియోలో షూటింగ్ జరుగుతుండటం నిరూపరాయ్, స్క్రూటిబిక్వాస్, హీరా లాల్, సుందర్, నారంగ్ మున్నగువారు నటనలు.

నిర్మాత కె. ఎ. అబ్బాస్ హిందీ, ఇంగ్లీషులలో "రాహి" అనే చిత్రం ఇటీవలే పూర్తికాదు. తేయాకు పోటల కార్మికుల జీవితాలను చూపించే ఈ చిత్రంలో జేవానంద్, నర్సీ జయవంత్, జేవిడ్ మున్నగువారు నటించారు.

హాఫ్ ఫుడ్ ఎమ్. జి. ఎమ్. వారు తాము వచ్చే 18 నెలల్లో 84 చిత్రాలు సినిమా స్కాప్ టెక్నిక్ లో నిర్మించనున్నట్లు ప్రకటించారు. ఈ చిత్రాలు ఏ రకం తెరకయినా పనివచ్చేట్లు నిర్మిస్తున్నారు. ఈ కంపెనీ గారు బొంబాయి, కలకత్తా నగరాల్లోని మెట్రో థియేటర్లలో విశాలమైన తెరలు ఏర్పాటు చేస్తున్నారు. అక్కడ

మొదటగా "కోగాడిస్" చిత్రాన్ని ప్రదర్శిస్తారట. ఆ తర్వాత వరకూ కొన్ని త్రి-డీ చిత్రాలు, సినిమా స్కాప్ చిత్రాలు ప్రదర్శిస్తారట.

★
ఆలిండియా రేడియో వారి
కొత్త ఎక్స్ ప్రిమెంట్
(47 వ పేజీ తరువాయి)

రిరిగి భూతలానికి రావడం—ఇదంతా వస్తువుగా తీసుకొని ఈ సింఫోనీ రచించబడింది. ఇది సుమారు 15 నిమిషాల పేపు నకునుండి దీన్ని అక్షరబద్ధ ప్రాంతాల్లో డ్రాడ్ కోస్ట్ చేస్తారని తెలుస్తున్నది. ★

(4 వ పేజీ తరువాయి)

లేదు. అయిదు రూపాయిలు ఇస్తే అందమైన రూపంలో ప్రతి ఆసాదికి ఫాటో వస్తుంది. సుబ్బారావు అనే కుర్రవాడు యిటీవల మెడ్రాస్ వెళ్ళివచ్చాడు. అతను యీ చిత్రవాడలో చాలామంది తీయించుకున్న ఫాటోలన్నీ చూచాడు. కానీ తాను మెడ్రాస్ లో ఎంత డబ్బయినా ఖర్చుచేసి, కొత్త ఫాటోగ్రాఫ్ యంత్రాలతో కొత్త రకం ఫాటో తీయించుకొనవలెనని శపథం చేశాడు. మెడ్రాస్ కు వెళ్ళేటప్పుడు రైలులో ఒక ప్రయాణికుడు యింకొక ప్రయాణికునితో మాట్లాడుతూ సందర్భవేగా తాను మెడ్రాస్ లో ఎక్కువఫాటో తీయించుకొనవలసియున్నదనిన్నీ అందుకు రమారమి రూ. 20 లు ఖర్చు అవుతుందనిన్నీ చెప్పాడు. ఆ రైలు ప్రయాణంలో ఈ మాటలు సుబ్బారావు విన్నాడు. మెడ్రాస్ వెళ్ళగానే ఒక ఫాటోగ్రాఫరు సాపుకు వెళ్ళి తనకు యెక్కువఫాటో తీయవలెనని అడిగాడు. కానీ, సదరు యెక్కువ ఫాటోలు తన సాపులో తీయబడవనిన్నీ, మరొక చోట తీయబడుననిన్నీ చెప్పి సదరు అడ్రెసును సుబ్బారావుకు వ్రాసియిచ్చాడు. సుబ్బారావు అతడు చెప్పిన అడ్రెసుకు వెళ్ళి. రమారమి రూ. 20 చెల్లించి నడుమువరకు తన యెక్కువ ఫాటో తీయించాడు. రెండు రోజులలో ఫాటో తయారవుతుందని ఫాటో తీసిన మనిషి చెప్పాడు. ఇంతలో "సుబ్బారావు తనతండ్రి యిచ్చిన తెలిగ్రాం చూచుకొని అర్ధంటుగా చిత్రవాడకు రావలసివచ్చింది. అందువల్ల సదరుఫాటోను చిత్రవాడకు పోస్టులో పంపవలసినదిగా తన చిత్రవాడ అడ్రెసు యిచ్చాడు - చిత్రవాడకు సుబ్బారావు చేసిన తర్వాత తాను మెడ్రాస్ లో తీయించుకున్న ఫాటోచూస్తే చిత్రవాడలోని కాళ్ళందరూ చూడలిపోతారనిన్నీ, అది చూచుటగా వేలం వేరిగా అందరూ తీయించుకునే వైరిపుల్లాయి ఫాటోల వంటిది కాదనిన్నీ ఒక్క ఫాటోకు 20 రూపాయలు అయిందనిన్నీ ఊళ్లో అందరి ముందర తన యెక్కువ గొప్ప చెప్పకొని చాలించుకొన్నాడు. ఊళ్లో ఉన్న పెద్ద ఆశాముసు యిండ్లలోని వడుచువాళ్ళకు తొందరికీ స్త్రీలకు పురుషులకు కూడా సుబ్బారావు తీయించుకొన్న హెచ్చు కిక్కుకు ఫాటోవంటి ఫాటో తీయించుకోవలెనని కుతూహలం ప్రబలమైంది. ఇంతలో సుబ్బారావు తాయాకు యెక్కువఫాటో పోస్టులో వచ్చింది. ఆ

ఫాటో వచ్చిందనే సంగతి తెలియగానే జనం ఆసనమట్టా చేరారు. ఫాటో పైకి తీసేసరికి ■ యెక్కువ ఫాటోలో సుబ్బారావుయొక్క అస్థిపంజరం (ఎముకలగూడు) మాత్రం స్పష్టంగా పెనుభూతంలాగున కనిపిస్తోంది. నిజంగా సుబ్బారావు చెప్పినట్లుగానే ఊళ్లోవాళ్ళందరూ ఆ ఫాటోను చూచి భాడలిపోయినారు. "ఇదేమిటోయి! సుబ్బారావు! ఇదేనా నీ నిజస్వరూపం?" అని ఒక తాతగారు ■ ఫాటో చూచి ప్రశ్నించారు. చిత్రవాడలోని ఫాటోగ్రాఫరు ఆ మాట విని "యిదేనండీ మన నిజస్వరూపం అయిన ఫాటో! మన శరీరంలో వుండే అసలైన సుస్థిరమైన అస్థి చట్రం. అందుకు సంతోషంలేదు" అన్నాడు.

ఒక డాక్టరు ఆ ఫాటోను చూచి యీ ఫాటో చాలా భాగాయింది అన్నాడు. సుబ్బారావు ముక్కువద్ద ఒక ఎముక లావరి భాగంలో వంపులిరిగి ఉన్నదనిన్నీ, అందువల్లనే అతనికి తరచు క్యాన్సర్ గా ఆడక మొండికోభారం విడువకుండా ఉంటున్నదనిన్నీ చెప్పాడు. ఆయెముకను సరిచేయిస్తే అతనికి ఆభాధ పోతుందన్నాడు. తర్వాత మరుసటిసంవత్సరం ఆ ప్రకారంగా పెద్ద డాక్టరుచేత సరిచేయించిన పిమ్మట అతని క్యాన్సర్ పోయింది.

యెక్కువ ఫాటోలో సుబ్బారావు యొక్క నిజస్వరూపం (అంతర్గతమైన స్వరూపం) స్పష్టంగా కనిపించింది. కానీ, అందులో మాంసంలేని ఎముకలు కనిపిస్తున్నాయి. అది "నిరామిషంబు" (మాంసం లేనిది) "అంగభవంబగు నెమ్ము" అతని శరీరములోని ఎముకలే అందులో ఉన్నాయి. చూచినవారికందరికీ ఆఫాటో అసహ్యంగా ఉంది. "కేవలనింద్యము" అనిపిస్తోంది. "కేయము"గా ఉంది. అయితేనేం? అదే అతని శరీరముయొక్క "నిజస్వభావ" స్వరూపమును చూపించింది. తన నిజస్వరూపమును సుబ్బారావు ధూడగర్తినందువల్ల అతని ఆరోగ్యం బాగుపడింది. కనుక నిజస్వరూపమును చూచి సిగ్గుకెందవలసిన పనిలేదు. "నిజస్వభావమును తెలిసికొనడం సులభమైన అల్పమైన విషయం కాదు. తన నిజరీత్యమును తాను తెలిసికొనడం అనేది ఉత్తమ ప్రాణియొక్క లక్షణం. కనుక, తన నిజస్వభావమును తెలిసికొన్నప్పుడు సిగ్గుకెందవలసిన అవసరం లేదు. ఆత్మరీత్యమును నిజస్వభావమును గ్రహించినప్పుడు నీచపుప్రాణి సిగ్గుపడునేమోగాని ఉత్తమ ప్రాణి సిగ్గుపడదు.

ఊళ్లోవాళ్ళు తాను తీయించుకొన్న

ఫాటోలలో దేవేంద్రులవలె ఉన్నాడు. కానీ సుబ్బారావు తన ఫాటోలో తన నిజస్వరూపం చూచాడు. ఆ యింద్రులను సోద్రజాలంవంటి అదా యీ ఫాటోలలో తన నిజస్వరూప చిత్రమును పోల్చి చూచుకొని సుబ్బారావు యిసుమంతైనా సిగ్గుపడలేదు. మీదు, మిక్కిలి ఆత్మజ్ఞానం, ఆరోగ్యం పొందగలిగాడు.

కనుక, "కేవల నింద్యము" "నిరామిషంబును" "అంగ భవంబగు నెమ్ము" యీ స్వక్రియాస్థి విగ్రహమని గ్రహించిన సుబ్బారావు - "సురనాథుని" పోలిక ఫాటోల గనొని సిగ్గుకెందలేదు. ".....సిగ్గుకెందక దిల్లముని నిజస్వభావము దలంపడు ఉత్తమ ప్రాణి యెయ్యోడన."

పిల్లల గేయకథల సంపుటి: - రచయిత శ్రీ కవరావు; చిత్రలేఖకుడు శ్రీ జి. వి. సుబ్బారావు; సంపాదకుడు శ్రీ ముమ్మనేని చలపతిరావు; ప్రచురణ, తెలుగు బాలరచయితలసంఘం, బాపట్ల; ప్రతులకు, పాపాతీకేంద్రము, తెనాలి, రేపల్లె; వెల 1-8-0; పాదా ప్రతి వెల 1-0-0

మొత్తం 24 గేయకథలతో, లిఖిత చిత్రాలతో, అందమైన రైండింగు, ముద్రణలతో సర్వాంగసుందరంగా వెలువడిన "బొమ్మరిల్లు" అనే ఈ చిత్తగ్రంథం బాల బాలికలకు ఎంతో ఆకర్షకంగా వుంటుందనడానికి సందేహంలేదు. ఈ గేయాల్లో సగానికి పైగా ఆంధ్ర వారపత్రికల్లో బొమ్మరిల్లు కాఖ్యకేంద్ర లోగడ ప్రచురించబడినవి. మిగతావి తదితర పత్రికలలో ప్రచురితాలైనవి. సామాన్యంగా అందరికీ తెలిసిన సామెతలను, నీతికథలను తీసుకొని, పిల్లలకు వెంటనే గ్రాహ్యమయ్యే సులభ శైలిలో కవితారావుగాను ఈ గేయాలు వ్రాశారు. కథలు చాలవరకు అందరికీ తెలిసినవే అయినా వ్రాయడంలో కొత్తడనం, నున్నితమైన హాస్యం ఉండడంవల్ల ఎక్కి సార్లయినా చదువుకుని ఆనందించగలిగినవిగా వున్నాయి. ఇంట్లో తమంతటతాము చిన్న చిన్న లైబ్రరీలు సమకూర్చుకునే బాలబాలికల ముచ్చటైన ఈ పుస్తకం కొనుక్కుని ఉంచుకుంటే అదో అలంకారంగా వుంటుంది.

ప్రత్యేకం పిల్లలకి ఉద్దేశించబడిన పుస్తకాలు, ఆకర్షకంగా ముడించబడినవి ఇంగ్లీషులో కొల్లలుగా వున్నాయి. తెలుగులో అటువంటి పుస్తకాలను వేళ్ళమీద లేక్కపెట్టవచ్చు. ఈ పుస్తకం ప్రచురణ ఇటువంటి అనేక పుస్తకాల ప్రచురణకు వారి తీసుందని ఆశిస్తున్నాము.

కాళరాత్రి

(11-వ పేజీ తరువాయి)

కంటే గత్యంతరం లేదనే నిర్ణయానికి రావచ్చు. అలా నిర్ణయానికి వచ్చినవారు, కిక్కురికీ కాదనాలి అనలే భయపడరు... తాము పట్టుబడుతున్న సమస్యకం వుంటే, ఆ నిర్ణయాన్ని కంటింటా కొనసాగించవచ్చు కూడానూ.

మో : అంతకంటే ఎక్కువ నమ్మకంతో మర్నాడే సినీవాళ్ల పప్పులూ కాలేకారు.

నర : ఎందుకేస్తారు - వాళ్ళు దగ్గర పెట్టుకు పనిచేస్తే?

మో : ఏ కేసునా తీసుకు చూడు - ప్రతి కేసులోనూ హంతకుడు దొరికిపోతాడు! ఎందుకంటే...వాడు కూడా మనిషే గానక! ఏదో ఒక చిన్న పొరపాటు - ఏ తేలు రుచులూ ఏ సీగరెట్లూ సాక్ష్యంగా వదిలేసి పోవడం సహజం గానక!

రామా : నే నెప్పుడూ కూడా సాక్ష్యాల జోలికి పోను! తెలుసుకోవలసిందలు కారణం! జరిగిన హత్యకి కారణమేమిటో తెలుసుకుంటే దొరికిపోతాడు హంతకుడు!

[ఉరుములు - మెరుపులు - వాన పొగిన చప్పుడు...]

సుకు : ఓహో - అదే సుండేలు నడదడ లాడుతున్నై ఈ పురుషుల్లోనూ మెరుపుల్లోనూ. ఆపంజయ్యా బాబూ కాస్తేపు హత్యల గొడవ.

[ఉన్నట్టుండి ఇంటి వెలుపలనుంచి వికృతమైన ఆర్తవాదం వినిపిస్తుంది. అంతా ఉలిక్కిపడతారు. వెంటనే రివాల్యూరు తేలిక శబ్దం - అంతా భయపడిపోతూ లేచి నిలబడతారు. రామా వరండా వాకిలిలోంచి తాళిగా కలిగి నీళ్లుతో ఆడుకుంటూ వస్తాడు.]

సుకు : ఏ - ఏమిటి?

నర : రివాల్యూరు పేలిన నప్పుడయిందీ?

రామా : రివాల్యూరు?...ఓ!...ఇదే - ఇది పేలిన చప్పుడే అయివుంటుంది!

(రామానుజం దగ్గరకొచ్చి) మున్నె రెండు కాలిబర్ - చిన్న బ్రెజిల్ బందిగాని నూం - ఛి ప్లెజ్ - సర్దుకొని పోతే!

కమల : ఎవరో వెళ్ళి కేక పెట్టారు?

రామా : ఓ - అదా! అది వారాయన ఆర్తవాదమై వుంటుంది.

అంతా : వారాయనా?

కమల : బావా?

రామా : అవును.

కమల : (అడగడానికి ప్రయత్నం చాలక

అడగలేక అడుగుతూ) ఎందుకు - ఎందుకూ అలా కేక పెట్టాడు?

రామా : చావడానికే వుండలేక.

కమల : } ఓహో -
సుకు : }

నర : ఏమిటి - ఏం జరిగిందంటుంది?

రామా : ఏమిందీ - ఇదిగో - ఈ రివాల్వరుతోనే కాల్చి చంపేశానా!

[కమల వస్తున్న వెళ్ళి కేక వదిలి కన్నం మీద ఆపుకుంటుంది. అందరినీ ఆశ్చర్యం, భయం ఆవహిస్తాయి.]

రామా : గుడ్ గాడ్! మిస్టర్ రామా రావ్.

కమల : నిజంగానా - నిజమేనా అయి పోయింది?

రామా : ఆ...ఎవరైనా! ఆడుతున్నాడు వేరొకరే!

నర : అబ్బ - నిజం నా ముఠాలోనూ వోయి అందరినీ నా...ఏదీ వారాయన?

రామా : కిటికీలోంచి కాస్త తొంగి చూస్తే కనిపిస్తాడు. నది ఒడ్డున వచ్చిపడి వున్న వారాయన ఇక్కడి కేలా కనిపిస్తాడు?

[నరహరి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్లి బయటకు చూస్తూంటాడు ఉరుములు - మెరుపులు. జోరున వర్షం - గాలి విడంబాటుంది - గదిలో అంతా ఊపిరి బిగబట్టి నిద్రపోతుంటారు. రామా అందరినీ కంటే కంటే చూస్తూంటాడు. నరహరి ఉలిక్కిపడి, సౌంజుచేయగా రామానుజం కూడా వెళ్లి చూస్తాడు.]

మో : ఏమిటి?

సుకు : నే నెప్పుడే ఏదో కొంప మునుగు తుందని?

రామా : కనిపిస్తోంది నీళ్లవాడే మానవ కళ్ళెరం ఒకటి!

నర : వారాయన!...పండ్లవాడే.

కమల : (సోఫాలో కూలబడుతుంది).

సుకు : అంతా అలా నిలబడతారేం కొయ్యబొమ్మలాగా? ఏమిన్నా వెయ్యిం డయ్యా బాబూ ఎవరన్నా!

రామా : (వరండా వాకిలికేసి పోబోతూ) వెళ్ళివద్దాం రండి నరహరి గారూ మనం అక్కడికి. ప్రభుకు చికిత్స కూడా వచ్చు వాక్కా.

నర : (కిటికీలోంచి చూస్తూ) లాభం లేదు. పెద్ద ఆల వచ్చి బోవలికి లాశేసింది. అదుగో కొట్టుకుపోతున్నాడు.

రామా : వున్నదిగా లాంచీ, అందులో పోయి ఆరినీ తేదాం రండి.

రామా : (అడ్డం వస్తూ) అగండి ఒక్క కుట్రం రామానుజంగారూ! (రివాల్యూరు అతనికి గురిపెట్టి) ఎక్కడి వాళ్ళక్కడే గన్ చిప్! మీరింక వారాయనకు వెయ్యి గరిగిందేమీ లేదు. అతను చచ్చిపోయాడు!

కమల : నువ్వే చంపావ్!

[నరహరి వాకిలికేసి వెళ్ళిపోతాడు.]

రామా : (రివాల్యూరు అతనిపైపు తిప్పి) వద్దు నరహరి!...కాలు కదవటం ఆత్మ మంచిది కాదు.

[నరహరి వెళ్ళి తిరుగుతాడు]

రామా : దయచేసి అందరూ ఆ గోడదగ్గరకు వెళ్లి చెతులెత్తి నిలబడండి. ఊ...! ము...మీ యెత్తు భనం పోసినా కూడా నా త్యాగం కళ్ళాగా చూస్తే అవకాశం వస్తే వదులుకోరుగదా! శ్రమపెట్టి మిమ్మల్ని పంపిస్తే ఇక్కడకు లాక్కొచ్చినందుకు, మీ అభిరుచి గ్రహించుకుని చంద్రుడికో చాలు పోగన్నట్లు ఒక్క హత్యమాత్రం వెయ్యగలిగాను. దాంతో పంతో పడండి. ఏదీ...మీ ముందహాస భాసుర వదనారవిం చాలు నా కన్నులపండువగా కనిపించేట్లు నిలబడండి...

[అంతా భయంతో ఒకరినొకరు చూచు కుంటారు.]

రామా : రామా రావు గారూ...!

రామా : తమరు నోరు ముయ్యండి రామా నుజంగారూ మందు...మిర్రా మీ భట్టా బాబూ వచ్చినదగ్గరనుంచి వాళ్ళేలా హంత కుల్ని గురించి చూడకుకోవడం! ఇదుగో - ఇప్పుడు నిజమైన నమస్కే కూర్చుండి మీమందు. ఎలా వుంది? ఏం చేస్తారు మరి మీరు దిన్ని గురించి? వెళ్ళిపో యిన లాంచీ మళ్ళీ వచ్చేదాకా, మనందరి కాళ్ళకీ ఈ లంకలో పంకెళ్ళే! రివాల్యూరు కూడా నా ఒక్కడిదగ్గరే వుంది. ఎవరైనా కాస్త అతితేలిచి చూపించబోయారా - కలుగు చెప్పడానిక్కూడా ఎవరూ మిగలరు...ఇవ్వాలే కాత్రి నే నొక మహాద్భుత రహస్యం కనిపెట్టాను - మానవ ప్రాణాలు తియ్యడం మంతి చులకనైన పని మరొకటి లేదు!

సుకు : పిచ్చెక్కి పోయి పాగుతున్నాడు!

రామా : అరె - పేలిపోతుండేమోనయ్యా బాబూ అది!

రామా : మరేం భయపడక్కర్లేదు రామా నుజం! ఇవాల్టికి నా లకలి వల్లారింది. (మెట్లకేసి వెళ్ళి) ఒక్క దగ్గర పెట్టుకుని పంచరిస్తే, లాంచీ మళ్ళీ వచ్చేదాకా మీరేం ఫరవాలేదు.

రామా : అది వచ్చిందేమిటి?

రామా : మిమ్మల్ని పంపిస్తే ఇక్కడ స్వేచ్ఛగా వదిలేసి, ఆ లాంచీయెక్కి తే

రాగము క్త

(19-వ పేజీ తరువాయి)

అతికి బయట బడితానో లేదో చెప్ప
నాను. ఈ అన్యాయానికి నేనేం కారణం
కాదు. నన్ను నమ్ముతావుకదా? నన్ను
శ్రద్ధించువు కదూ?

సత్యవతి ఇదేమీ బోధపడలేదుకాని -
కళ్ళంట నీళ్ళు తిరిగియి. నందు నెలలు
పైగా మాట్లాడుకోకుండా ఒక యింటా
గడిచిన అనుబంధానికే ఆమె మనసు అద్దోలా
అయింది.

‘వసువు కొమ్ము ఉండే! వున్నాదా
అమ్మకారా?’ అంది రవణ.

సత్యవతి సమాధానం చెప్పలేదు. రైలు
కదిలింది. రవణ తన మెల్లో బంగారు
మంగళహారతి తదివి మానుకుంది. ఆమె
మెల్లో వసువుకొమ్ముకంటే నామెడలో
బంగారు తారి ధర్మసమ్మతమైనదా? నిజ
మైన ప్రేమబంధాన్ని నిరూపించేదేనా!
ఇది? అనుకుంది.

రాజు అడిగాడు. సత్యవతి పుట్టింటికి
పోయిందని చెప్పింది రవణ. రాజు చిచారిం
చలేదు త్వరలోనే తనమీద విడుదలకు
దావాపడుతుందని ఆశతో వున్నాడుకూడా.

మద్రాసు ఆస్పత్రి లోనే పురుడు
పోయించుకోవాలని రవణ తండ్రిగారికి
చెప్పింది. నెలలు నిండేకొద్దీ ఆక్కో
వచ్చి ఇక్కడే పుండిచేతనైన ధనసహాయం
చేస్తావచ్చారు-రవణ ఒక మ X పిల్లవాణ్ణి
కన్నది - రాజు రవణా పొంగిపోయాడు.

నాలునెలలు పోయేసరికి రవణ మామూలు
కునిపి అయింది. అదృష్టం కొద్దీ ఇద్దరికీ
కుంచికం పెసేల్లో స్థిరమైన ఉద్యోగాలు
దొరికాయి. పిల్లవాడి అదృష్టం అనుకు
న్నాడు అంతా.

“వసువుతానా అని ఎంతభయపడ్డా నను
కున్నావురాజా” అనేదిరవణ.

కాథారాత్రి

వెళ్ళిపోతానా! (అంతా నిర్భంతపోతారు.
రాజు మెల్లెక్కుతూ—) వాత్సవీ చేసినవా
డెవడా అన్న విషయంలో అణుమాత్రం
సందేహం వుండదుగాని - శాంతికుడు పట్టు
బడినీ చూత్యాగధ ఇదొక్కటే ధరణిలో!
చోయిగా నిద్రపోయి మీరుకూడా మరన్ని
వాత్సవిలు చేయండి కలలో!

[ప్రతిక గదిలోకి వెళ్ళిపోతాడు. అంతా
ఆశ్చర్య విభ్రాంతులై ఒకరి ముఖ లాకరు
చూచుకుంటూంటారు.]

—: తేర:—

(ఇంకా వుంది.)

అదాయంకూడా బాగానే వుండివచ్చును.

వారాయణ తిరుమవసాంజేవాడు. అతన్ని
మాస్తే చాలు వెంకటేశ్వర్లు జ్ఞాపకానికి
వచ్చి ఒకరోజులా ఆస్పృతులతో బాధ
పడేది. రవణ-రాజుతో తన వివాహం తన
కేవల స్థిరత్వం కల్పించిందన్న భావం ఆమెకి
మిగ్గుగాతోస్తోంది. సత్యవతినిగురించి తల్పు
కుంటే. కొత్తలో తమప్రేమ, తా మనుగ్గు
వించిన కష్టాలు, పీడితోపాలు ఇంకా
శ్రద్ధ-పీటన్నిటితోనూ ఆమె మనసులోనే
కలతపడేది. —నిరాశ ఆమెలో మూర్తీభ
వించింది. రాబంటే నిరాదరణలేదుగాని—
బిడ్డమీదే ఆమె ప్రేమంతా కేంద్రీకృతమై
పోయిందివచ్చును. జీవితమే ఇంతేనేమో!
బతుకందా “రొప్పిన”లో పడిపోడానికి—
మామూలు వెళ్ళి; ప్రేమవివాహం అనే
భేదం లేదేమో! ఉద్యోగం, పిల్లవాణ్ణి
ముద్దాడం వీటిలోనే ఆమెకాలం గడిచి
పోతోంది. ఇంకా తీరికమిగిలే ఆలోచన.
వగలంతా ఆఫీసులో పనిచేసేవచ్చి బాబీ
నిద్రపోతున్నాననే. ‘కళ్ళుకాయలు కాసి
పోయా’యినాన్నా— అంటూ లేచేసి
ముద్దులాడేది.

రవణకి ఒకే ఒక తెగనిఆలోచన. అది
తన స్థానం ఏమిటని. అక్క అన్నమాట
మరపురావడంలేదు. అసలు తనింత సుఖంగా
ఉన్నా ఏదో అనుకుగానేవుంది, దిగులుగా.
ఈ పరిస్థితికి విరుగుజేమిటో తోచడంలేదు.
కాని ఈ ఆనుకు తను శాశ్వతంగా భరించ
లేదు. తన సరాలు ఈ తేదురు సహించ
లేవు. ఎన్నడో తను కుప్పలా కూలబడి
పోతుంది. చిరుకనే పెద్దపులి ఉన్నదన్న
ప్పుడు బతుకంతా ఎలా కాంతిగా గడ
పడం? రాజు తనంటే ఎంతో ప్రేమగా
ఉన్నా తనకి కుదురులేదు. ఏంచేస్తే శాంతి
లభిస్తుంది? ఆసలీ ఆకాంతికి ఎవరుకారణం?
వెంకటేశ్వర్లుతో తనకివిడిపోయినప్పుడు—
అతనిదేతప్పు, అతనే కారణం దానికంతకీ
అని సులభంగానే నిర్ధారించి శాంతి కూర్చు
కుంది. కాని ఇప్పుడు ఈ ఆవేదన తనకి
నిద్రలేకుండా చేస్తోంది. తనలో ఈ ఈ
కుఘాను రాజు గ్రహించకపోలేదు. కాని
ఇది చర్చించే విషయంకాదు.

5

ఎనిమిదోనెల వచ్చింది పిల్లవాడికి. రవణకి
పిల్లవాడు, ఉద్యోగం, ఆలోచనతప్పు వేరే
కాలక్షేపంలేదు. బరువై తన మనసు కలచి
వేసే ఆలోచనలనుంచి తప్పుకుందామని
చూస్తుంది. కాని ఆ తుణానికి సత్యవతి,
అక్కమాటలో, వెంకటేశ్వర్ల జ్ఞాపకానికి

వచ్చి కలతపడేది. ఒకనాడు పిల్లవాడి
జ్వరంవచ్చింది. రవణ ఆరోజు ఆఫీసుకు
పోలేదు. మంచం వద్దనే కనిపెట్టు
కూచుంది. మూసినకన్ను తెరవకుండా
పడివున్నాడు బాబీ. రాజునిమాత్రం తనే
బలవంతం చేసి ఆఫీసుకిపంపింది. అలా
జ్వరంతో ఉన్న బాబీనిమాస్తే ఎన్నో
ఆలోచనలువచ్చాయి. పెద్దవాడైతే తనని
గురించి ఏమనుకుంటాడు? అసలు బాబీ
పుట్టకపోతే తన బతుకెలావుండేది? బాబీ
లేకపోతే తనకి ఆనందకరణమే లేదేమో!
తన సర్వస్వమూపేజే! కాని కడుపున పడి
గానే వాణ్ణి ఎంతగా అసహ్యించుకుంది!
ఇప్పుడనుకుంటోంది. తను కాస్తయినా
ఉల్లాసంగా ఉండగలుగ్తోంటే వాడి బోసి
నవ్వేకారణం అని—తనకి అంతగా నిలబడ
తాడు, అనుకుంటూ ప్రేమకొద్దీ ముద్దుపెట్టు
కుంది. కన్ను తెరవకుండానే బోసిగా
నవ్వేడు.

మర్నాడుకూడా జ్వరం తగ్గలేదు.
డాక్టరుమందిస్తానే వున్నాడు. రాజుకూడా
ఆఫీసునిమాని బాబీదగ్గరే కూర్చున్నాడు. ఆ
ఆందోళనలో భార్యాభర్త లిరువురిలోనూ
ఏదో ఆ వ్యక్తవామ్యం రూపించింది.

“వాకేమిటో భయంగా వుందిరాజా”
అంది రవణం.

రాజుఊరడించాడు. రాత్రి పన్నెం
డయ్యేసరికి రవణకి కొద్దిగా కునుకువట్టింది.
రాజుకి మెలుకువచ్చిమాస్తేరవణపక్కలో
ఉన్న పిల్లవాడికిపోళ్ళుచల్లబడిపోయిఉంది.
దుశఖం పెల్లుబిగివచ్చింది రాజుకి. పాపం
రవణ ఆ పిల్లవాణ్ణి పక్కలోవేసుకుని ఎల్లా
నిద్రపోతోందో, అమామికంగా! ఈ
సంగతి తెలిసి ఎలాభరించగలడు? “రవణా”
అని ఒక్క కేకవేసి డాక్టరుకోసం పరు
గెత్తాడు. తిరిగివచ్చేసరికి రవణకి తెలివి
లేదు. పిల్లవాడు చనిపోయి చాలాసేపైందని
చెప్పి, మూర్ఛపోయిన తల్లిసంగతి చూడా
లన్నాడు డాక్టరు— ఆ తర్వాత రవణ
మామగోజులు కంటికి మంటికి ఏకధారగా
పడిపోయింది. అన్నం ముట్టలేదు. ఆమెకి మతి
చలించిపోతుండేమో అని కూడా రాజు
భయపడ్డాడు. కాని అతని అదృష్టవల
అలాంటిదేమీ జరగలేదు. రవణంటికి
ఆక్కోబావావచ్చారు. వాళ్ళెవరూ తీసి
కెడతామన్నారు. రవణ ఇప్పుడవడేడు.
కాని బలవంతం చేసి—స్థలంమారేస్తే దుశఖం
మరపుకీ వస్తుందని తీసికెళ్ళారు.

నెలగడిచింది. రాజు ఎన్నికే త్రరాలు
రాసినా జవాబు రాసేదికాదు రవణ. కాని
చూతాల్తుగా ఒకనాడు ఇంటికివచ్చిన రవ
ణని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడురాజు. సరా
సరి బాబీ మంచం దగ్గరకి వెళ్లి నలవలా

ఏద్యేంది. ఈమె రావడమూ ఒకందుకు మంచిదే అనుకున్నాడురాజు. లేకపోతే కొడుకుపోయిన ఈ దుఃఖంలో తర్వాత ప్రేమపాత్రుడైన తన దగ్గరలేకపోతే ఇంకా బాధగావుంటుంది. రెండునెలలు గడిచినా రవణ స్వప్నపడలేదు. ఆమె ఇక వెనుకటి రవణకాదు. ఉత్సాహవందాలు పెరిగిపోయాయి ఆమె వదనం సంతోషకావృతమై ఉంటోంది. తల్పరితంగా లావణ్యం అంతా మారింది పోయింది—రాజు దిగులుచేసి భిన్నుడైపోయాడు.

ఆరునెలలు కడితే కాని రవణ దారిలో పడలేదు. మళ్ళీ ఉద్యోగానికి ప్రయత్నించడం మొదలుపెట్టింది—ప్రతిదానికి ఎత్తే చేసేది. బొంబాయిలో ఎవరో స్నేహితు రాలుంటే ఆమెచెప్పిన ఏవో కొన్నిటికి దరఖాస్తుచేసింది—రవణ ముఖానం గా పురస్కరించబడింది. రాజు దిన్నిగురించి ఆటే ఆలోచించలేదు. కాని అతను మాట్లాడానికి ప్రయత్నిస్తే చాలు, ఆమె కళ్ళంటికి పట్టుకునేది. అతను కరిగిపోయి దగ్గరతీసే వాడు.

“సత్యవతి ఏమెందో రాజా” అని ఒక నాడేడిగింది. ఈ వింతప్రశ్నకి రాజు ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

“ఎంత చాకిరిచేసింది! పాపం దాని డబ్బుతో నా బాబీకి టానిక్కుకూడా కొనుక్కున్నా” అంటే వలవలా ఏడ్చింది. “నీ కేం మరిపోయిందా” అని రాజుగర్జించాడు.

ఒకనాడు సత్యవతి దగ్గర్నుంచి రవణకి ఒక ఉత్తరం వచ్చింది.

“అక్కా;

మీగుడూపిన దయ నేనెన్నడూ మరచలేను. మీ సంగతులేమీ తెలియలేదు. నా బతుక్కడమాత్రం చాలా దుర్భరంగా వుంది. నా కిక్కడ ఏదో నుఖంగా వుంటుందనుకున్నాను మీరు, మీకు తెలియక. నా వాళ్ళు మొదట ఆయనమీద విధాకులకు దావావేధామన్నారు. నేను నా ప్రాణం పోయినా ఒప్పుకోవన్నాను. కాని భార్య ఉండగా మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటే, నేరంబగదూ అందుకు కేసు మీ యిద్దరి మీదా పెడతారట—దీన్ని నేను ప్రతిఘటిస్తున్నాను. కాని భర్త ఆదరంలేని ఆడదానిమాట ఏం చెల్లుతుంది? చెల్లదని తోస్తుంది. ఈ గొడవలేమిటో నాకేం తెలియని లేదు. నాకేమో భయంగావుంది. ఎందుకే నా మంచిదని మీకు రానున్నాను.

మీ

సత్యవతి.

రాజుకి ఈ ఉత్తరంచూసి ‘ఏమంటారు’ అంది.

“ఏడికారు.” అన్నాడు రాజు. రవణ మాట్లాడలేదు. కాని ఆమె దాన్నిగురించి ఆలోచించడంమూసిందనడానికి ఆధారాలు లేవు. ఈ ఉత్తరాన్నే ఆమె ఒకనాడు నారాయణకికూడా చూపి ‘ఏమిటి మీ అభిప్రాయం’ అంది. అతను ఏడికారని కూడా అనలేదు.

‘అంటే నన్నేదో మౌనం చేశారనడం కాదు. నుమండి ఇది. ఇందులో ఎవరు చేసింది ఏంలేదు. నేనే ఆత్మవంచన చేసుకున్నానని నా అభిప్రాయం. ఆవు నా కాదా చెప్పండి?’ అని సాభిప్రాయంగా చూసింది.

బాబీ పోయాక మళ్ళీ రవణలో ఈ ‘స్పిరిట్’ ఇంతవరకూ చూడలేదు. రవణ మళ్ళీ పూర్వపు రవణ అయింది—తెలుస్తోనే వుంది. ఆమెలో నైరాశ్యం ఏమూలా లేదు. ఏదో కర్తవ్యనిశ్చయం చేసుకున్నదానిలా వుంది.

‘మీ రివేలీ తెల్లచెయ్యకండి’ అన్నాడు నారాయణ, ఏదో చెప్పాలి కనక.

వారం గడిచాక ‘నే నొకసారి మా నాన్న దగ్గరికి పోయివస్తా’ నంది రవణ. రాజు సరే అన్నాడు—కాని వెళ్ళి వారం గడిచినా రవణ ఉత్తరం రాయలేదు. రాజు నిష్ఠూరంగా రాసినమొదట రవణదగ్గర్నుంచి ఒక పెద్ద ఉత్తరం వచ్చింది.

‘రాజా,

నేనెంత భరించలేని మనోవ్యవస్థలో ఈ ఉత్తరం రాస్తున్నానో నువ్వు గ్రహించలేవు రాజా. బాబీ చావు నా గుండెను కలచివేసింది. విడ్డూరుమరణానికి అందరూ విచారిస్తారు. కాని నా సంగతి వేరు. నా ఆకిలన్నీ వాడిమీదే పెట్టుకున్నాను. కడు పునపడినానే వాడెంతగా వద్దనుకున్నానో భూమిపై పడ్డాక అంతగా వాడిమీద ఆధారపడి బతికాను. కాని నన్నే మౌనం చేసిపోయాడు: మన పెళ్ళినిగురించి, ఈ వ్యవస్థలో నాస్థానంగురించి, నా ఆశేదనలు మొదటినుంచి నాకుండనే ఉన్నాయి. ఇన్నాళ్ళు బాబీని చూసి అవి కొంత మరచకలిగాను. సత్యవతి ఉత్తరం—నా స్థానం ఏదో విడమర్చి చెప్పింది—ఆమె భృద్దయ విచారకష్టిని చూచాక, విన్నాక—నాలో లేని ఆకాంతి అణచుకోలేను. నేనూ నువ్వు ఇక కలుసుకోం. నాకు బొంబాయిలో ఉద్యోగం దొరికింది. నన్ను మరచిపో, నా మనసు మారిపోయింది. అనుభవాలు నన్ను మార్చేశాయి. నన్ను ఏమన్నా అనుకో నువ్వు. నేను స్వార్థపరురాలవైపోయాను. జీవితం అనేది జీవించడానికి కాని నానలే ఏడుస్తూకూచోడానికి కాదని నాకు తెలిసింది. ఇక ఏడుస్తూ కూచోదల్చలేదు.

“ఏయ్ ఫ్యూన్! బయటవరూ తలుపుతట్టుకున్నాను. నే నింటోలేనని వెళ్ళి చెప్పరాదా?”

“చెప్పానండీ. వినిపించుకోటంలేదు”

“ను ర్యాడగా వినిపోతాడా? లేక నేనే వచ్చి చెప్పాలా! అడిగి కనుక్కో:”

—గోపీ

ఈ జీవితం ఒక ప్రవాహంలాంటిది. అలాగే మనం కూడా ఆకాభావంతో సాగిపోవల్సిందే. ఈ నా ప్రయత్నంలో నీకు దూరం అయిపోవాలి. కాని బాబీ చావుని భరించకల్సిన ఈ కఠిన హృదయానికి—ఇదేమంత కష్టంకాదు.

కాని నన్నెంత ప్రేమించావు రాజా! ఈ ఆలోచన నన్ను వెనక్కి లాగేది ఇన్నాళ్ళూ! కాని ఈ హృదయకల్పంతో జీవితకాలం అంతా బాధాపడలేను. నువ్వు నేనూ ఒకటయ్యామన్నదీ, నాకొక అండ దొరికిందనడం—ఒక ఆశాస మాత్రమే. నాలో ఆకాంతికి కారణం ఈ సంవత్సరం అంతా వెలికాను. సంఘం నిజమైన ప్రేమ కుర్చీ ఇలానే బాధిస్తుంది అని నులభంగా వివరించుకో చూశాను—కాని బైటి ప్రపంచంలో లేదు ఆ కారణం. సత్యవతి దుర్భర జీవితానికి ఇంత నిష్కలంక ప్రేమ కారణమైతే—ఇది భర్తమేనా అని తోచక పోలేను.

ఈ ఆకాంతి పరిస్థితులలో నేనొక బానిస ననే భావం కల్గింది. మళ్ళీ ఒకసారి మానసికంగా స్వతంత్రుడననే భావంకోసం తపించాను. అది ఈవిధంగాతప్పు సాధ్యంకాదు. నా రెండేళ్ల వ్యధకి కారణం ఇలా ఉపించాను, అది పొరపాటు కూడా కాదు.

ఈ మనఃపీడనకి కారణం ఉంటే అది ఒకటే. అది నేను చేసుకున్నదే. పెళ్ళికాకుండానే గర్భవతిని కావడం. ప్రేమ కులభావంలో ‘పెళ్ళి’ దానికో ‘ప్రేమ’ లేదని తెలుసు. అయినా ఈ తొందరపాటే నా హృదయకల్పం: అది మొదట పరంపరగా మనం ఒకరికొకరిగా జీవించవచ్చి వచ్చింది. ఒక్కో నా రి ఆమెనుంటాను. సత్యవతి ఉండని తెలికొక; ఉన్నా అయ్యా ఏదో పరిష్కరించి మరీ మనం కలిస్తే ఎంత

రాగము శ్రీ

బాతుండేదని! కాని అప్పుడామె ఒక సమ
స్యగానే తోచలేదు.

మమయినా మనం—విద్య కారణంవల్ల—
మళ్ళీ పయలుదేరిన చోటనే వున్నాం.
చేతులు దులుపుకుని మళ్ళీ సేను రేక్కలు
వచ్చిన పక్షిలా ఫీల్ అవుతున్నాను. నా
జీవితం ను వ్యవసున్నంత నిష్కలంకం.
కాదు రాజు. నారాయణకి అంతా
తెలుసు. నేను సత్య అవద్దం. అదేను. నేను
వంకటేశ్వరుని ప్రేమించాను ఒకప్పుడు—
కాని ప్రస్తుతం నేనీ నిర్ణయానికి వచ్చినది
పక్కాత్రైషంకాద్దీ కాదు, సత్యవతికి సమూ-
కాదు నిజానికి వాళ్ళనిగురించి అలోచనలే
లేవు. ఇదంతా నా సాధ్యంకోసం. ఇప్పుడు
నిన్ను గురించి మాత్రం నేను అలోచించడం
లేదు. నా హృదయకల్పం నశించి; మళ్ళీ
నా భవిష్యత్తుకి అధికారిణి నేనే. అయ్యి-
ననే సంతోషంలా నాకు మిగతా వం-
కన్యించడంలేదు. ఇలా మనం విడిపోవడం
మనిద్దరికీ మంచిది. 'జీవక్రిష్ణాఫీ' నవలంటే
నీకీవ్వం అనేవాడివి. దానిలో నే నా జీవితం
మేల్చేసుకున్నాను. జీవితం ఒక ప్రవా-
హంవంటిది. నడవగలినంత దూరం దాని
ఒడ్డున నడవడమే మన పని. ఇందు నిరాశకి
తావు లేదు. చివ్వు సెర్పెంటిన్ రాజు.

రాజు శ్రీ త్తరం చిదువుకుని విద్వాంసు.
 వారాయణకి కూడా మాపి కళ్ళనీళ్లు పెట్టు
 కున్నాడు— 'తన వాగ్దానాలన్నీ మరచిపో
 యిందీ' అనలేదు అతను.

‘తన హితవీరినె, చాచే నా ప్రేమ నగి
నుందినకుంది. కాబోలు. రంజే శుభ
కౌపతంచేసాను. జీవితముంటే అమాత్రం
తెల్పుకోతేకవాయంది’ అన్నాడు. నారా
యణమట్లాడలేదు. ‘నారాయణా నువ్వు
అదృష్టవంతుడివోయ్. చక్కగా పెద్దవాణ్ణి
కట్టిపెట్టినా చేసుకున్నావు. కాని
మూలాంటి జీవితం బుడవద్దా మరి.’
అన్నాడు రాజా.

• ఇదే మాట వినక రుద్రుని ప్రేమని గురించి
బాధపడే చింతలేవ్వద్దూ అన్నాడు శారా
య్యలలో.

కాని నారాయణ కివేళ తెల్పు, వంక
 టేళ్ళద్దూ అందరికం లె సుఖంగా వున్నా
 డని. రహణ కూడా ఇకముందు సుఖంగా
 వుంటుంది. ఇద్దర్ని ప్రేమించినా జీవిత
 సాగరంలో ఆమెకి అమృతభాండం దక్క
 లేదని విచారించ పనిలేదు. ఆమెలో కలిపిన
 ఆశావాదమే ఆమెకు సకలసాక్షియిలా సము
 కూర్పులగు. కాని రాజు మాటే ఇప్పు
 డెప్పుడే చెప్ప లేదు.

రైలులో ఒకరు: (ముష్టి వానితో) ఏయ్, రైలు వెళ్ళు తూన్నప్పుడు పాడుతున్నావ్, ఆగినప్పుడు మానేస్తున్నావే? ముష్టి వాడు:- ఆగినప్పుడు పాడితే అపవ్సరాలు వస్తాయండీ.

శ్రీపాద సుబహ్మణ్యం—వాల్మీకి.

మౌనియల్ తో నేకమూ, బట్ట రియోద
చేయిస్తా ఆ బట్ట సేవక మేంటి? అన్నా
ను విషయం అర్థం కాక.

“నేను బుష్కోట్ తొడుతుక్కొన్న
విజిల్ ఫోటో కదూ పుచ్చుకున్నాను?”

‘అవును’

“ఆ తాళానవసాప్న, పద్మినీటి అశ్రువరు
అవిష్కారికి మరో అయిభందబల వాచ్చు
పేచేసి బుస్కోటూ తోడుక్కొనుండా
మరేబట్టా కట్టుకోకుండా వున్న ఫోటో
పుచ్చుకున్నాడు.”

పేను పాక్ అయి “నిజంగానా?” అని
తేకవేశాను.

“ముమ్మాటికి నిజం” అన్నాడు.

అప్పటి కర్ణమయింది నాకు, వచ్చినిటిలో
వుం జే ఘోరమైన నగ్న సత్యం. ★

3232

(21-వ పేజీ తరువాయి)

‘భామ్య’ కేంపుందిరే రోజులు కలిసి
 కావాలన్నాడు. ఆ తర్వాత యిద్దరం పేర
 పేరపనులుపొడ ఎవరిదారిన వారు బల్లి
 పోయాం.

ఆ తర్వాత ఆ యి వా గు న్నో జు లకు
కాబోలు నాకు పై పా యి డ్ కీచ్చింది.
ఇరవై మూడు లంఘనాలు చేయించింది.
ఈమారావు పనితోందీర వల్ల కా బోలు
రా లేదు. నాజ్వల్లి నం గం తి తెలిస్తే
వచ్చు పాడేగానీ, అతన్ని గాబరా పెట్టడం
యిష్టం లేక తెలియని వ్యక్త లేదు. ఒక
నాడు డాక్టర్ యొక శిష్యునినంది. ఆశీస్తి
చెల్పిస్తున్నాడు.

ఆ సాక్షాత్తులం రామరావు యింటికి
 వెళ్ళామని అయలుదేరాను. ఆపైటివరకు
 ప్రచండంగా ప్రకాశించిన సూర్యుడో వడ
 మట ఖిజారిపోతున్నాడు. తలదించుకొని
 పోతున్న నేను ఒక్కసారి తలలెను.

పిడుగు రామరావు కనపడ్డాడు. ఈమారు
మోటార్ శైలిలోమీద కొడుకు, నడిచి వస్తున్నాడు.
అతని ముఖం చీసినగా కనపడతోంది. ఇద్దరం ఆగాం. కారణం అదే
కుండా వుండలేకపోయాను.

‘ఏం! అలా వున్నావా?’

‘ఈ పేరటినుండి మన కుద్యోగం వాటి’
అన్నాడు బాధగా.

‘ఎంచేత! ఈమధ్య నేగా ప్రమాదం
వచ్చిందన్నా? అప్పుడే ఎలా తీసేశారు?’

కర్నూలు, మోహన్ పాస్, వామనాపూర్

‘అవును’

“వాళ్లు చిటికెలు పెట్టి మారినాయి” అని
 ఓ షావర్ బుట్ట తరచుకు వేయించారు.
 అంతే. వాళ్లు పట్టువాడుక ఎక్కువయింది.
 నాకంటే పడుక్కుంది. నా ఉద్యోగం
 ఉండింది.”

“మరి మీరుకూడ బిజిల్ ఫాటో, టెన్సి

కౌ० చన దీపం

ಪೆಲೆ 1-8-0

పోస్తుఖర్వులు ప్రత్యేకం.

ఆంధ్ర గంధమాల, మ చాను.

❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧ ❧

(మీ) మధ్య (ధి)

మ హా భా ర త ము

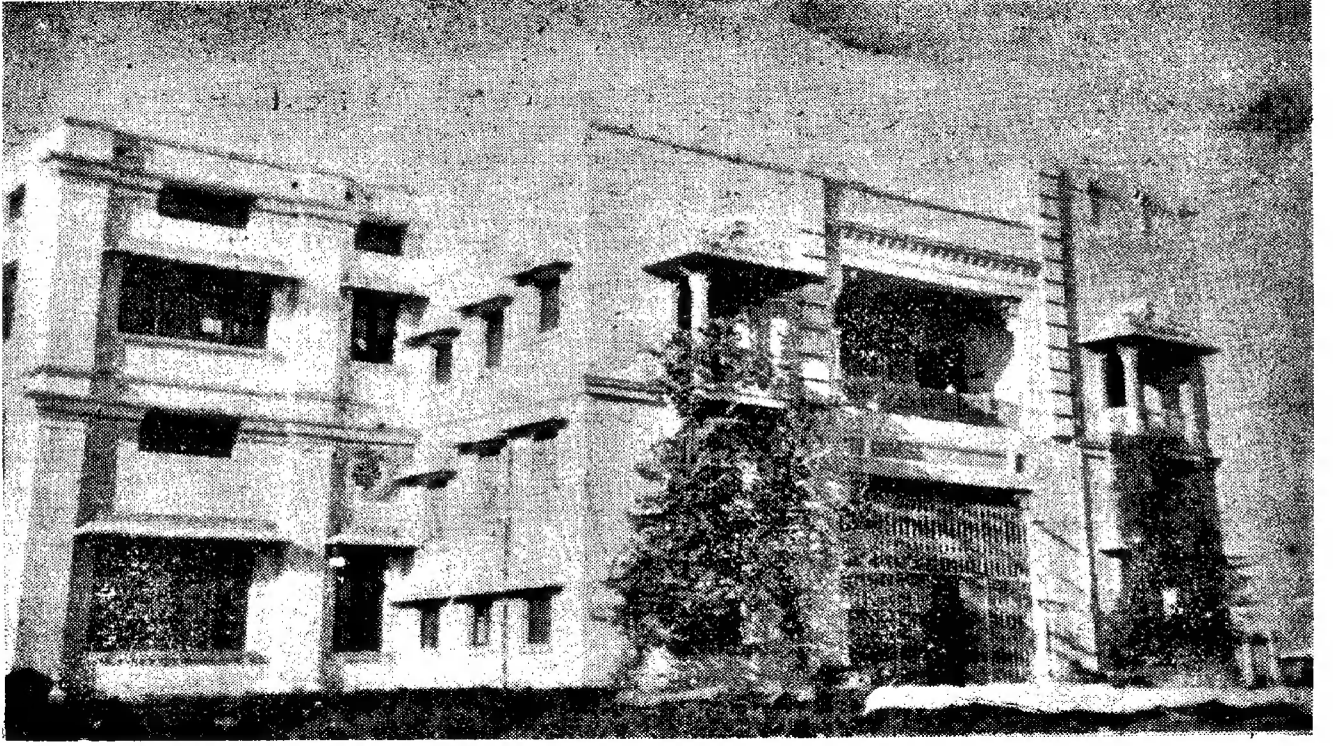
ఉద్యోగపర్వము

వెలి రూ 1-0-0

ఆంధ్రగ్రంథమాల

మద్రాసు 1.

$\frac{9}{10} \quad \frac{8}{9} \quad \frac{7}{8} \quad \frac{6}{7} \quad \frac{5}{6} \quad \frac{4}{5} \quad \frac{3}{4} \quad \frac{2}{3} \quad \frac{1}{2}$

కాశీ హిందూ విశ్వవిద్యాలయం ఫార్మసి డిపార్ట్మెంట్
ఫోటో : శ్రీ హెచ్. యస్. వేదాంతం.

గ్రంథాలయ భవనం
ఫోటో : శ్రీ హెచ్. యస్. వేదాంతం

సిద్ధముగా నున్నది.

విచిత్రవృత్తి

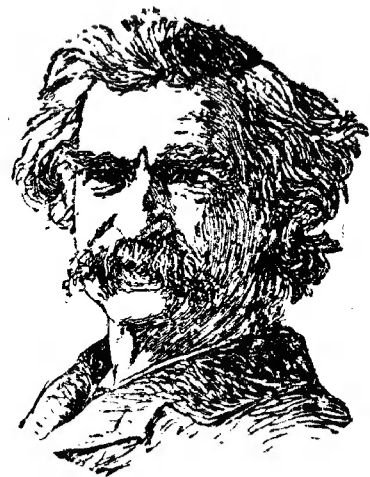
మూలం:-

మార్క్ ట్వేన్

అనువాదం:

నంధూరి రామమోహనరావు

ప్రతి గొప్ప రచయిత నాటకం రాసినా, నవల రాసినా, కావ్యం రాసినా తన రచనలో తన్ను ప్రతిబింబింపజేసుకుంటాడు. ప్రపంచం మీద తన అభిప్రాయ మేమిటో ప్రత్యక్షంగానో, పాత్రలద్వారానో చెప్పి తీరుతాడు. మార్క్ ట్వేన్ రాసిన నవలల్లో మార్క్ ట్వేన్ పూర్తిగా కనిపిస్తాడు. అతని గొప్పనవలల్లో ఒకటైన "Mysterious Stranger" లో సైతాను భావంలో మార్క్ ట్వేన్ మాట్లాడుతూ మానవజాతిమీద, చరిత్రమీద తనకు గల అక్కసునంతా తీర్చుకుంటాడు. ఇప్పటి ప్రపంచ పరిస్థితిలో— మన గత చరిత్రలో గర్వపడాల్సిన కారణాల కంటే సిగ్గు పడాల్సిన కారణాలే ఎక్కువగా ఉన్నాయనే సంగతి జ్ఞాపకంచేసుకోవడం కోసం ఈనవల చదివితేరాలి.

ఆంధ్రగ్రంథమాల

మదరాసు - 1